

Evangelizace a svědectví

2/2012

PRŮVODCE STUDIEM BIBLE

Obsah

1. Co je to evangelizace a svědectví?
2. Služba každého z nás
3. Duchovní dary
4. Evangelizace a svědectví jako životní styl
5. Evangelizace po krocích
6. Osobní evangelizace a svědectví
7. Společná evangelizace
8. Příprava na evangelizaci a svědectví
9. Vyslání do služby
10. Láskyplná odezva
11. Podávání zpráv církvi
12. Hodnocení evangelizace
13. Trvalá služba

Za materiály ke studiu sobotní školy je zodpovědné oddělení sobotní školy při Generální konferenci Církve adventistů sedmého dne a oddělení sobotní školy při Česko-Slovenské unii. Text materiálů byl při překladu upraven podle pravidel dohodnutých s oddělením sobotní školy při Generální konferenci.

Evangelizace a svědectví

Průvodce studiem Bible

Autor: Joe A. Webb

Šéfredaktor: Clifford R. Goldstein

2. čtvrtletí 2012

Foto: Dan Hrdinka

Grafická úprava a sazba Stanislav Staněk

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

pro Církev adventistů sedmého dne

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.

Vydání první, Praha 2012

ISBN 978-80-7172-905-1

ISSN 0409-3208

Úvod

Proč právě naše církve?

Ačkoli se v názoru na přesný počet protestantských denominací odborníci rozcházejí, jedno je jisté: existuje jich dnes mnoho. Stovky, možná dokonce tisíce.

To v nás může vyvolávat otázky: Proč právě církve adventistů? Co je naším cílem? V čem spočívá naše důležitost?

Odpověď je jednoduchá: Bůh povolal tuto církev, aby hlásala „přítomnou pravdu“, poselství tří andělů ze Zjevení 14,6–12.

Ano, existuje celá řada církví a mnohé z nich mají misijní a evangelizační programy. Ale je tu jen jedna církev, která hlásá trojandělské poselství ze Zjevení 14, a tou je právě ta naše. Proto jsme tady.

Naše církve se zabývá mnoha činnostmi a má velké množství úkolů. V první řadě bychom se však měli cílevědomě snažit přivést co nejvíce lidí do Božího království. Bez ohledu na to, zda tomu říkáme „šíření evangelia“, „evangelizace světa“ či kázání „přítomné pravdy“, naším hlavním úkolem je vyprávět příběh o Ježíši tak, aby jej lidé přijali za svého Pána a Spasitele, stali se jeho učedníky a sami získávali učedníky.

Přestože naše sbory dělají mnoho aktivit, z nichž všechny jsou (v ideálním případě) dobré a užitečné, naši hnací silou musí být snaha propojit vše, co jako církve děláme, s naším hlavním úkolem – se zvěstováním „věčného evangelia“ ztraceným (Zj 14,6).

Je to – i navzdory přínosu moderní techniky – obrovský úkol pro miliony dobrovolníků, které motivuje láska k Bohu a ke ztracenému lidstvu – láska k těm, jejichž hříchy Ježíš nesl na kříži, právě tak jako nesl ty naše.

Za evangelizaci a svědectví je osobně zodpovědný každý věřící a zároveň nese celé společenství adventistů sedmého dne (církve) také společnou odpovědnost. Jednotliví členové přispívají k evangelizaci ve svém místním sboru, a tím získávají vzácné lidi pro Krista. Je potřeba zdůraznit, že pokud nebude evangelizace probíhat na úrovni místního sboru, nebude fungovat ani na úrovni celé církve.

V souvislosti se zvěstováním evangelia je rovněž důležité používat duchovní dary. Sbory by měly nejen povzbuzovat členy k tomu, aby odhalovali své duchovní dary, ale také poskytovat příležitosti k jejich uplatňování. Základní věroučný článek 17 mimo jiné říká: „Bůh uděluje všem členům církve v každé době duchovní dary, které má každý člen s láskou použít ve službě pro společné dobro církve a lidstva. Působením Ducha svatého, který obdarovává každého člena podle své vůle, projevují se tyto dary ve schopnostech i služebnostech, které církev potřebuje pro splnění Bohem určených povinností.“ (Církevní řád, 2011, s. 150)

Pochopení příběhu evangelia společně s osobním vztahem k Ježíši Kristu nám umožní správně přistupovat k lidem s nabídkou jejich záchrany. K evangelizaci a svědectví by nás měla motivovat snaha opěťovat lásku, nikoli strach nebo pocity viny.

Lecke tohoto čtvrtletí chtějí přispět k rozšíření biblických znalostí. Cílem však není jen získávat znalosti, byť by byly sebeúspěšnější. Naším cílem je používat tyto znalosti pro dobro lidí v našem okolí. Poskytneme jim šanci získat věčný život.

Joe A. Webb je kazatelem ve sborech Nambour a Yandina ve sdružení Jižní Queensland v Austrálii.

Co je to evangelizace a svědectví?

Texty na tento týden

Sk 2,37–42; Mk 5,18–20; Sk 13,32–34.44.49; Sk 22,3–21; 1Pt 3,15.16

Základní verš

„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,19.20)

Pokud se máme zapojit do plnění velkého pověření z evangelia, musíme vědět, co znamenají slova „evangelizace“ a „svědectví“. Zaměstnanci často dostávají „popis práce“. Jedná se o podrobné vysvětlení povinností, jejichž plnění se od nich očekává. Bible také hovoří o „popisu práce“, i když v tomto případě je určen pro Boží lid. V 1. Korintským 15,58 apoštol Pavel napomíná korintské věřící, aby byli „stále horlivější v díle Páně“. Přestože Pavel výslovně neuvádí, jaké dílo má na mysli, používá podobné vyjádření i v 1. Korintským 16,10 v souvislosti s dílem Páně, které vykonali společně s Timoteem, když zvěštovali evangelium a svědčili o Ježíši Kristu a o plánu spasení. Pavlovo napomenutí v 15. kapitole se tedy určitě týká i díla šíření evangelia.

Tento týden budeme zkoumat, co je to vlastně evangelizace a svědectví; jinými slovy, pokusíme se odhalit biblický „popis naší práce“.

Evangelizace je...?

³⁷Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratři?“ ³⁸Petr jim odpověděl: „Obratťe se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. ³⁹Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ ⁴⁰A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ ⁴¹Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. ⁴²Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. (Sk 2,37–42)

Osobní studium

Jasnou představu o tom, co je evangelizace, si uděláme, když budeme zkoumat aktivity prvních evangelistů. Přestože mezi jejich a naším světem existují podstatné rozdíly, jsou oba tyto světy hříšné, padlé a zpustlé – a tudíž potřebují naději a spasení. Proto by i hlavní principy hlásání evangelia v dnešní době měly být stejné jako v prvním století.

Ve Skutcích apoštolů je na několika místech popsáno (2,36–39; 4,33; 5,42; 7,56; 13,48), jak vypadala evangelizace na počátku církve, jak předávali evangelium apoštolové.

Učedníci byli na první pohled jiní. Židovští vůdcové rozpoznali ve statečnosti apoštolů něco, co je přesvědčilo o tom, že bývali s Ježíšem (viz Sk 4,13). Čelili totiž skupině mužů, kteří – jak se zdálo – nedokázali hovořit o ničem jiném než o Ježíšově životě a učení. Evangelizace a svědectví souvisí s mluvením o Ježíšově životě a učení. Patří k nim ale i sdílení, jak toto učení a víra změnily náš život a jak může Ježíš změnit život každého člověka, který jej přijme za svého Pána a Spasitele.

Je důležité, abychom evangelizaci a svědectví chápali spíše jako nepřetržitý proces než jako jednorázový program či událost. Nezbytnou součástí tohoto procesu je utvrzování a péče. Slovo *vytrvale* ve Skutcích 2,42 naznačuje, že noví věřící byli provázeni v dalších krocích při poznávání Boha. Je jasné, že prvotní církev chápala evangelizaci jako mnohem víc než jen kázání poselství. Evangelizační proces neskončil, dokud se z lidí nestali učedníci, kteří se začlenili do místní skupiny věřících.

Aby byl člověk evangelistou v jakémkoli slova smyslu, musí chápat „věčné evangelium“ a mít s ním osobní zkušenost. Právě toto evangelium vede v konečném důsledku k víře, vyznání, obrácení, ke křtu a učednictví a k zaslíbení věčného života.

Aplikace

Které ze všech zaslíbení evangelia ti nabízí největší naději? Jak se můžeš naučit držet se tohoto zaslíbení a přivlastnit si je bez ohledu na to, v jak obtížných okolnostech se nacházíš?

Poznámky

Svědectví je...?

¹⁸Když vstupoval na loď, prosil ho ten člověk dříve posedlý, aby směl být s ním. ¹⁹Ale Ježíš mu to nedovolil a řekl: „Jdi domů ke své rodině a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou smiloval.“ ²⁰Ten člověk odešel a začal zvěstovat v Dekapoli, jak veliké věci mu učinil Ježíš; a všichni se divili.

(Mk 5, 18–20)

Osobní studium

Svědék je někdo, kdo vydává svědectví, kdo potvrzuje něco, co zná z osobní zkušenosti. Osobní svědectví křesťana o díle, které Bůh vykonal v jeho životě, může mít velikou moc. Při jedné příležitosti Ježíš uzdravil člověka posedlého nečistým duchem (Mk 5, 1–19). Když chtěl uzdravený muž Ježíše následovat, Ježíš mu řekl: „Jdi domů ke své rodině a pověz jim, jak veliké věci ti učinil Pán, když se nad tebou smiloval“ (Mk 5, 19).

Krátká doba, kterou Ježíš strávil s tímto mužem, nepochybně nestačila k tomu, aby mu předal své učení. Než mu řekl, aby „šel a pověděl o tom své rodině“, pravděpodobně ho poučil jen o základních pravdách evangelia.

Texty v Mk 5, 18–20; Sk 22, 15. 16 a 1 J 1, 3 vyjadřují prostou a důležitou myšlenku. Bůh nás, stejně jako onoho muže, který byl dříve posedlý nečistým duchem, a jako své další následovníky, pověřil zodpovědností vyprávět o tom, jak změnil náš život.

Vydávání svědectví, tj. vyprávění o své osobní zkušenosti s Bohem, nemusí být nutně tak organizované či záměrné jako rádiové či televizní vysílání nebo evangelizační kampaně. Svědčit druhým můžeme velmi spontánně, protože příležitost vyprávět o Ježíši se nám může naskytnout kdekoli, kdykoli a s kýmkoli.

Pokud jde o vztah mezi svědectvím a evangelizací, můžeme říct, že jde o podstatně odlišné „strategie“ zaměřené na dosažení téhož cíle – na přivedení lidí ke Kristu. Svědectví je spontánnější a krátkodobé, zatímco evangelizace je spíše dlouhodobá a záměrná. Plánovanou evangelizaci lze někdy podpořit osobním svědectvím těch, kteří jsou do ní zapojeni; jindy zase spontánní svědectví přivede lidi k plánovitějšímu programu. Evangelizace i svědectví jsou nezbytnými složkami celého procesu. Když vyprávíme lidem o tom, co pro nás Ježíš udělal, ti, kteří jsou ochotni nechat se vést Duchem svatým, se budou chtít dozvědět víc. Je možné s lidmi diskutovat o našem učení, teologii a víře, nelze však vyvrátit naše osobní svědectví a zkušenost.

Aplikace

Kdy jsi měl naposledy příležitost vydat někomu svědectví o tom, co pro tebe Kristus udělal? Co jsi řekl? Jakou to mělo odezvu? Jak Kristus změnil tvůj život? Je ve tvém životě něco, co by mohlo v druhých vyvolat touhu dozvědět se o Ježíši něco víc? Co to je?

Biblické zakotvení

³² „*My vám přinášíme radostnou zprávu, že slib, daný našim praotcům, ³³splnil Bůh nám, jejich dětem, a vzkřísil Ježíše; vždyť je o něm psáno v druhém Žalmu: ‚Ty jsi můj Syn, já jsem tě dnes zplodil.‘ ³⁴To, že jej vzkřísí z mrtvých, takže se už nepromění v prach, slíbil těmito slovy: ‚Věrně vám splním zaslíbení, která jsem dal Davidovi.‘“ ... ⁴⁴Příští sobotu přišlo skoro celé město slyšet Boží slovo. ... ⁴⁹A slovo Páně se šířilo po celé krajině. (Sk 13,32–34.44.49)*

Osobní studium

Když první věřící šířili dobrou zprávu o Ježíši, museli překonávat překážky. V neposlední řadě šlo o skutečnost, že většina z nich nezískala vzdělání v náboženských školách tehdejší doby, a proto je náboženští představitelé považovali jen za málo důvěryhodné nebo za zcela nedůvěryhodné.

Avšak navzdory všem překážkám měli apoštolové a ostatní věřící silný pocit, že je Bůh povolává k tomu, aby představovali Krista – pokračovali v evangelizaci a přinášeli o něm svědectví. Požehnání, odpuštění a jistota, které osobně zakusili, je poháněly ke sdílení se s druhými. Svědectví bylo přirozeným důsledkem jejich obrácení.

V 13. kapitole Skutků apoštolů je několikrát zmíněno, že Pavel a Barnabáš kázali „slovo Boží“. Ukazovali lidem, že texty ze Starého zákona mluví o Mesiáši, předpovídají smrt a vzkříšení Spasitele, odpuštění hříšníkům a jejich ospravedlnění. Všechny tyto předpovědi se naplnily v Ježíši z Nazareta.

Nový zákon přesně popisuje, co kázali a o čem mluvili. Obvykle zdůrazňovali tyto hlavní body: (1) Ježíš je Pán a Kristus, který nás chce spasit, (2) přichází Boží království a (3) obdrželi jsme zaslíbení věčného života.

Ve Sk 6,1–7 pak můžeme zjistit, proč prvotní církve měla tak velký evangelizační „úspěch“. „My pak budeme i nadále věnovat všechn svůj čas modlitbě a kázání slova... Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl (Sk 6,4.7). Mnozí lidé uvěřili v Ježíše a přijali jej za svého osobního Spasitele na základě svědectví věřících, kteří jim vyprávěli o svých zkušenostech, jež jim změnily život, nikoli jen na základě zázračných událostí, které viděli.

Aplikace

Přestože svědectví prvních evangelistů bylo mocné a přesvědčivé, neustále se odvolávali na Písmo. To znamená, že k výkladu svých zkušeností používali Bibli. Jak dobře znáš Bibli? Jsi v ní pevně zakotven? Jak je potřeba skloubit poselství z Bible a vydávání osobního svědectví?

Poznámky

Vyprávění našich příběhů

³Já jsem Žid a narodil jsem se v Tarsu v Kilikii, ale vychován jsem byl zde v Jeruzalémě. V Gamalielově škole jsem byl přesně vyučen zákonu našich otců. Byl jsem právě tak plný horlivosti pro Boha, jako jste dnes vy všichni, ⁴a víru v Ježíše Krista jsem pronásledoval až na smrt, muže i ženy jsem dával spoutat a uvěznit, ⁵jak mi může dosvědčit velekněz a celý sbor starších. Od nich jsem dostal doporučující dopisy pro židovské souvrce v Damašku a vydal jsem se tam, abych tamější stoupence nové víry přivedl v poutech do Jeruzaléma a dal je potrestat.

⁶Když jsem ještě byl na cestě a blížil se k Damašku, kolem poledne mě najednou obklopilo jasné světlo z nebe. ⁷Padl jsem na zem a uslyšel jsem hlas, který mi pravil: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?“ ⁸Já jsem odpověděl: „Kdo jsi, Pane?“ A on mi řekl: „Já jsem Ježíš Nazaretský, kterého ty pronásleduješ.“ ⁹Moji průvodci viděli sice světlo, ale neslyšeli hlas toho, kdo ke mně mluvil. ¹⁰Řekl jsem: „Co mám dělat, Pane?“ A Pán mi řekl: „Vstaň a pokračuj v cestě do Damašku; tam ti bude řečeno všechno, co ti Bůh ukládá.“ ¹¹Protože jsem byl oslepen jasným světlem, museli mě moji druhové vzít za ruku a tak mě dovedli do Damašku. ¹²Jeden muž, zbožný podle Božího zákona, jménem Ananiáš, který měl dobrou pověst u všech místních židů, ¹³přišel za mnou, přistoupil ke mně a řekl: „Bratře Saule, otevři oči!“ A já jsem v tu chvíli nabyl zraku. ¹⁴On mi řekl: „Bůh našich otců si tě vyvolil, abys poznal jeho vůli, spatřil jeho Spravedlivého a slyšel hlas z jeho úst. ¹⁵Budeš jeho svědkem před všemi lidmi a budeš mluvit o tom, co jsi viděl a slyšel. ¹⁶Nuže, neváhej! Vstaň, vzývej jeho jméno a dej se pokřtít, abys byl obmyt ze svých hříchů.“

¹⁷Když jsem se potom vrátil do Jeruzaléma a modlil se v chrámě, upadl jsem do vytržení mysli. ¹⁸Spatřil jsem Pána, jak mi říká: „Pospěš si a rychle odejdi z Jeruzaléma, protože nepřijmou tvé svědectví o mně.“

¹⁹Já jsem odpověděl: „Pane, oni vědí, že jsem dával uvěznit a bičovat v synagógách ty, kdo v tebe věří.

²⁰Když byla prolévána krev tvého svědka Štěpána, byl jsem při tom, schvaloval jsem to a hlídal jsem šaty těch, kdo ho kamenovali.“ ²¹Ale Pán mi řekl: „Jdi, neboť já tě chci poslat daleko k pohanům!“

(Sk 22,3–21)

Osobní studium

Jak jsme již uvedli, nejmocnější svědectví o Ježíši může věřící vydat, když se podělí o svou osobní zkušenost – to znamená, jestliže budu vyprávět o tom, co pro mě Bůh udělal a jak ovlivnil můj život a mou zkušenost. Osobní svědectví se obvykle skládá ze tří odlišných částí. První část tvoří krátká rekapitulace života věřícího před přijetím Ježíše za osobního Spasitele; ve druhé části člověk vysvětlí, jak se setkal s Pánem; a třetí část je výpověď o jeho životní zkušenosti od doby, kdy poznal Ježíše.

Apoštol Pavel strukturoval svou obhajobu v Jeruzalémě v těchto třech bodech. Ve Sk 22,3–5 popisuje svůj život před tím, než poznal Ježíše Krista. Ve verších 6–16 popisuje setkání s Pánem a od verše 17 pak život po obrácení.

Osobní svědectví by nemělo být dlouhým a podrobným životopisem. Už jsme si řekli, že svědectví je spontánnější způsob, jak vyprávět druhým o Ježíši, než je plánovitý evangelizační přístup. Křesťané by měli být schopni vydat svědectví v krátkém časovém rozmezí, protože nevíme, kdy se nám naskytne příležitost hovořit o Ježíši. Může k tomu dojít na řadě nečekaných míst a v nečekaných chvílích, třeba v letadle nebo na zastávce autobusu či během krátkého telefonního hovoru. Kdykoli taková situace nastane, měli bychom být připraveni a ochotni mluvit o tom, co pro nás Pán udělal, jaké máme důvody pro svou víru a jakou naději Bůh nabízí nejen nám, ale i druhým.

Aplikace

I když jsi byl možná vychován v křesťanském domově a neprožil jsi dramatické obrácení, určitě jsi zažil zvláštní období, kdy ses osobně odevzdal Ježíši Kristu. Vzpomeň si na svou zkušenost a pokus se napsat několik bodů, které ti pomohou vytvořit vlastní osobní svědectví.

Můj život, než jsem poznal Pána Ježíše (nebo dříve, než jsem se mu odevzdal):

Jak jsem se setkal s Ježíšem (nebo co způsobilo, že jsem se mu odevzdal):

Můj život poté, co jsem přijal Ježíše za svého osobního Spasitele:

Popis naší práce

¹⁵Zasvěťte svá srdce Pánu Kristu a buďte připraveni podat odpověď každému, kdo se vás zeptá na důvod vaší naděje. ¹⁶Vždy ovšem s vlídností a úctou a s dobrým svědomím...

(1Pt 3, 15.16; B21)

Osobní studium

Nyní jsme už o evangelizaci a svědectví uvažovali dostatečně dlouho na to, abychom dokázali navrhnout, co považujeme za přiměřený biblický popis práce. Nepotřebujeme vytvořit definici evangelizace a svědectví, s níž by v každé maličkosti každý souhlasil, ale musíme dbát na to, aby jakákoli definice, kterou přijmeme, obsahovala podstatné složky sdílení pravdy o Ježíši a o tom, co Spasitel nabízí světu.

Evangelizaci tedy můžeme definovat jako proces jasného a přesvědčivého hlásání evangelia o Pánu Ježíši Kristu, jehož cílem je, aby jej jednotlivci přijali za svého osobního Spasitele, následovali jej jako svého Pána, stali se jeho učedníky a získávali mu učedníky. O svědectví rozhoduje konkrétní situace a vlastní zkušenost věřících s Boží vůlí. Důležité je, abychom pochopili, že Bůh touží skrze svou církev oslovit ztracený svět. Toto vědomí by nás mělo vést k přemýšlení o plánovitém přístupu ke svědectví a evangelizaci.

Na rychlém růstu prvotní církve měly nemalý podíl přesvědčení a oddanost jejích členů. Ty se zase zakládaly na jejich osobních zkušenostech s Ježíšem a na zvláštním posilujícím vylití Ducha svatého. Učení Ježíše Krista a působení Ducha svatého zůstávají pro veškeré svědectví a evangelizaci základní a klíčové.

„Tisíce lidí lze oslovit tím nejjednodušším, nejpokornějším způsobem. Ty nejvzdelanější, na které pohlížíme jako na nejnadanější muže a ženy na světě, často osvěží jednoduchá slova člověka, který miluje Boha a který dokáže o této lásce hovořit stejně přirozeně, jako lidé hovoří o věcech, jež je nehlouběji zajímají. Dobře připravená a promyšlená slova mají často jen malý vliv. Ale opravdové, upřímné vyjádření Božího syna nebo dcery, pronesené s přirozenou jednoduchostí, má moc otevírat dveře srdcí, které byly dlouho zavřené před Kristem a jeho láskou.“ (EV 38)

Aplikace

Zkus si vytvořit vlastní definici pojmu evangelizace a svědectví. Najdi k těmto definicím biblický text, který je nejlépe vystihuje. Vyjadřuj tvé definice to, jak konkrétně evangelizuješ a svědčíš ve svém životě? Co můžeš konkrétně udělat pro to, abys ve svém okolí mohl přirozeně evangelizovat a svědčit?

Podněty k zamyšlení

Zapojení do služby evangelizace

Přemýšlej o svém osobním svědectví a ujisti se, že jsi schopen je vydat, když se ti k tomu naskytne příležitost.

Udělej si na chvíli čas, posaď se a v tichosti uvažuj o tom, do jakých oblastí sborového života se rád zapojuješ nebo do jakých oblastí myslíš, že by ses mohl zapojit, kdyby tě o to někdo požádal. Zapiš si je. Možná tě zajímají oblasti evangelizace, jichž se váš sbor v současné době neúčastní. Uveď na svém seznamu i tyto oblasti.

Začni přemýšlet o tom, jak by ses mohl zapojit do služby evangelizace ve vašem sboru. Pokud už se na nějaké službě podílíš a chceš v ní zůstat, modli se, aby jí Bůh i nadále žehnal. Pokud momentálně nejsi zapojen, modli se, aby ti Bůh ukázal, kde chce, abys pro něj pracoval.

Otázky k rozhovoru

- 1. Pověření v evangeliu Matouše 28,19.20 obsahuje čtyři „akční“ slovesa – jít, získávat učedníky, křtít a učit. Příkazy „jděte“, „křtěte“ a „učte“ jsou všechny podřízeny rozkazu, který říká: „získávejte mi učedníky“. S ohledem na tento zřetelný důraz diskutujte o tom, co to znamená být učedníkem a jak se učedníci získávají.**
- 2. Zamyslete se nad následujícím citátem a pak diskutujte o této otázce: Jak se jako jednotlivci a sborové společenství zapojujeme do zprostředkování komunikace mezi Bohem a ztraceným světem? „Kristus si za své zástupce mezi lidmi nevybírám nepadlé anděly, ale lidi, kteří mají stejné slabosti jako ti, jimž mají přinášet spasení. Kristus se stal člověkem, aby se mohl člověku přiblížit. Božství se muselo spojit s lidstvem, neboť záchrana světa vyžadovala obojí. Jen spojením božského a lidského mohlo být zprostředkováno společenství mezi Bohem a člověkem.“ (TV 186; DA 296)**
- 3. Zamysli se nad svým vlastním životem. Jaký příklad představuješ světu? Jaký dopad mají tvá slova, tvé činy, oblečení, chování a postoje na lidi v tvém okolí? Stručně řečeno, jaké svědectví vydáváš světu, i když právě aktivně „nesvědčíš“? V kterých oblastech se můžeš zlepšit?**

Poznámky

Služba každého z nás

Texty na tento týden

Ef 4,7–16; J 4,35–41; 1Te 1,5–8; 1K 3,5–9; Sk 14,27; Sk 15,4

Základní verš

„Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.“ (1Pt 2,9)

Podle Petra je Boží lid vyvolený, povoláný k tomu, aby byl „královským kněžstvem“. Protože kněží byli pověřeni službou, je jasné, že pokud jsme povoláni ke „kněžství“, pak jsme i my pověřeni službou. Musíme však pochopit, že nejsme povoláni pouze k tomu, abychom sloužili. Bůh nás v první řadě povolává k tomu, abychom s ním měli vztah – a právě tento vztah nás vede k tomu, abychom vyprávěli druhým o velikých věcech, které pro nás Bůh vykonal a koná. To je jádrem a podstatou osobního svědectví.

Proto by se měl každý z nás zapojit do osobní služby, která zahrnuje chválení toho, jenž nás povolal „ze tmy do svého podivuhodného světla“.

Evangelizaci a svědectví často považujeme pouze za práci kazatele; tento postoj je však chybný. Tento týden budeme studovat pojetí „služby každého člena“, abychom zjistili, jak každý jednotlivec přispívá svou zkušeností ke službě sboru jako společenství. Půjde o to, že každý z nás hraje v díle misie a evangelizace svou roli.

Služba každého člena

⁷Ale každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování. ⁸Proto praví: „Vystoupil do výše, odvedl s sebou zajatce a dal dary lidem.“ ⁹Co jiného znamená „vystoupil“, než že nejprve i sestoupil do nejnižších částí země? ¹⁰Ten, jenž sestoupil, je také ten, jenž vystoupil vysoko nad všechna nebesa, aby naplnil všechno. ¹¹A on dal jedny apoštoly, jiné proroky, některé evangelisty, jiné pastýře a učitele, ¹²aby připravili svaté k dílu služby, k vybudování těla Kristova, ¹³dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, v míru postavy Kristovy plnosti, ¹⁴abychom již více nebyli jako děti, zmítáni vlnami a hnáni každým větrem učení v lidské nestálosti, v chytráctví k nastražené cestě bludu, ¹⁵nýbrž abychom byli pravdiví v lásce a rostli všemi způsoby v toho, který je hlavou, v Krista. ¹⁶Z něho celé tělo, spojené a držené pohromadě pomocí každého kloubu podpory, která je podle činnosti a míry jedné každé části, bere výživu pro svůj růst ke svému vybudování v lásce.

(Ef 4,7–16; ČSP)

Osobní studium

Až příliš často slyšíme, jak křesťané bědují, že nejsou dostatečně talentovaní na to, aby vykonali pro Boha něco významného. Přestože dábel by byl určitě rád, kdybychom takto smýšleli, Bible nám říká, že Bůh všechny křesťany pověřil službou. Je třeba, abychom zjistili, o jakou službu jde, a pak se z Boží milosti rozhodli, jak ji použijeme k jeho slávě.

Pavel v Ef 4,12 (ČSP) jasně říká, že svatí mají být připraveni ke službě. Každý, kdo byl smířen s Bohem skrze Ježíšovu oběť, je pověřen službou smíření a stává se Kristovým velvyslancem. Velvyslanec je ten, kdo osobně zastupuje panovníka nebo hlavu státu. Toto pojetí zdůrazňuje osobní vztah mezi Kristem a všemi, kdo jsou smířeni a nesou poselství o jeho lásce do světa.

Existuje hodně zmatku ohledně slova *služba*. Služba se dnes chápe jako něco, co dělá kazatel – vždyť koneckonců právě on je „ve službě“. Ačkoli někteří lidé zapojení do kazatelské služby skutečně působí v určitých specifických oblastech této práce a mají odbornou kvalifikaci, Písmo neoblomně trvá na tom, že součástí práce kazatele je připravovat členy na osobní službu.

V Novém zákoně jsou texty, které přibližují, jak první věřící chápali pojetí služby každého člena. Ať šli kamkoli, ať se nacházeli v jakýchkoli okolnostech, všichni kázali o Pánu Ježíši (viz Sk 8,1–4).

Existuje ještě další způsob, jímž nám Ježíš dává najevo, že máme všichni konat zvláštní službu. Jasně řekl, že nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil (Mt 20,28; L 22,27). Rovněž uvedl, že i jeho následovníci mají být služebníky (Mt 23,11; 20,26,27).

Ježíš nám říká, abychom byli služebníky; vede nás však dál – abychom pochopili, že služba je důsledkem našeho spojení s ním.

Aplikace

Do jaké míry jsi ochoten sloužit druhým? Táhneš spíše k tomu, že od druhých bereš, nebo druhým něco přinášíš? Jak můžeš rozvíjet postoj služby?

Nedostatek dělníků

³⁴Ježíš jim řekl: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo. ³⁵Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zběhla ke žni. ³⁶Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozséváč i žnec. ³⁷Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. ³⁸Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete.“ ³⁹Mnoho Samařanů z onoho města v něho uvěřilo pro slovo té ženy, která svědčila: „Všecko mi řekl, co jsem dělala.“ ⁴⁰Když k němu ti Samařané přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. I zůstal tam dva dny. ⁴¹A ještě mnohem víc jich uvěřilo pro jeho slovo.

(J 4,34–41)

Osobní studium

Někdy jsme posláni, abychom žali tam, kde orali, seli a zalávali úrodu jiní. Přestože může nastat i onen vzácný případ, kdy jeden člověk zryje, zaseje, zalije i sklídí vše na jednom poli, určitě to není pravidlo. V našem uspěchaném moderním světě se s lidmi setkáváme a rozcházíme, takže musíme být připraveni na to, že budeme stavět na evangelizační práci, kterou začali jiní.

Když hovoříme o žních, obvykle máme na mysli určité období roku, kdy je úroda připravena ke sklizni. Většina plodin má své specifické období sklizně. V duchovním náhledu však doba žně není pevně stanovena. Tuto myšlenku Ježíš silně zdůrazňuje v J 4,35. Řečeno slovy zemědělece, žně mohly být zhruba za čtyři měsíce, ale pokud jde o ty, kdo jsou ochotni přijmout Ježíše, pak je část pole vždy zralá ke sklizni.

U Jákobovy studny Ježíš zasel semeno evangelia do srdce samařské ženy. Ona je pak zasela mezi obyvatele Sycharu a nyní jdou Samařané vstříc Ježíši kolem nezralých obilných polí. Hospodin nás stejně jako učedníky vyzývá, abychom byli připraveni sklízet úrodu z nepřetržitě dozrávajícího pole tohoto světa.

Bůh touží, aby se dělníci pustili do žně (Mt 9,36–38), protože velice miluje lidstvo a má s ním soucit. Když se zamyslíme nad dnešním světovým polem, žeň se stále zdá být velká, ale dělníků je málo. Ježíš řekl svým učedníkům, aby se modlili za vyslání dělníků na žeň. Když se dnes jako učedníci moderní doby budeme modlit za dělníky, Duch svatý nám otevře cestu, abychom dokázali vykonat to, k čemu nás Bůh povolal.

Aplikace

Přemýšlejte o několika posledních dnech. Kolik jsi měl příležitostí svědčit o své víře a mohl zasít semínko, která by jednoho dne mohla dozrát v úrodu? V kolika případech jsi to udělal? Kolik příležitostí jsi propásl? Proč?

Jako jednotlivci, ale společně

⁵Neboť naše evangelium k vám nepřišlo pouze v slovech, ale v moci Ducha svatého a v přesvědčivé plnosti. Víte, jak jsme si kvůli vám počínali, když jsme byli u vás. ⁶A vy jste jednali jako my i Pán, když jste uprostřed mnohé tísně přijali slovo víry v radosti Ducha svatého. ⁷Tak jste se stali příkladem všem věřícím v Makedonii a v Achaji. ⁸Od vás pak se slovo Páně rozeznělo nejen po Makedonii a Achaji, ale o vaší víře v Boha se ví všude, takže není třeba, abychom o tom vůbec mluvili.

(1Te 1,5–8)

Osobní studium

Místní sbor není jen určitý počet samostatných lidí, kteří si jednou týdně posedí několik hodin v téže budově. Podle Písma je sbor skupinou lidí, kteří jsou těsně spojeni, stejně jako jsou spolu spojeny části lidského těla. Přesto však existuje možnost, že se lidé budou pravidelně setkávat, aniž by se v biblickém slova smyslu stali součástí těla. Ačkoli může být tato nešťastná skutečnost pravdivá v mnoha oblastech sborového života, nyní se soustředíme na potřebu jednoty v oblastech evangelizace a svědectví.

Apoštol Pavel v Ef 4,16 říká, že sborové tělo roste, když všechny údy plní svůj úkol. Co to vypovídá o sborech, které nerostou? Naší první reakcí by mohlo být obviňování těch, o nichž se domníváme, že neplní svůj úkol. Možná je to pravda, ale přemýšlejte o jiném úhlu pohledu: Jak často připravují sbory své členy o příležitost být pro tělo přínosem? Pokud lidé, kteří zastávají ve sboru různé služebnosti a vedou sbor, nechápou zásadu „služby všech věřících“, nebudou motivovat členy k maximálnímu zapojení do sborového života a služby.

Sbor v Tesalonice je příkladem sboru, který přijal evangelium a předal je dál (1Te 1,5–8). Stále ještě je Boží vůlí, aby jeho církev fungovala tímto způsobem.

Bude-li každý člen pracovat v rámci plánované sborové evangelizační strategie, obdržíme mnohá požehnání. Zaměříme se proto na důležité oblasti povzbuzování a odpovědnosti. Týmová práce nám umožňuje vážně se nad těmito oblastmi zamyslet. Nedostatek týmové opory ukončil nejednu užitečnou laickou službu. Přestože jednotlivci mohou mít zvláštní nadání a dary, úsilí o dosažení společných cílů prostřednictvím kolektivních strategií zůstává i nadále ideálem. Podobně podporuje skupinová dynamika i odpovědnost, a to nikoli ve smyslu souzení, ale ve smyslu kontroly a hodnocení.

Aplikace

Jak bys mohl ve své snaze oslovit druhé těsněji spolupracovat se členy sboru? Proč je tak snadné propadnout samolibosti, ospalosti a zaměřenosti na sebe?

Poznámky

Spolupráce s Bohem

⁵Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. ⁶Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst; ⁷a tak nic neznamena ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst. ⁸Kdo sází a kdo zalévá, patří k sobě, ale každý podle vlastní práce obdrží svou odměnu. ⁹Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba.

(1K 3,5-9)

Osobní studium

Včera jsme věnovali pozornost tomu, jak důležitá je spolupráce sboru při evangelizaci. Je to společná práce na dosažení božského cíle. Když tedy sbor zvažuje svědecké a evangelizační nástroje, musí být členové přesvědčeni, že spolupracují s Bohem, který je motivuje, vede, zmocňuje a dává vzrůst.

Písmo překypuje důkazy o tom, jak Bůh miluje vrcholné dílo svého stvoření – lidské bytosti. Proto nás nepřekvapuje, že se při záchraně lidstva chopil iniciativy. Již samotný kříž nám ve skutečnosti poskytuje veškeré důkazy o tom, jak velmi nás Bůh miluje a jak touží, abychom byli v jeho věčném království. Hospodin nás oslovil a požehnal nám skrze svou milost; a tato úžasná milost, kterou nám zjevil na kříži, v nás probouzí touhu podělit se o to, co jsme zadarmo dostali (Mt 10,8).

Ačkoli se učedníci někdy snažili pracovat sami (Mt 17,14–21), většinou byla jejich zkušenost taková, že Bůh spolupracoval s lidmi.

Ježíš povolal první učedníky a slíbil jim, že z nich udělá rybáře lidí. Vyučil je a připravil a skrze jejich službu uvěřili mnozí další. Existovalo však ještě něco božského, co potřebovali, když se Ježíš vrátil do nebe. Byl to Duch svatý, který dal rané církvi moc ke svědectví a k plnění evangelizačního poslání.

Ti, kdo se dnes zapojují do evangelizace, stále spolupracují s Bohem na spasení druhých. Musíme se modlit, aby nás Duch svatý naučil, jak máme představovat Boží lásku a péči takovými způsoby, jež osloví srdce těch, kdo potřebují Spasitele. Je třeba, abychom si uvědomili, že bez Hospodina nemůžeme dělat nic a že nejužitečnějšími svědky v Božích rukou se staneme pouze tehdy, zaujmeme-li postoj víry, podřízenosti, pokory a ochoty zemřít sami sobě a sloužit druhým. Aby nás mohl Hospodin použít tak efektivně, jak je to jen možné, musíme odložit stranou své „já“.

Aplikace

Co tě motivuje k tomu, abys spolupracoval s Bohem? Které vlastnosti potřebuješ „prohlubovat“, abys dokázal spolupracovat s ostatními?

Poznámky

Podávání zpráv sboru

Po svém návratu shromáždili církev a vypravovali, co všechno skrze ně Bůh učinil a jak i poháním otevřel dveře víry.

(Sk 14,27)

Když přišli do Jeruzaléma, byli přijati církví, apoštoly a staršími a vypravovali jim, jak je Bůh ve všem vedl.

(Sk 15,4)

Osobní studium

Tento týden jsme si všimli některých důležitých aspektů práce věřícího člověka pro Boha. Nyní se dotkneme tématu „podávání zpráv“ (podíváme se na něj podrobněji v 11. lekci). Pokud sbor dostává zprávy o svědeckých a evangelizačních aktivitách, vytváří se povzbudivé ovzduší. Ti, kdo podávají zprávy, mohou být povzbuzeni členy sboru, a ti, kdo jim naslouchají, získají požehnání, protože si uvědomí, co Bůh koná skrze svůj lid.

Ve Skutcích apoštolů ve 14. a 15. kapitole je popsáno, že Pavel s Barnabášem podávali zprávy o tom, co dělají (Sk 14,27; 15,4). Byla to taková „informační setkání“ – a je zřejmé, že církev se o šíření evangelia zajímala a podporovala je.

Celá kniha Skutků je zprávou o misijním úsilí rané církve a je plná ponaučení i pro církev v dnešní době. Důležitost podávání zpráv ještě můžeme zdůraznit, když si představíme, co by se stalo s knihou Skutků, kdybychom z ní vypustili všechny zprávy o evangelizačních aktivitách.

I když je pravda, že existuje osobní svědectví a evangelizace, k nimž dochází spontánně, rovněž je pravda, že sbor jako celek musí mít záměrný a plánovitý přístup. Používání sborové evangelizační strategie umožňuje zachovat těžiště a logický postup aktivit. Také poskytuje pravidelné příležitosti k hodnocení a podávání zpráv. Podávání zpráv není jen výčet věcí, které jsme vykonali. Díky nim si mohou členové sboru a ti, kdo vydávají svědectví, znovu uvědomit, že jsou Božími spolupracovníky.

Někteří lidé váhají, když mají podat zprávy ve sboru, protože si kladou otázku, zda nejde o nějakou formu chlubení se lidskými úspěchy. Je to však lichá obava – svým věrohodným vyprávěním zkušenosti oslavujeme Boha a posilujeme jeho církev ve víře. Když si první křesťané vyslechli misijní zprávy apoštola Pavla, chválili Boha (Sk 21,19.20).

Aplikace

Kdybys měl informovat sbor o svých nejnovějších evangelizačních snahách, co bys řekl? Co tvá odpověď vypovídá o tobě a o tom, že možná potřebuješ něco změnit?

Poznámky

Podněty k zamyšlení

Volba služby, do které se chceš zapojit

Minulý týden jsi byl vyzván, abys přemýšlel o svědeckých a evangelizačních oblastech sborového života, do nichž se rád zapojuješ nebo do nichž by ses zapojil, kdyby tě o to někdo požádal. Tento týden je tvým úkolem rozhodnout se pro nějakou evangelizační aktivitu a zapojit se do ní. Zde jsou uvedeny klíčové oblasti, na které se můžeš v tomto týdnu zaměřit.

Projdi si seznam evangelizačních aktivit, do nichž by ses mohl zapojit. Uvažuj o tom, v čem spočívají tvé dary a do jaké oblasti služby tě Bůh povolává. Pak zkrat seznam na dvě nebo tři oblasti evangelizační služby.

Zvaž, kolik času budeš moci pravidelně každý týden věnovat službě, a svůj seznam dále zredukuj. Rovněž vezmi v úvahu, že se v tomto čase zavážeš ke službě, která bude trvat dvanáct měsíců a ve které bude potřeba projít stadii plánování, realizace a hodnocení.

Zvol si službu a informuj o svém přání zapojit se do oblasti, kterou upřednostňuješ, svého kazatele a vedoucího osobní služby. Požádej je o schůzku a poděl se s nimi o své myšlenky. Zeptej se jich na jejich plány se sborovou evangelizací a zjisti, jak by ses do nich mohl zapojit.

S pokorou požádej svého kazatele a vedoucího osobní služby, aby ti řekli, zda se podle jejich názoru hodíš pro službu, kterou sis zvolil. Budou chtít, abys byl úspěšný, ať už se rozhodneš pro jakoukoli oblast svědectví a evangelizace, a proto budou jejich rady velice cenné.

Otázky k rozhovoru

- 1. Jak souvisí následující citát s biblickou pravdou o kněžství všech věřících? Jak podporuje myšlenku, že je třeba, aby každý člen spolupracoval s ostatními? „Boží dílo na této zemi nelze nikdy dokončit, pokud se muži a ženy tvořící členskou základnu naší církve neshromáždí k dílu a nesjednotí své úsilí s duchovními a církevními představiteli“ (GW 352).*
- 2. Diskutujte ve třídě o tom, jakými vhodnými metodami by mohl váš sbor pomoci členům, aby pochopili, že jsou důležití pro sborové svědectví a evangelizaci.*

Poznámky

Duchovní dary

Texty na tento týden

1Pt 4,10.11; Sk 13,1–3; 1K 12,28–31; Sk 2,41–47; 1K 12,12–27

Základní verš

„A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla.“ (Ef 4,11.12)

Duchovní dary jsou zvláštní vlastnosti, které dostává každý člen, aby je použil k Boží slávě a k záchraně lidí. Jako církev jsme správně zdůrazňovali duchovní dar prorocství, ale ne vždy jsme vyzdvihovali důležitost ostatních duchovních darů ke službě. Je však důležité, abychom to dělali. Bible jasně učí, že je musíme jako církev brát vážně, aby je členové začali přijímat a používat.

Je politováníhodné, že mnozí členové církve nevyužívají dary, které dostali. Tento nedostatek má mnoho důvodů. Někdy je chyba na straně samotných členů. Jindy by možná členové mohli být více povzbuzováni k odhalení svých darů a poté k jejich využití ke službě a k misii pod vedením Ducha svatého. Je škoda, když má člověk nějaký dar a nikdy ho nepoužije k tomu, k čemu byl určen.

Nadaní věřící

¹⁰Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. ¹¹Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh – tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva i moc na věky věků. Amen.

(1Pt 4,10.11)

Osobní studium

Pokud bych se zeptal ve sborech, zda členové mají nějaký duchovní dar, mnozí z nich by museli dlouho a usilovně přemýšlet, než by dospěli k závěru, že nějaký mají. Je ovšem možné, že mnozí z těchto lidí už nějaký duchovní dar používají, pouze si vědomě nepřipustili, že jde o duchovní dar. Řada lidí, kteří se nijak formálně nesnažili odhalit své nadání, kvalifikovaně slouží v oblastech, v nichž se cítí být povoláni, a jejich sbor je v tom utvrzuje. Velmi často se stává, že seminář věnovaný odhalování duchovních darů pouze potvrdí dary, které se již projevují ve službě. Proto je docela dobře možné, že lidé pod vedením Ducha svatého používají nějaký duchovní dar, aniž by ho formálně odhalili a pojmenovali. Na druhé straně tohoto spektra však existují lidé, pro které je obtížné jakkoli se ve sboru zapojit, protože si nemyslí, že by měli nějaké nadání. Je důležité, abychom je povzbuzovali k odhalování jejich schopností a k záměrné snaze s nimi pracovat.

V 1Pt 4,10 je zdůrazněno, že každý, kdo se odevzdal Hospodinu, má nějaký dar. Každý věřící dostal pověření ke službě, proto by nás nemělo překvapit, že nás Bůh vybaví k tomu, abychom ji mohli konat. Pokud přijmeme pověření z evangelia jako osobní evangelizační příkaz od Boha, budeme vybaveni Duchem svatým, abychom se mohli zapojit. Pokud jde o sborové dílo záchrany lidí, Bůh ví, co je na daném místě a v dané době třeba.

V 1K 12,11 je napsáno, že udělení duchovních darů věřícím je součástí díla Ducha svatého: „To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.“ Duch svatý nejen rozděljuje duchovní dary mezi věřící, ale také, jak se dozvídáme ze Sk 1,8, nám dává moc je používat: „Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“

Žádný z biblických textů, v nichž jsou vyjmenovány duchovní dary, není stejný. Tato skutečnost naznačuje, že uvedené seznamy darů nejsou úplně – což znamená, že mohou existovat i jiné dary, které bychom do nich mohli doplnit.

Aplikace

Používáš duchovní dary, které jsi „zadarmo“ dostal, v Božím díle, nebo k nějakému jinému účelu?

Poznámky

Duch a jeho dary

¹V Antiochii byli v církvi proroci a učitelé: Barnabáš, Simeon, zvaný Černý, Lucius z Kyrény, Manahem, který býval druhem tetrarchy Heroda, a Saul. ²Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.“ ³A tak po modlitbách a postu na ně vložili ruce a vyslali je k dílu.

(Sk 13,1–3)

Osobní studium

Duchovní dary člověka určují do jisté míry jeho místo v daném sboru. Jinými slovy, pokud odhalíš své duchovní dary, přijdeš na to, jakou službu ve společenství ti Hospodin chce svěřit. Už tě někdy někdo požádal, aby ses zapojil do oblasti, pro kterou jsi prostě neměl žádné nadšení nebo která tě nezajímala? Znáš lidi, kteří přijali nějakou sborovou služebnost, ale během volebního období na ni zcela nebo částečně rezignovali, protože měli pocit, že nejsou pro onu práci těmi vhodnými osobami? V těchto situacích šlo s největší pravděpodobností o lidi, kteří byli požádáni, aby konali sborovou služebnost, k níž nebyli ani povoláni, ani obdařeni, přičemž v některých případech se do ní i pokusili zapojit. Přestože se to stává, nemusí to být pravidlem.

Ke službě Bohu nás tedy povolává Duch svatý. Ve Sk 13,1–3 je popsáno, jak Barnabáše a Saula povolal Duch a tentýž Duch je také vybavil. Verš 2 nám poskytuje důležité informace. Odhaluje nám, že Barnabáš a Saul se zapojili do služby Pánu už před tím, než je Duch povolal ke zvláštní službě. Víme, že šlo o zvláštní službu, protože Simeon a Manahem v této chvíli povolání nebyli.

Těsně před tím, než Ježíš opustil tuto zemi, zaslíbil, že přijde Duch svatý, který se stane našim Pomocníkem. Dílo Ducha svatého částečně spočívá v tom, že nás vybavuje k šíření evangelia. Jestliže nám tedy Duch dává dary, abychom splnili evangelizační úkol, pak jsou určitě důležité a musíme je používat.

Chápeme-li, proč nám Duch svatý dává duchovní dary, uvědomujeme si, jak jsou nezbytné pro záchranu těch, které máme oslovit. Skrze povolání a obdarování Ducha svatého se každý věřící v různé míře a rozličnými způsoby zapojuje do velkého díla šíření evangelia.

Ačkoli někdy možná označujeme některé dary jako důležité nebo zvláštní, ve skutečnosti jsou pro život a poslání církve klíčové všechny dary. Zatímco někdy stavíme na piedestal nadaného evangelistu, kazatele nebo učitele, ti, kdo mají dar vychovávat, sloužit prakticky a moudrou radou, často nejsou doceňováni.

Aplikace

Co můžeš udělat pro to, abys rozeznal, které duchovní dary ti byly dány? Jak můžeš poznat, ke které službě v konkrétní oblasti sborového života a evangelizace jsi byl povolán?

Poznámky

Objevování darů

28A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení. 29Jsou snad všichni apoštoly? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc činit divy? 30Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky? Dovedou je všichni vykládat? 31Usilujte o vyšší dary!

(1K 12,28–31)

Osobní studium

Objevit něčí dary není těžké. Dokážeme celkem rychle rozpoznat, pro jaké oblasti služby má nadání náš kazatel a ostatní představitelé sboru. Stačí, když je budeme pozorovat, co dělají, a všimnout si, jak lidé na jejich službu reagují. Avšak jiná věc je, když přijde na to, abychom posoudili, jaké jsou naše vlastní duchovní dary.

Proces objevování duchovních darů jednotlivce se někdy představuje dosti zjednodušeně: vyplň seznam, použij pravidlo – a tvůj dar je odhalen. Mnozí členové církve se pokoušejí objevit své duchovní dary tímto způsobem, ale cítí zklamání, když jim místní sbor nesvěří služebnosti, aby mohli své dary uplatnit v rámci společenství.

Asi nejsnadnějším způsobem, jak začít objevovat své duchovní dary, je účast na vhodném semináři o duchovních darech. Je však moudré považovat tento seminář pouze za počátek hledání, což samozřejmě většina připravovaných seminářů zdůrazňuje.

Verše v 1K 12,28–31 nás nevedou k tomu, abychom všichni toužili po jednom nebo dvou darech, které jsou obecně považovány za nejlepší. V tomto textu nám Pavel ukazuje, že duchovní dary se rozdělují podle potřeb konkrétní situace, v níž se kterýkoli sbor na daném místě a v dané době nachází. Nejlepšími dary tedy budou ty, které uschopní členy místního sboru ke službě.

Když vážně uvažuješ o svých duchovních darech, nepodceňuj to, co ti říkají ostatní členové sboru. Když členové zasedají ve jmenovacím výboru, aby zvolili vhodné lidi do různých služebností ve sboru, hledají ty, kteří již projevili schopnosti a zájem v určitých oblastech. Přestože výbor nemusí hodnotit duchovní dary ani je záměrně posuzovat, ve skutečnosti hledá lidi nadané pro určité oblasti služby.

Pokud ti někdo sdělí své přesvědčení, že bys byl pro určitou služebnost opravdu přínosem, může jít docela dobře o potvrzení tvých darů. Bylo by moudré ho vyslechnout a modlit se za to.

Výsledky semináře o duchovních darech společně s utvrzením ze strany spoluvěřících a s výsledky zkušebního období v určité oblasti služby by ti měly jasně naznačit, k čemu tě Pán povolává a vybavuje.

Aplikace

Jaké myslíš, že máš dary, a proč? Vnímáš při rozpoznávání svých duchovních darů a při své službě „zpětnou vazbu“ ostatních spoluvěřících ve sboru?

Jiné dary

41Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. 42Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. 43Všech se zmocnila bázeň, neboť skrze apoštoly se stalo mnoho zázraků a znamení. 44Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společně. 45Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. 46Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. 47Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse.

(Sk 2,41–47)

Osobní studium

Když uvažujeme o duchovních darech v souvislosti se svědectvím a evangelizací, většinou máme sklon soustředit se na dary hlásání evangelia, kázání a učení. Přestože ne všechny dary jsou zjevně evangelizační, pokud jimi lidé slouží v rámci církevního společenství, budou mít v různé míře dopad na evangelizační poslání církve.

Ve Sk 6,1–4 je popsáno zřízení služebnosti diaconů. Nově zvolení diakoni přispívali k celkovému evangelizačnímu programu rané církve tím, že umožňovali učedníkům, aby se mohli plně věnovat evangelizaci a kázání. Ačkoli bychom činnost těchto diaconů asi nepovažovali za dary, které jsou určeny pro „přední linii evangelizace“, přece jen měly v zákulisí evangelizační dopad. Samozřejmě je docela možné, že díky službě diaconů, jež spočívala v rozdělování pomoci potřebným vdovám, lidé ochotněji naslouchali evangeliu, které bylo kázáno. Jen Bůh ví, jaké dobro vykonali tito lidé plněním svého poslání.

Aby církev fungovala, potřebuje vedoucí a správce v oblastech organizace, financí, ... Ti, kdo slouží Pánu v těchto rozmanitých služebnostech, musí pochopit, že jsou součástí týmu a že jejich přínos je nezbytný pro celkové evangelizační poslání církve.

Ve Sk 2,41–47 je barvitě vylíčeno, jakým způsobem byly prakticky používány duchovní dary v prvotní církvi. Slovo „přidával“ ve Sk 2,47 je použito ve smyslu začlenění do společenství. Zatímco se nově obrácení přidávali k církvi, věřící se o ně starali. Proto můžeme dospět k závěru, že se zde uplatnily duchovní dary z takových oblastí, jako je správa, vedení, pohostinnost, pastorece a bohoslužba. Je to dobrý příklad používání individuálních duchovních darů ve prospěch celé církve prostřednictvím podpory evangelizační služby ostatních.

Aplikace

Přemýšlej o svém vlastním úkolu, o své vlastní roli a službě v církvi. Jak zapadá do poslání církve jako celku?

Poznámky

Dary a křesťanská zodpovědnost

12Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. 13Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. 14Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. 15Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla. 16A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla. 17Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? 18Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. 19Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? 20Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. 21Oko nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ Ani hlava nemůže říci nohám: „Nepotřebuji vás!“ 22A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné, 23a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, 24jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehliženým údům dal hojnější čest, 25aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. 26Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním. 27Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů.

(1K 12,12–27)

Osobní studium

Duchovní dary neodhalujeme proto, abychom ukojili svou zvědavost, ale spíše proto, abychom hledali místo, kde máme podle Boží vůle sloužit, a také prostor v rámci sborového společenství. Když se snažíme konat to, k čemu nás Bůh obzvláště vybavil, neseme pochopitelně velkou zodpovědnost.

Je velice důležité, že všechny tři hlavní kapitoly, které obsahují seznam duchovních darů (Ř 12; 1K 12; Ef 4), hovoří o těchto darech v kontextu církevního společenství. Z toho vyplývá, že jednotlivce se sice může zapojit do svědecké nebo evangelizační akce na osobní úrovni, jako tomu bylo v případě Filipa a etiopského dvořana (Sk 8), ale každý z nás by měl používat své dary především prostřednictvím sboru a církve.

Ať církev dělá cokoli, musí tak činit z moci a pod vedením Ducha svatého. Potřebujeme hledat Boží vůli a pracovat v souladu s tím, co nám zjevuje Duch svatý. Nesmíme padnout do léčky, že budeme nejprve plánovat a teprve potom usilovat o Boží souhlas. Často si klademe otázku: Co může naše církev vykonat pro Boha? Udělali bychom lépe, kdybychom zjistili, co už Bůh se svým lidem koná, a zapojili se do tohoto díla.

Duchovní dary musíme používat zodpovědně. Nejlepší způsob, jak to zajistit, je ten, že budeme jako příjemci daru udržovat otevřenou komunikaci s Duchem svatým. Měřítkem je zachování jednoty církve. Duch svatý totiž vede jednotlivce a vede také církev. Vedení, které poskytuje jednomu členovi, poskytuje i celé církvi. Bůh neodvádí jednotlivce pryč ze společenství.

Pokud jsme se oddali Kristově službě, můžeme očekávat, že až na nás bude vylit Duch svatý, budou se dít velké věci. Nejdůležitější pro nás jako jednotlivce i církev je ochota přijmout to, co dává Duch svatý.

Aplikace

Jak k tobě promlouvá Duch svatý? Poznáš jeho hlas a vedení? Jak můžeš rozpoznat, že se jedná o směrování Ducha svatého a Boží vůli, anebo o tvé ambice a realizaci?

Podněty k zamyšlení

Způsob přípravy na službu

Jestliže ses rozhodl pro oblast evangelizace, porad' se o svém rozhodnutí se svým kazatelem a vedoucím evangelizace. Diskutujte o tom, jakých školicích kurzů a programů (pokud nějaké probíhají) se můžeš zúčastnit. Všechna školení se nemusí konat v místním sboru. Zjisti, zda by ses mohl zúčastnit regionálního školení nebo zda by tě sbor nevyslal na školení v rámci unie či teologického semináře.

Další možností, jak se vzdělávat, je požádat kazatele nebo jiné lektory, aby uspořádali místní školení o evangelizaci. Pokud jsou náklady neúnosné a ve vašem sboru se chce vzdělávat pouze několik lidí, můžete školení propagovat na regionální úrovni a udělat z něj regionální školicí kurz, který se bude konat ve vašem sboru.

Zatímco se budeš účastnit školení v oblasti evangelizace, přemýšlej o tom, jaké prostředky máš k dispozici. Seznámení se s prostředky a s tím, jak je používat, představuje důležitou součást přípravy na službu.

Pro misijní a evangelizační službu je stěžejní osobní duchovní příprava. Až začneš sloužit Bohu, hlouběji si uvědomíš své osobní duchovní potřeby. Modli se, aby tě Duch svatý vedl a použil.

Otázky k rozhovoru

1. *„Bůh vybavil církev různými dary. Ty jsou vzácné, pokud jsou na pravých místech. Všechny mohou sehrát roli v díle přípravy lidu na Kristův brzký příchod.“ (GW 481) Uvažujte o tom, do jaké míry se duchovní dary zdůrazňují ve vašem místním sboru. Jak na ně můžete více upozornit?*
2. *„Všichni lidé nedostanou stejné dary, ale každému služebníkoví Mistr slíbil nějaký dar Ducha“ (PM 165). Jak můžeme pomoci všem členům církve a povzbudit je, aby odhalovali, rozvíjeli a používali své duchovní dary? Proč je důležité, abychom to dělali?*

Poznámky

Evangelizace a svědectví jako životní styl

Texty na tento týden

J 13,35; 2K 3,2.3; Mt 9,36–38; 1K 9,20–23; Mk 5,1–20; J 17,11–19

Základní verš

„V Joppe žila učednice jménem Tabita, řecky Dorkas. Konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny.“ (Sk 9,36)

Ať to uznáváme, či nikoli, všichni věřící kážou poselství příkladem svého života.

Křesťanství je způsob života, životní styl. Naše víra ovlivňuje naše rozhodování, a tedy i to, jaký povedeme život.

Také je pravda, že druzí lidé bedlivě sledují ty, kdo o sobě prohlašují, že jsou křesťané. Chtějí vědět, zda jsou jejich životy v souladu s vírou, kterou vyznávají. Přestože to není naším záměrem, ti, kdo nás sledují, se od nás učí. Důležitá otázka tedy nezní: Máme vliv na druhé lidi a předáváme jim něco?, ale spíše: Jaký vliv máme na druhé lidi a co jim předáváme?

Zatímco bychom měli mít neustále na paměti, jak důležitý je bezděčný vliv, který máme na lidi kolem nás, musíme také záměrně plánovat, jak pomoci lidem, aby pochopili souvislost mezi vírou a životním stylem. Tento týden budeme studovat, jak můžeme křesťanským životním stylem dát najevo důležitost víry v každodenním životě.

Tichá kázání

Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.

(J 13,35)

²Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst.

³Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí.

(2K 3,2.3)

Osobní studium

Podle čeho bylo možné v 1. století poznat Ježíšovy následovníky? Kněze a farizeje bylo možné poznat podle toho, jak se oblékali. Podobně tomu bylo u oděvu rybáře, rolníka nebo římského vojáka. Podle čeho tedy bylo možné poznat křesťana?

Ježíš řekl, že pokud se budeme vzájemně milovat, druzí poznají, že jsme jeho učedníci (J 13,35). Proč to poznají? Protože láska v akci je přesvědčí. To, jak milujeme Ježíše a jak reagujeme na Boží vůli, se projeví v tom, jak jednáme mezi sebou navzájem. Navíc se láska k těm, kdo nepatří do Božího stáda, projeví v tom, jak s nimi jednáme. To je „kázání“, jež budou sledovat, které uvidí a bude k nim promlouvat hlasitěji než cokoli, co byste kdy dokázali říct. Mnozí rodiče si všimli, že jejich děti si ve velmi raném věku vypěstovaly jakýsi vnitřní „detektor pokrytectví“, který se s tím, jak rostly, stále více zdokonaloval a vyladňoval. Proto si musíme uvědomit, že i mnozí lidé, s nimiž se stýkáme a jimž svědčíme, mají rozvinutou schopnost poznat rozdíl mezi pravou duchovní zkušeností a pouhým vyznáním duchovnosti.

Pavel v 2K 3,2.3 ztotožňuje křesťany s „listem Kristovým“. Náš křesťanský život by měl být jako dopis, který Ježíš poslal světu. Pokud tento dopis vyjde ze srdce obnoveného Boží milostí, projeví se moc evangelia proměňovat životy – naše i těch, kterým budeme svědčit o Bohu.

Aplikace

Jak tě ovlivnili lidé, kteří žili podle toho, co vyznávali? Jak tě ovlivnili ti, jejichž život nebyl v souladu s jejich vyznáním? Jak můžeš mít neustále na paměti, že svými slovy a hlavně činy ovlivňuješ druhé?

Poznámky

„Bylo mu jich líto“

³⁶Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. ³⁷Tedy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. ³⁸Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň!“

(Mt 9,36–38)

Osobní studium

Všichni každý den míváme lidi, které neznáme. Procházíme kolem nich po ulici, sedáváme v jejich blízkosti na lavičkách či v dopravních prostředcích a čekáme s nimi ve frontách. Někdy dokonce bereme jejich přítomnost na vědomí tím, že na ně kývneme nebo zvedneme obočí, když kolem nich procházíme. Ačkoli bychom nikdy nemohli osobně navázat kontakt s každým, s kým se denně setkáme, Bůh si přeje, aby ho všichni tito lidé přijali do svého života. Někdy se můžeme stát součástí Božího plánu na něčí záchranu.

V Mt 9,36–38 je zaznamenáno, že zástup, který Ježíš při této příležitosti viděl, vypadal ztrápeně a sklíčeně. Ti, jimž Bůh svěřil dohled nad duchovním blahem svého národa, zanedbali svou povinnost. V důsledku toho byli lidé rozptýlení a malomyslní. Ježíš s nimi měl soucit, protože věděl, že potřebují duchovního pastýře.

V zástupech lidí, s nimiž se setkáváme, je mnoho těch, kteří se odevzdali Ježíši Kristu. Ale mnohem více jich zoufale potřebuje dobrého pastýře. Naším úkolem je představit jim Ježíše.

Ježíš, učedníci a někteří další následovníci pracovali na žni evangelia, ale jak úrody přibývalo, rostl i nedostatek dělníků. Ačkoli Ježíšova výzva k modlitbám za větší počet dělníků měla přimět některé jeho následovníky, aby zvážili své povolání na pole s úrodou, je zároveň i zaslíbením, že Bůh chápe, že potřebujeme více dělníků, a dá nám je.

Většinu sborů obklopují tak veliká pole s úrodou, že není možné nechávat žeň na několika členech. Máme-li soucit s lidmi, kteří žijí v okolí našich sborů a domovů, modleme se, aby Pán žně poslal dělníky – a pak si možná uvědomíme, že i my máme schopnosti, že i my jsme povoláni.

Aplikace

Co všechno může znamenat věta „bylo mu jich líto“? Je nám „líto“ lidí, kteří žijí v našem okolí? Co to prakticky pro tebe znamená? Co pro ně můžeš udělat?

Poznámky

Vžijte se do jejich situace

19 Jsem svoboden ode všech, ale učinil jsem se otrokem všech, abych mnohé získal. 20 Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod zákonem – i když sám pod zákonem nejsem. 21 Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych získal ty, kteří jsou bez zákona – i když před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus. 22 Těm, kdo jsou slabí, stal jsem se slabým, abych získal slabé. Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé. 23 Všecko to dělám pro evangelium, abych na něm měl podíl.

(1K 9,19–23)

Osobní studium

Lidem bychom neměli poskytovat to, o čem se domníváme, že to potřebují. Spíše musíme zjistit, co oni sami považují za důležité priority. Co je trápí? Jaké mají problémy? Jaké cítí potřeby?

Aniž by apoštol Pavel dělal kompromisy v zásadních věcech, byl ochoten jít kamkoli a udělat cokoli, co bylo v jeho silách, jen aby vytvořil lepší podmínky pro získávání lidí pro Ježíše. Jinými slovy, ve snaze pochopit je a najít nejlepší způsob, jak je získat pro Krista, byl ochoten vžít se do jejich situace.

Jde o to, že se často snažíme poskytnout lidem to, o čem se domníváme, že to potřebují. Nejprve bychom se však měli snažit pochopit, co oni sami považují za své potřeby. Vžít se do situace druhého člověka znamená, že se s nadhledem snažíme pochopit život se všemi jeho spleťmi; že se snažíme porozumět zraněním a radostem lidí. Jinak řečeno, setkáváme se s lidmi tam, kde jsou.

To je Ježíšova metoda. Jeho pozemský život spočíval ve ztotožňování se s těmi, které přišel zachránit. Spasitel dokáže pochopit naše zápasy a bolest, protože je zakusil sám na sobě. Zažil velká zklamání, snášel křivá obvinění, zavržení i nespravedlivý trest. Tím, že vstoupil do našich životů, byl „Bohem s námi“ v plném slova smyslu.

Při pročítání evangelií zjišťujeme, že Ježíš nepoužíval pouze jednu metodu evangelizace a svědectví. Oslovoval lidi v kontextu jejich vlastního života. Když se setkal se ženou u Jákobovy studny, hovořil o živé vodě. Zemědělcům vyprávěl příběhy o setbě, žních a o počasí. K rybářům promlouval o rybách, sítích a bouřích. Ježíš představoval veliké duchovní pravdy obdivuhodným způsobem, protože se ztotožňoval s běžnými záležitostmi každodenního života, a tak se ti, kdo mu naslouchali, dozvídali o vodě života a potřebě zasévat semeno evangelia. Mnozí z nich se dokonce stali rybáři lidí.

Aplikace

Jak můžeš prakticky prožívat Pavlovu radu „všem jsem se stal vším“? Co je pro tebe přínosem tohoto principu? Existuje i nějaké nebezpečí?

Poznámky

Přátelské vztahy

¹Tehdy se přeplavili přes jezero do gerasenského kraje. ²Jakmile vystoupil z lodi, ihned proti němu z hrobů vyšel člověk posedlý nečistým duchem. ³Bydlel v hrobech a nikdo ho už nemohl ani svázat řetězem. ⁴Předtím býval často spoután okovy a řetězy, ale on ty řetězy vždy roztrhal a okovy rozlámал, takže ho nikdo nemohl zkrotit. ⁵Pořád, ve dne i v noci, byl v hrobkách a na horách, křičel a tloukl se kamením. ⁶Jakmile z dálky uviděl Ježíše, přiběhl a padl před ním na kolena. ⁷Hlasitě vykřikl: „Co je ti do mě, Ježíši, Synu Nejvyššího Boha? Pro Boha tě zapřisahám, netrýzni mě!“ ⁸Ježíš mu totiž řekl: „Vyjdi z toho člověka, nečistý duchu!“ ⁹„Jak se jmenuješ?“ ptal se ho Ježíš. „Mé jméno je Legie,“ odpověděl. „Je nás totiž hodně.“ ¹⁰A velice ho prosil, ať je nevyhání z toho kraje. ¹¹Na úbočí hory se tam páslo veliké stádo prasat. ¹²Démoni ho proto prosili: „Pusť nás do těch prasat, ať vejdemo do nich!“ ¹³Ježíš jim to povolil, a tak ti nečistí duchové vyšli a vstoupili do prasat. Asi dvoutisícové stádo se jich pak rozběhlo ze srázu dolů do jezera, kde utonulo. ¹⁴Pasáci tehdy utekli a rozhlásili to ve městě i na venkově. Lidé se šli podívat, co se to stalo. ¹⁵Když přišli k Ježíšovi a viděli toho, který býval posedlý tou Legií, jak tam sedí oblečen a při zdravém rozumu, dostali strach. ¹⁶Jakmile jim očiti svědkové vyličili, jak to bylo s tím posedlým a s těmi prasaty, ¹⁷začali ho prosit, ať opustí jejich kraj. ¹⁸Když pak nastupoval na loď, žádal ho ten, který býval posedlý, aby s ním mohl zůstat. ¹⁹On mu to ale nedovolil. Řekl mu: „Jdi domů ke svým a vypravuj jim, jak veliké věci pro tebe udělal Pán a jak se nad tebou slitoval.“ ²⁰Odešel tedy a začal v Dekapoli rozhlašovat, co všechno pro něj Ježíš udělal. Všichni byli ohromeni.

(Mk 5, 1–20; B21)

Osobní studium

Existuje rčení, které se občas připomíná, když se mluví o získávání lidí pro Krista. Zní asi takto: „Lidi nezajímá, kolik toho víme, dokud nevědí, jak moc se o ně zajímáme.“ Jde o to, že můžeme učit a kázat, ale pokud lidé mají pocit, že je nechápeme, nemilujeme a nepřijímáme, pak budou našemu svědectví stát v cestě vážné překážky – a to bez ohledu na výmluvnost našeho kázání či rozumnost a pravdivost našeho učení.

To nás vede k prosté myšlence pohostinnosti. Pohostinnost zahrnuje takové oblasti, jako je přijetí, přivítání, otevřenost, péče, štědrost, laskavost a přátelství. Všechny tyto vlastnosti souvisejí s tím, jak mají křesťané podle Boží vůle vycházet jak mezi sebou navzájem, tak i s těmi, které se snaží získat pro Pána.

Pro celý tento proces je důležité, abychom měli přátele mimo okruh věřících. Vzhledem k tomu, že mnozí pracují ve společnosti, budou mít samo sebou hodně známých. Z nich se však prostřednictvím upřímnosti a pohostinnosti mohou stát přátelé. Jinými slovy, pohostinnost není něco, co se v případě potřeby vypne; je to spíše způsob našeho života. (Viz také L 14,12–14.)

Aplikace

Jak bys mohl projevit lidem kolem sebe větší pohostinnost? Jak se můžeš naučit ochotněji se věnovat naplňování potřeb těch, které chceš oslovit?

Rozšiřování okruhu přátel

¹¹Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht' jsou jedno jako my. ¹²Dokud jsem byl s nimi, zachovával jsem je v tvém jménu, které jsi mi dal; ochránil jsem je, takže žádný z nich nezahynul, kromě toho, který byl zavržen, aby se naplnilo Písmo. ¹³Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli plnost mé radosti. ¹⁴Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ¹⁵Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. ¹⁶Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. ¹⁷Posvět je pravdou; tvoje slovo je pravda. ¹⁸Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. ¹⁹Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni.

(J 17,11–19)

Osobní studium

Přestože se může stát, že hledající člověk přistoupí k tomu, který věří, a zeptá se ho: Co mám dělat, abych byl zachráněn?, většinou se musí věřící vypravit hledat ztracené ovce. Někteří poukazují na to, že církev funguje do značné míry jako pevnost, z níž se pár lidí vydává na tažení či misi, aby shromáždili několik obrácených, kteří jsou posléze napomínáni, aby se příliš nepřibližovali ke světu, z něhož byli zachráněni. Nezáleží na tom, zda je to pravda nebo jenom dojem. Jde o to, že mnozí adventisté sedmého dne nemají mimo církevní společenství žádné hluboké vztahy anebo jich mají jen málo. Přestože je důležité, abychom se vyhýbali špatným vlivům, do jisté míry nás takováto izolace připravuje o schopnost oslovit lidi poselstvím evangelia.

V J 17,11–19 je zaznamenáno, jaké mají mít křesťané ve světě místo. Z uvedených veršů můžeme vytvořit seznam následujících pravd o Ježíšových učednících a světu:

Jsou ve světě (v. 11).

Nejsou ze světa (v. 14 a 16).

Bůh je ještě nemá vzít ze světa (v. 15).

Ježíš je poslal do světa (v. 18).

Všichni jsme se narodili do tohoto světa. Dokud jsme zde, Bůh má i pro nás dílo, které v něm máme konat. Ježíš nás – stejně jako své první učedníky – poslal do světa, abychom každého, koho můžeme, seznámili s ním a se zaslíbením spásy, které nabízí celému lidstvu.

Úkolem každého z nás je záměrně rozšiřovat své osobní misijní pole. Upravme proto svůj životní styl tak, abychom se potkávali s větším počtem lidí, kteří nejsou členy církve. Tím se nemyslí, že máme sledovat ze svých zásad, přesvědčení a hodnot, ale spíše to, že máme vyhledávat příležitosti, kdy můžeme druhým představovat Ježíše.

Často se soustředíme na rozesílání pozvánek lidem, aby přišli za námi. Přitom nám Ježíš řekl, abychom šli my za nimi. Proto si musíme položit otázku, jestli jsme se příliš nestáhli ze světa, a tedy do jisté míry neztratili své evangelizační poslání.

Aplikace

Nemáš tendenci příliš se izolovat, příliš se vzdalovat tomuto světu? Anebo jsi mu snad příliš nakloněn? Jak se můžeš lépe naučit být ve světě (a tedy svědčit druhým), a přece nebýt „z něj“?

Podněty k zamyšlení

Společné plánování, společná služba

Většina oddělení sboru má sice dobře zorganizovaný program a zapojuje do něj členy, je však možné, že lidé zapojení do jednotlivých oddělení nebudou vědět mnoho o tom, co se odehrává v ostatních oblastech sborového života. Navíc možná ani neexistuje všeobecný evangelizační plán sboru, který by skupiny z jednotlivých oddělení znaly, a tak se na něm mohly podílet. Za účelem povzbuzení, podpory a efektivního hodnocení je nejlepší, když je vaše služba evangelizace a svědectví součástí všeobecné sborové strategie. Abyste toho dosáhli, jsou důležitá následující doporučení:

Sejdi se se svým kazatelem a se staršími nebo s vedoucími evangelizace, abys pochopil, jaké cíle byly pro evangelizaci a svědectví stanoveny (pokud se nějak stanovily) a jaké způsoby se používají k jejich dosažení. Měj na paměti, že se snažíš zjistit, jak evangelizační a svědecké aktivity, které sis zvolil, zapadají do plánů sboru a jak mu pomohou dosáhnout vytyčených cílů.

Možná zjistíš, že ve vašem sboru sice probíhá řada evangelizačních aktivit, ale neexistují tu žádné zdokumentované cíle ani způsoby jejich realizace. Pokud tomu tak je, požádej kazatele, starší sboru nebo vedoucí evangelizace o schůzku a zeptej se jich, jaké jsou jejich osobní evangelizační cíle. Během diskuzí si dělej poznámky. Vytváříš si tak představu o evangelizační vizi vedoucích sboru, která přispěje k vytyčení cílů a stanovení způsobů, jak oslovit druhé.

V této fázi se možná rozhodneš, že se připojíš k již zavedené evangelizační službě. Pokud se však tebou zvolená služba nachází v nové oblasti evangelizace nebo svědectví, budeš muset shromáždit malou skupinku lidí, kteří s tebou budou sdílet tvou vizi. Cíle a způsoby, které použijete k dosažení těchto cílů, zdokumentuj.

Otázky k rozhovoru

- 1. „Lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou zastánci pravdy, příliš často maří účinek toho, co se káže z kazatelný, tím, co kážou svým životem“ (9T 21). Jaké svědectví vydáváme svým životem? Není toto svědectví v rozporu s našimi slovy či vyznáním?*
- 2. Zamyslete se nad vaším sborem jako celkem. Jak je začleněn do společnosti – například vašeho města? Změnilo by se ve vašem městě hodně věcí, kdyby váš sbor zítra přestal existovat? Změnilo by se vůbec něco?*

Poznámky

Evangelizace po krocích

Texty na tento týden

Mt 25,35–40; 1K 3,1–3; 1Pt 2,2; J 6,54–66; Mt 16,13–17; L 8,4–15

Základní verš

„Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete.“ (1K 3,2)

Při evangelizaci a svědectví je vždy důležité, abychom nejprve představili jednoduché pravdy evangelia.

Evangelizace, která postupuje po jednotlivých krocích, vychází z předpokladu, že lidé se budou účastnit jednoho sborového programu za druhým, budou-li tyto programy následovat ve správném pořadí. Je však třeba počínat si správně, protože v opačném případě může být způsobeno více škody než užitku.

Z našeho základního verše je zřejmé, že Pavel znal situaci, kdy mohou být způsobeny škody, pokud se některé důrazy „přeženou“. Můžeme příjemci předat tolik složitých poznatků a v nesprávném pořadí, že ho buď zahltime množstvím, nebo se mu nepodaří pochopit hloubku významu či nebude ochoten v osobním životě uplatnit to, co se naučil. Tak jako se miminka nejprve živí mlékem a postupně přechází na tuhou stravu, musí i křesťanská „nemluvnata“ dostávat duchovní potravu tak, aby se jejich vyvíjející se duchovní chápání mohlo přizpůsobit.

Tento týden budeme zkoumat, jak se evangelizační způsoby a programy během souvislé sborové misijní práce vzájemně prolínají, jak na sebe navazují a podporují se.

Evangelizace a potřeby lidí

³⁵Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, ³⁶byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou. ³⁷Tu mu ti spravedliví odpovědí: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? ³⁸Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? ³⁹Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“ ⁴⁰Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“

(Mt 25,35–40)

Osobní studium

V předchozích lekcích už jsme si všimli, že pokud zjistíme, jaké jsou aktuální potřeby jednotlivců nebo společnosti, ovlivní to náš přístup k lidem, programům a službám, které jim poskytujeme. Pochopíme-li aktuální potřeby, budeme lépe schopni naplánovat na sebe navazující programy, které tyto základní potřeby – ať už jde o potřeby jednotlivce nebo společnosti – uspokojí.

V L 9,11 je představen způsob práce Ježíše Krista: „Když to zástupy zpozorovaly, šly za ním; on je přijal, mluvil jim o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali.“ Jaké potřeby Ježíš lidem naplňoval? Nelze pochybovat o tom, že mnozí z těch, kdo přicházeli za Ježíšem, se zaměřili především na jeho schopnost zbavovat tělesného utrpení. Ježíš jim samozřejmě pomáhal fyzicky, ale také naplňoval potřebu, kterou každý člověk zřejmě tak intenzivně nepocítoval, totiž potřebu duchovního uzdravení.

I pro nás dnes je výzvou naplňovat tělesné potřeby lidí, ale především se musíme držet Ježíšova příkladu a nějakým způsobem pomáhat lidem, aby obrátili svou pozornost k otázkám věčnosti.

V Mt 25,35–40 se Ježíš vyjadřuje velmi konkrétně a přímočaře. Sloužit jakýmkoli způsobem těm, které Ježíš miluje a za které položil svůj život, znamená sloužit samotnému Ježíši. Z toho je zřejmé, jak úzký vztah má Ježíš ke svému stvoření. Když jeho dětem někdo ubližuje, má o ně starost a soucítí s nimi; a to je výzva, abychom se chovali stejně. V těchto verších je naznačeno, že uspokojování aktuálních potřeb lidí nemusí být vždy součástí neměnné sborové strategie. Když zjistíme, že někdo něco potřebuje, pomůžeme mu bez ohledu na to, kde se sbor ve své evangelizační činnosti právě nachází. Zatímco duchovní zájmy mnohých lidí se budou rozvíjet – budou postupovat od jednoho programu k druhému, jiní budou potřebovat duchovní pokrm hned. Sbor nemusí rušit naplánovanou řadu programů a akcí, ale musí být schopen reagovat na jakýkoli možný vývoj událostí tím, že bude mít neustále k dispozici ochotné pracovníky a dostatek prostředků.

Aplikace

Chápeš Ježíšovu výzvu v Mt 25,35–40 jako metaforu, nebo ji bereš vážně? Je ji možné konkrétně uskutečnit v okolí místa, kde žiješ?

Mléko a pokrm

¹Já jsem k vám, bratři, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. ²Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést – ani teď ještě nemůžete, ³neboť dosud patříte světu. Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé?

(1K 3,1-3)

A jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení.

(1Pt 2,2)

Osobní studium

Co měli Pavel a Petr konkrétně na mysli, když hovořili o mléku a pokrmu a o potřebě růstu? Od doby, kdy Pavel založil skupinu v Korintu, neudělali členové tohoto sboru ve svém duchovním vývoji očividně žádné velké pokroky. Proto je poselstvím obsaženým ve svém kázání vyzýval, aby se odevzdali Bohu a duchovně rostli tak, aby dokázali pochopit hluboké pravdy evangelia. Jeho kázání bylo v této době spíše evangelizační než poučné. Pavel nekázal o hlubších tématech, dokud lidé nebyli dostatečně duchovně zralí na to, aby je pochopili a reagovali na ně.

Když v dnešní době oslovujeme lidi, musíme mít neustále na paměti Pavlovu strategii. Musíme je vést k tomu, aby se odevzdali Kristu, a teprve potom můžeme očekávat, že přijmou hluboké pravdy Božího psaného slova, které jim změní život.

Hovoříme-li o postupné evangelizaci, můžeme mít na mysli dlouhodobou strategii nebo krátkodobý proces. Když se lidé zúčastní řady na sebe navazujících programů a dostanou se až na místo, kdy se otevrou Božímu volání, můžeme je provést celou sérií evangelizačních přednášek nebo s nimi zahájit kurz osobního studia Bible. Ať už jde o jakýkoli program, platí stále stejná zásada: nejprve mléko (jednoduchá témata evangelia, abychom navázali vztah) a pak tuhá strava (hlubší pravdy, které je povedou k odhodlanému odevzdání).

Jednoho nového adventistu sedmého dne tak nadchla pravda, kterou se dozvěděl, že o ní chtěl každému vyprávět. První věc, o kterou se chtěl často dělit s druhými, bylo vše, co se týkalo „znamení šelmy“. I když to myslel dobře, byl zářným příkladem toho, že pravdu je třeba předkládat postupně.

Aplikace

Vzpomeň si na některou biblickou pravdu, s níž jsi zpočátku zápasil a kterou jsi obtížně přijímal? Jak ses s ní nakonec postupem doby vyrovnal? Vzal sis z této zkušenosti nějaké ponaučení, které by ti mohlo pomoci být citlivější při oslovování druhých?

Poznámky

Biblické pravdy a jejich prožívání

⁵⁴ „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. ⁵⁵ Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. ⁵⁶ Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. ⁵⁷ Jako mne poslal živý Otec a já mám život z Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude mít život ze mne. ⁵⁸ To je ten chléb, který sestoupil z nebe – ne jako jedli vaši otcové, a zemřeli. Kdo jí tento chléb, živ bude navěky.“ ⁵⁹ To řekl, když učil v synagóze v Kafarnaum. ⁶⁰ Když to jeho učedníci slyšeli, mnozí z nich řekli: „To je hrozná řeč! Kdo to může poslouchat?“ ⁶¹ Ježíš poznal, že učedníci na to reptají, a řekl jim: „Nad tím se urážíte? ⁶² Co až uvidíte Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? ⁶³ Co dává život, je Duch, tělo samo nic neznamena. Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život. ⁶⁴ Ale někteří z vás nevěří.“ Ježíš totiž od počátku věděl, kteří nevěří a kdo je ten, který ho zradí. – ⁶⁵ A řekl: „Proto jsem vám pravil, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ ⁶⁶ Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili.

(J 6,54–66)

Osobní studium

Jakmile člověk pochopí důležité biblické pravdy, dochází u něj k významným změnám v jeho osobním přesvědčení a životním stylu. Některé biblické důrazy, jako například zachovávání sedmého dne odpočinku a vyloučení nečistých pokrmů z jídelníčku, ovlivňují jak víru, tak životní styl. Tato skutečnost znovu podtrhuje nutnost nejprve vést lidi k přijetí Krista a teprve potom je vybízet, aby pro něj něco dělali.

Z textu zapsaném v J 6,54–66 vyplývá, že když byli někteří lidé konfrontováni s Ježíšovým učením, odvrátili se od něj. Mnozí z těch, kdo předchozího dne zažili hostinu na úbočí hory a měli z ní užitek, následovali Ježíše proto, aby se znovu najedli. Když Ježíš ve snaze obrátit jejich pozornost k duchovním věcem použil názorný příklad svého těla a krve, mnozí se od něj odvrátili. Ne proto, že by nedokázali pochopit pravdu o spasení pouze skrze Krista, ale proto, že ji odmítali přijmout. Byla to chvíle zkoušky, a když Ježíš neuspokojil jejich osobní potřeby, rozhodli se odejít.

O několik kapitol dál – v J 14,15 – Ježíš říká: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ Uvedený text je výzvou pro ty, kdo tvrdí, že milují Ježíše. Dříve či později přijde chvíle, kdy bude vyznáváná víra prověřena povoláním k činu. Skutečností je, že v jakékoli fázi evangelizačního procesu se někdy lidé odvracejí poté, co je konfrontujeme s „prověřujícími“ důrazy. Ze zkušeností však vyplývá, že lidé na tyto důrazy reagují snáze a pozitivněji, pokud už předtím začali s Bohem prožívat láskyplný vztah. Jinými slovy, stále platí, že správné pořadí přináší nejlepší výsledky.

Ježíš chtěl svým učedníkům říct mnoho věcí, ale věděl, že by je ještě nepochopili (viz J 16,12). Jeho zaslíbení, že Duch svatý je uvede do veškeré pravdy (J 16,13), platí až do naší doby a vztahuje se i na nás a na ty, které se snažíme přivést ke Kristu.

Aplikace

Prožíváš s Bohem láskyplný vztah? Žiješ také autentickým křesťanským životním stylem? Vidíš na tobě lidé, se kterými žiješ a které potkáš, že jsi následovník Krista? Podle čeho to mohou poznat?

Duchovní růst

¹³Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ ¹⁴Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ ¹⁵Řekne jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ ¹⁶Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ ¹⁷Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.

(Mt 16,13–17)

Osobní studium

Pokud jsme předali biblické poselství prostřednictvím veřejné přednášky, semináře nebo studia Bible, nemáme žádnou záruku, že na jejich účastníky duchovně zapůsobilo. Mnozí lidé navštíví sérii evangelizačních přednášek, seminář Zjevení, studium Bible anebo třeba všechny tyto akce. I když možná pochopí biblické pravdy na intelektuální úrovni, neznamená to, že je také začlení do svého života.

Jak můžeme zjistit, zda to, co lidem sdělujeme a předáváme, na ně má nějaký vliv?

Jedním ze způsobů, jak můžeme posoudit náš duchovní růst – i lidí, kterým předáváme poselství – je kladení otázek. Je to dobrá metoda, jak „měřit“ duchovní chápavost a růst v duchovní oblasti. Nejlepší jsou otevřené otázky, tj. takové, které vedou k obsáhlejší odpovědi a na něž nelze odpovědět pouze ano nebo ne.

Zde je několik typických otázek:

Co nám v dnešní době tyto verše říkají? Jaké pocity v nás vyvolávají zaslíbení, která nám Bůh dal? K čemu nás prostudovaný text vybízí, co můžeme na jeho základě změnit ve svém životě? Co nás naplňuje největší nadějí?

Studium Bible by mělo být, stejně jako i jiné evangelizační prezentace, logicky uspořádané a jeho části by na sebe měly navazovat. To znamená, že bychom měli lidem nejprve předkládat jednodušší a srozumitelná témata, zatímco složitější témata by měla přicházet později. Je však důležité, abychom stále kladli zvědavé otázky.

Aplikace

Čteš pravidelně Bibli? Přemýšlíš o duchovních tématech? Kladeš sobě – i lidem, které potkáváš – zvědavé otázky?

Poznámky

Příprava na žně

⁴Lidé se k němu scházeli ve velkých zástupech a přicházeli z mnoha měst. Mluvil k nim v podobenství: ⁵„Vyšel rozsévač rozsít semeno. Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty, bylo pošlapáno a ptáci je sezobali. ⁶Jiné padlo na skálu, vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu. ⁷Jiné padlo doprostřed trní; trní rostlo s ním a udusilo je. ⁸A jiné padlo do země dobré, vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ To řekl a zvolal: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“ ⁹Jeho učedníci se ho ptali, co to podobenství má znamenat. ¹⁰On řekl: „Vám je dáno znáti tajemství Božího království, ostatním však jen v podobenstvích, aby hledíce neviděli a slyšíce nechápali. ¹¹Toto podobenství znamená: Semenem je Boží slovo. ¹²Podél cesty – to jsou ti, kteří uslyší, ale pak přichází ďábel a bere slovo z jejich srdcí, aby neuvěřili a nebyli zachráněni. ¹³Na skále – to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyší; protože v nich však nezažijí, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají. ¹⁴Semeno padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starosti, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu. ¹⁵Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu.

(L 8,4–15)

Osobní studium

Duchovní cestu člověka je možné přirovnat k obdělávání zahrady či pole. Každý, kdo někdy obdělával zahradu, ví, že existuje určitý časový rámec a posloupnost kroků, které je třeba dodržet, chceme-li sklídit úrodu. Musíme zryt půdu, vytrhat plevel, zasít semena a zalévat. Rovněž je nezbytné připravit rostlinám správné prostředí; zatímco některé mohou vyžadovat přímé slunce, jiné budou potřebovat stín. Kromě toho je nutné chránit rostliny před škůdci. O rostliny v zahradě tedy musíme pečovat od semen až po zralé a plodné rostliny. Pro lidi, kteří se vydávají na duchovní cestu, začíná podobný proces před křtem a musí pokračovat i po něm. Ideální je, když můžeme o člověka pečovat až do doby, kdy je sám schopen ujmout se péče o druhé. Tato pravda opět podtrhuje fakt, že je nezbytně nutné, aby měl tento proces povahu plánovitého postupu, který zajistí vhodné časové rámce, přijetí správných opatření a vytvoření těch nejlepších podmínek pro péči a ochranu.

V L 8,4–15 je zaznamenáno podobenství o rozsévači. Když Ježíš toto podobenství vysvětluje, odhaluje nám několik zajímavých skutečností. Verš 12 naznačuje, že někteří lidé uvěřili, ale než ve své víře pevně zakotvili, ďábel je zavedl na vedlejší kolej. Verš 13 popisuje lidi, kteří přijali Boží slovo s radostí. Chvilí věřili, ale když přišlo pokušení, zvolili si jiný směr. Verš 14 se zmiňuje o jiné skupině lidí, kteří slyšeli, ale nedosáhli křesťanské zralosti. Většina lidí se vydala na cestu ke Kristu a do Božího království, ale v různých fázích cesty se přihodily věci, které jim zabránily v dalším růstu.

Jen málokdy stačí pouze zasít semeno, abychom získali bohatou úrodu. Jako církve a jako jednotlivci máme za úkol zasévat semeno evangelia a pak postupně, až do zralosti, pečovat o všechny, kteří se vydají na cestu.

Aplikace

Která část uvedeného podobenství nejlépe vystihuje tvou vlastní duchovní zkušenost? Jakými rozhodnutími můžeš zlepšit svou situaci?

Podněty k zamyšlení

Hledání cílové skupiny

V rámci evangelizační práce ve sboru je potřeba také přemýšlet o „cílové skupině“ – komu neseme poselství o Kristu.

V této souvislosti jsou důležité následující body:

Po konzultaci s kazatelem, se staršími a vedoucími evangelizace se dohodněte na evangelizačních programech a cílových skupinách. Vezmete-li v úvahu cílovou skupinu, pomůže vám to zaměřit se na všechny aspekty procesu. Pokud budete například připravovat program pro děti, uděláte lépe, budete-li ho propagovat ve školách a čtvrtích, kde žijí mladé rodiny. Dalšími cílovými skupinami mohou být důchodci, nezaměstnaní, studenti atd.

Jestliže se zaměříte na cílovou skupinu, pomůže vám to zvolit si nejlepší pracovníky, místo, čas a následné akce.

Až si budete vybírat cílovou skupinu, možná postačí, když se porozhlédnete ve svém sboru. Uvažujte o lidech, kteří chodí do sboru, ale nejsou pokřtěni, nebo o nepokřtěných mladých lidech z vašeho sboru či o těch, kdo pravidelně navštěvují zvláštní programy sboru.

Otázky k rozhovoru

- 1. „Jedna pravda, kterou člověk přijme do srdce, vytvoří prostor pro další pravdu“ (6T 449). V jakém pořadí bychom měli lidem předkládat pravdy, které zastáváme, aby byla naše misie co neúčinnější? Proč by v popředí všeho, co učíme, měla být vždy Kristova zástupná smrt?*
- 2. „Kristus přitahoval srdce posluchačů tím, že jim projevoval lásku a teprve pak jim krůček za krůčkem odhaloval velké pravdy o království. I my se musíme naučit přizpůsobovat své úsilí situaci lidí – aby-chom se s nimi setkávali tam, kde jsou.“ (EV 57) Jak by měla láska k těm, s nimiž hovoříme o Božím slovu, zjemňovat způsob, jakým jim předkládáme biblickou pravdu – zvláště pokud jde o ty body věrouky, které by mohly být pro stávající přesvědčení člověka problematické? A je vůbec třeba, aby-chom na to dbali?*

Poznámky

Osobní evangelizace a svědectví

Texty na tento týden

Sk 4,13-14; J 1,37-50; Ex 3,10-14; 1Pt 3,1-15; J 4,35-38

Základní verš

„Mými svědky jste vy, je výrok Hospodinův, a můj služebník, jehož jsem vyvolil.“ (Iz 43,10)

Ti, kdo se radují z jistoty spasení, budou chtít, aby druzí prožívali totéž.

Ačkoli mnozí lidé uslyší dobrou zprávu o Ježíši díky svědeckému a evangelizačnímu úsilí nějakého sboru, vliv jednotlivce je významný a klíčový. Průzkumy provedené v několika posledních desetiletích ukazují, že přátelé, příbuzní, sousedé nebo známí hrají nezastupitelnou roli při přivádění lidí ke Kristu. Z průzkumů vyplývá, že až 83 % nových členů uvedlo, že je významně ovlivnili přátelé, příbuzní a známí, kteří jsou členy sboru. Z těch, kdo se předtím, než se připojili k církvi, zúčastnili nějaké formy veřejných evangelizačních shromáždění, jich 64 % přišlo na pozvání někoho z okruhu svých blízkých.

Tento týden budeme procházet několik biblických příkladů navazování kontaktů a budeme uvažovat o svém napojení na Ježíše a o tom, jaký vliv máme my osobně na své blízké.

To jsou ti, kteří bývali s Ježíšem

¹³Když viděli odvahu Petrovu i Janovu a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, žasli; poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem. ¹⁴A když viděli, že ten uzdravený člověk tam stojí s nimi, neměli, co by na to řekli.

(Sk 4,13.14)

Osobní studium

Náš osobní vztah s Ježíšem bude mít bezprostřední vliv na to, jak jej představíme, když o něm budeme svědčit. Je velice snadné osvojit si několik svědeckých a evangelizačních frází a pak dál postupovat ve své vlastní domnělé moudrosti a síle. I když Bůh může i přesto našemu úsilí zehnat, musíme si neustále připomínat, že jde o jeho dílo, které konáme skrze jeho sílu. Chceme pouze předávat informace (třebaže důležité), nebo chceme povzbuzovat druhé k živému duchovnímu vztahu? Abychom mohli druhým něco předávat, nejprve to sami musíme prožívat.

Samozřejmě, vždycky najdeme příklady lidí, které – přestože byli sami slabí ve víře – si Bůh přece jen použil, takže přivedli druhé k Ježíši. Před mnoha lety se jedna mladá dáma v jednom velikém městě připojila k církvi adventistů a neúnavně se snažila získat pro Krista svého bratra. Po letech se její bratr nechal pokřtít. O měsíc později se jeho sestra vzdala členství v církvi. Přestože se takovéto věci stávají, faktem je, že čím silnější je naše spojení s Ježíšem, tím mocnější bude naše svědectví.

Ve Sk 4,13 je popsána změna, která byla na Petrovi a Janovi vidět: „Poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem.“

Ponaučení, které vyplývá z Božího slova, je úplně jasné. Když přemýšlíme o svých osobních misijních polích a povolání k práci pro Boha, musíme dovolit Pánu, aby nás vtáhl do úzkého vztahu se sebou samým; do vztahu, jenž nám dá moc, kterou bychom jinak neměli.

Aplikace

Jaký je tvůj vlastní osobní vztah s Pánem? Do jaké míry svědčí již tvoje pouhá přítomnost a způsob, jakým hovoříš, jak se chováš a jak jednáš s lidmi, o tom, že žiješ ve vztahu s Bohem? Bud'k sobě tak bolestně upřímný, jak je to jen možné.

Poznámky

Osobní misijní pole

³⁷Ti dva učedníci slyšeli, co řekl, a šli za Ježíšem. ³⁸Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázal se jich: „Co chcete?“ Řekli mu: „Rabbi (což přeloženo znamená: Mistře), kde bydlíš?“ ³⁹Odpověděl jim: „Pojďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zůstali ten den u něho. Bylo kolem čtyř hodin odpoledne. ⁴⁰Jeden z těch dvou, kteří slyšeli, co Jan řekl, a Ježíše následovali, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. ⁴¹Vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše (což je v překladu: Kristus).“ ⁴²Přivedl ho k Ježíšovi. Ježíš na něj pohledl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr).“ ⁴³Druhého dne se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje. Vyhledal Filipa a řekl mu: „Následuj mě!“ ⁴⁴Filip byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova; ⁴⁵Filip zase vyhledal Natanaela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i Proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.“ ⁴⁶Natanael mu namítl: „Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?“ Filip mu odpoví: „Pojď a přesvědč se!“ ⁴⁷Ježíš spatřil Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „Hle, pravý Izraelec, v němž není lsti.“ ⁴⁸Řekl mu Natanael: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Dříve než tě Filip zavolal, viděl jsem tě pod fíkem.“ ⁴⁹„Mistře,“ řekl mu Natanael, „ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele.“ ⁵⁰Ježíš mu odpověděl: „Ty věříš proto, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkem? Uvidíš věci daleko větší.“

(J 1,37–50)

Osobní studium

Když Ježíš pohlédl na zástupy lidí, bylo mu jich líto (viz Mt 9,36). Někdy si možná myslíme, že Ježíš viděl jen dav, ve skutečnosti však viděl každého jednotlivce, který byl součástí tohoto davu. Stejně bychom i my měli brát na vědomí jednotlivce v davech, jimiž procházíme a v nichž žijeme. Naše církev může brát na vědomí jednotlivce v davu pouze tehdy, když členové církve budou navazovat kontakty s těmi, kdo spadají do sféry jejich vlivu.

Ti, s nimiž se osobně stýkáme na různých úrovních důvěrnosti, představují ve skutečnosti naše osobní misijní pole. Od nejužších vztahů v rodině můžeme postupovat dál k ostatním příbuzným, přátelům a známým. Občas mohou sférou našeho vlivu letmo projít i další lidé, kteří se tak na krátkou dobu stanou součástí našeho osobního misijního pole.

V 1. kapitole Janova evangelia je vyprávěn příběh o tom, jak probíhalo povolání učedníků. Ondřej byl učedníkem Jana Křtitele a vzhledem k tomu, že Jan měl svou službou připravit cestu Ježíši, je pochopitelné, že někteří učedníci posléze přešli k Ježíši a následovali ho. Ondřeje rozhovor s Ježíšem tolik nadchl, že se okamžitě vydal hledat toho, kdo mu byl nejbližší – svého bratra, s nímž strávil mnoho dlouhých nocí rybařením na Galilejském moři (verše 37–42).

Je také zajímavé, že když Natanael pochybuje, že Mesiáš vzejde z malé, bezvýznamné zemědělské vesnice, Filip se s ním nepře. Jen ho jednoduše vyzve: „Pojď a přesvědč se!“ (verše 43–50). Tento Filipův postoj ukazuje, jak je možné reagovat na skeptické postoje u těch, kterým chceme představit Ježíše.

Aplikace

Kterým lidem ve svém bezprostředním okolí bys mohl lépe svědčit? Co bys měl změnit, aby ses pro ně stal lepším svědkem?

Osobní potenciál

10 „Nuže pojď, pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta.“ 11 Ale Mojžíš Bohu namítal: „Kdo jsem já, abych šel k faraónovi a vyvedl Izraelce z Egypta?“ 12 Odpověděl: „Já budu s tebou! A toto ti bude znamením, že jsem tě poslal: Až vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře.“ 13 Avšak Mojžíš Bohu namítl: „Hle, já přijdu k Izraelcům a řeknu jim: Posílá mě k vám Bůh vašich otců. Až se mě však zeptají, jaké je jeho jméno, co jim odpovím?“ 14 Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“

(Ex 3,10–14)

Osobní studium

Když vedoucí osobní služby shánějí dobrovolníky, kteří by se chtěli zapojit do evangelizace, často si myslíme, že ti ostatní jsou kvalifikovanější a nadanější než my. Jiní nám zase připadají sebevědomější a schopnější. Bible nám však odhaluje, že Bůh nehledá nutně ty, kteří jsou nejkvalifikovanější, ale spíše ty, kteří jsou ochotni nechat se použít, ať už jsou jejich dary a vlohy jakékoli.

Dobrym příkladem takové skutečnosti je Mojžíš, kterého Bůh povolal k vysvobození svého národa z egyptského otroctví. Mojžíš viděl mnoho důvodů, proč by k vykonání toho, co Bůh navrhoval, byl způsobilější někdo jiný (viz Ex 3,11; 4,10). Domníval se, že má dobré důvody neudělat to, co po něm Hospodin požaduje.

Když jsou v dnešní době věřící povoláni k evangelizační činnosti, mnozí z nich na to reagují opakováním některých Mojžíšových obav: *Kdo jsem já, abyste se mnou počítali pro takový úkol? Co když mi budou klást těžké otázky? Nejsem dost dobrý řečník.* Může nám připadat úsměvné, že si Mojžíš myslel, že by Bůh měl přehodnotit svou strategii pro výběr pracovníků, zatímco Bůh znal Mojžíšův potenciál a věděl, že Mojžíš je navzdory svým osobním obavám a starostem pro tento zvláštní úkol tím pravým člověkem.

Povolání Mojžíše k vedení Božího lidu nás přesvědčuje o tom, že Bůh nás zná neskonale lépe, než známe sami sebe. Bůh se nesoustředí na minulé výkony, ale na osobní potenciál. Každý věřící má obrovský potenciál přispět k Božímu dílu.

Na druhé straně se však musíme mít na pozoru, abychom si před Hospodinem nepočínali až příliš sebejistě. Je sice pravda, že bychom měli často zpytovat své srdce, abychom posoudili, jak jsme na tom duchovně, ale také musíme pochopit, že pokud jde o sebehodnocení, dokáže být lidské srdce dosti neobjektivní. Proto je rovněž užitečné prosit Boha, aby nás zkoumal on sám a ukázal nám, jaký je náš skutečný stav.

Aplikace

Jak můžeš poznat, že tě Bůh povolává k nějakému úkolu? Kdy jsi naposledy prosil Boha, aby „zkoumal tvé srdce“?

Poznámky

Svědectví spravedlivého života

¹Stejně i vy ženy, podřizujte se svým mužům; i když se někteří z nich vzpírají Božímu slovu, můžete je beze slov získat svým jednáním, ²když uvidí váš čistý život v bázni Boží. ³Pro vás se nehodí vnější ozdoba – splétat si vlasy, ověšovat se zlatem, střídat oděvy – ⁴nýbrž to, co je skryto v srdci a co je nepomíjitelné: tichý a pokojný duch; to je před Bohem převzácné. ⁵Tak se kdysi zdobily svaté ženy, které doufaly v Boha. Podřizovaly se svým mužům, ⁶tak jako Sára poslouchala Abrahama a „nazvala jej pánem“. Vy jste jejími dcerami, jednáte-li dobře a nedáte se ničím zastrašit. ⁷Stejně i muži: když žijete se svými ženami, mějte pro ně porozumění, že jsou slabší; a prokazujte jim úctu, protože jsou spolu s vámi dědičkami daru života. Tak vašim modlitbám nebude nic překážet. ⁸Nakonec pak: Všichni buďte jedné mysli, soucitní, plní bratrské lásky, milosrdní a pokorní, ⁹neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání. ¹⁰„Chceš-li milovat život a vidět dobré dny, zdržuj jazyk od zlého a rty od lstivých slov, ¹¹odvrát se od zlého a čini dobré, hledej pokoj a usiluj o něj. ¹²Vždyť oči Páně hledí na spravedlivé a jeho uši jsou otevřeny jejich prosbám, ale tvář Páně je proti těm, kteří čini zlo.“ ¹³Kdo vám ublíží, budete-li horlit pro dobro? ¹⁴Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslaveni. „Strach z nich ať vás neděsí ani nezviklá ¹⁵a Pán, Kristus, budiž svatý“ ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ¹⁶ale činite to s tichostí a s uctivostí. (1Pt 3, 1–15)

Osobní studium

Je pravda, že činy hovoří hlasitěji než slova? Ano, je to veliká pravda. Platí tedy, že druhým můžeme něco sdělit činy beze slov, ale stejně přesvědčivé poselství jim lze předat i slovy bez činů. Na poselství, které v sobě spojuje jak činy, tak slova, jež jsou spolu v souladu, je něco velmi mocného. Pokud tvrdíme, že milujeme Boha, a pak to svým jednáním popíráme, jsme pokrytci. Není-li naše vyznání v souladu s našimi činy, jde o nejhorší svědectví, jaké můžeme vydat.

Dovedeme si představit, jaký spor mohl vzniknout, když pohanská žena přijala Ježíše za svého Spasitele, zatímco její manžel setrval v pohanství. Pod vlivem starosti o manželovo spasení se u ní mohl projevit svárlivý a jízlivý duch, protože ho považovala za součást svého osobního misijního pole. Naproti tomu mohla, jak naznačuje Petr, zůstat věrná svému Bohu, doufat a modlit se, aby svým zbožným životem získala svého nevěřícího manžela pro Mistra. Jinými slovy, mohla nepřetržitě a mocně svědčit činy svého každodenního života.

Pokud máme být světlem pro své okolí, zahrnuje to všechny možnosti, jak můžeme získat ztracené muže a ženy pro Boží království. Lidé kolem nás nesmí slyšet jen naše dobrá slova, musí vidět i naše dobré skutky. Pokud tomu tak bude, uvidí, že skrze nás působí Boží moc, a Duch svatý je vyvze k tomu, aby uznali, že Boží přítomnost v lidských životech je možná a požehnaná. Lidé musí dospět k přesvědčení, že křesťanství není jen označení, na které si děláme nárok, ale také posilující vztah, z něhož se radujeme. Používání příkladů je důležitá vyučovací metoda a křesťané jsou příklady, ať už tak čini záměrně či bezděčně. Tím, co děláme a kdo jsme, svědčíme ještě víc než tím, co říkáme nebo vyznáváme jako svou víru.

Aplikace

Svědčíš lidem okolo sebe více životem a skutky nebo spíše slovy? Shodují se tvá slova s tvými činy?

Můj příspěvek k celku

³⁵Neříkáte snad: Ještě čtyři měsíce a budou žně? Hle, pravím vám, pozvedněte zraky a pohleďte na pole, že již zbělela ke žni. ³⁶Již přijímá odměnu ten, kdo žne, a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsévač i žnec. ³⁷Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. ³⁸Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete.

(J 4,35–38)

Osobní studium

Tento týden jsme uvažovali o osobním misijním poli a o svědeckém a evangelizačním potenciálu. V této souvislosti je rovněž důležité pochopit princip, že každý jednotlivec přispívá svým úsilím ke společné evangelizaci, na které se podílí celý sbor – protože sbor se skládá ze všech členů. Uvědomuješ si, jaké metody používá váš sbor, když se snaží přivést lidi k Ježíši? Možná že bys dokázal pozvat lidi, se kterými žiješ a které potkáváš, na sborové akce a programy. Jsou si naproti tomu vedoucí evangelizace ve vašem sboru vědomi toho, jak působíš na svém osobním misijním poli? Možná že by tě mohli podpořit modlitbou a nějakými konkrétními akcemi.

V J 4,37.38 Ježíš říká: „Přitom je pravdivé rčení, že jeden rozsévá a druhý žne. Já jsem vás poslal, abyste žali tam, kde jste nepracovali. Jiní pracovali a vy v jejich práci pokračujete.“ Je velmi pravděpodobné, že Ježíš při této příležitosti poukázal na „semeno evangelia“, které zasel on sám, Jan Křtitel a samařská žena. Učedníci žali tam, kde druzí zasedli, a skutečně nastala doba, kdy se rozsévači a ženci společně radovali.

Když Ježíš řekl: „Jeden rozsévá a druhý žne“, nemyslel tím, že bychom jako jednotlivci byli buď rozsévači, nebo ženci. Třebaže naše sbory pravděpodobně kladou větší důraz na žence, pravdou je, že kdyby nebylo rozsévačů, ženci by marně čekali na úrodu. Všichni jsme povoláni k rozsévání i žni a v činnosti jakéhokoli místního sboru se kombinuje mnoho aktivit spojených s rozséváním a žní. Je možné, že to, co jsi zasel na svém osobním misijním poli, se sklídí v rámci společné sborové sklizně. Také se může stát, že semeno, které zasedli druzí, se sklídí, až se lidé dostanou do tvého osobního misijního pole.

Když uvažujeme nad tím, jak každý jednotlivec přispívá k celku (viz 1K 12,12–27), proces obdělávání půdy nám připomíná, že ještě před tím, než se semeno zaseje, někdo jiný připraví a zorá půdu.

Je zřejmé, že setba a žeň jsou součástí procesu, který pokračuje i poté, co se člověk připojil ke společenství. Úrodu nesmíme nechat ležet na polích, ale musíme ji shromáždit do stodoly.

Aplikace

Jak se můžeš více zapojit do procesu setby a žně ve vašem sboru? Platí, že úsilím o záchranu druhých posiluješ svou vlastní víru? Proč myslíš, že tomu tak je?

Podněty k zamyšlení

Duchovní příprava na osobní službu

Biblické znalosti a osvědčené metody svědectví a evangelizace jsou důležité, nesmíme však opomenout důraz na osobní duchovní přípravu. Duchovní růst způsobuje Duch svatý. Abychom při evangelizaci pocítili moc Ducha svatého, musíme mu umožnit přístup do našeho života.

Když křesťané začínají sloužit Bohu, stále více si uvědomují své duchovní potřeby. Duch svatý nám chce dát moc k trvalé službě. Rozhodující je podřizovat každý den svou vůli Bohu, denně být ochoten umírat sám sobě, denně si připomínat Kristovu milost a mít na paměti, co jsme v Kristu dostali a k čemu nás Spasitel zve a povolává.

Otázky k rozhovoru

- 1. S ohledem na získávání lidí pro Krista napsala Ellen Whiteová tento podnětný výrok: „Váš úspěch nebude tolik záviset na vašich znalostech a výkonech, ale spíše na vaší schopnosti najít cestu k srdci lidí“ (GW 193). Co důležitého Ellen Whiteová v textu zdůrazňuje? Jak často se nám stává, že se lidé odvracejí od mocných a přesvědčivých důkazů, které jim předkládáme! Nežřídká se stává, že učení samo o sobě – bez ohledu na to, jak je biblické, logické, povznášející a rozumné – nezapůsobí na člověka s uzavřeným srdcem. Jak potom můžeme takového člověka oslovit? V této souvislosti je mnohem důležitější, abychom ve svém životě spíše uplatňovali to, co vyznáváme, než abychom to pouze vyznávali.*
- 2. Ellen Whiteová napsala: „Boží děti mají slávu svého Otce zobrazovat svým životem a povahou. Mají ukazovat, co pro ně vykonala Boží milost.“ (TM 212) Nabízí se otázka: Jak v každodenním praktickém životě „zobrazujeme slávu svého Otce“? Kolikrát se v uplynulém týdnu projevila v našem životě Boží sláva? Jaké svědectví o naší víře vydáváme svým životním stylem? Jak může váš místní sbor jako celek „zobrazovat slávu svého Otce“?*

Poznámky

Společná evangelizace

Texty na tento týden

Kaz 4,9–12; Ž 37,3–7.23.24.30.31; Fp 1,4–18; Ef 4,15.16; Ko 1,28.29

Základní verš

„A co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit za tebe jiné.“ (2Tm 2,2)

„Rozsévání“ Božího poselství není omezeno jen na kazatele. Měli by ho šířit všichni, kdo o sobě tvrdí, že jsou Kristovi učedníci.

Jak jsme již studovali, je důležité, aby všichni věřící poznali, že mají schopnosti, které jim dal Bůh. V Písmu je uvedeno mnoho příkladů, kdy členové církve ve spolupráci s ustanovenými vedoucími použili své dary při týmové evangelizační službě.

Lukášova zmínka o „Pavlovi a jeho průvodcích“ ve Sk 13,13 naznačuje, že Pavel byl uznávaným vůdcem misijní skupiny, k níž patřil i Barnabáš (v. 1). Lukáš popisuje, že Pavel a Barnabáš působili při misijní práci společně (Sk 13,50; 14,1).

Pro některé členy bývá občas těžké zapojit se do evangelizace místního sboru, protože se členové vzájemně nemotivují k tomu, aby se všichni mohli přidat a začlenit.

V minulé lekci jsme se zabývali tím, jak se mohou jednotliví členové podílet na sborové evangelizaci. Tento týden budeme uvažovat o některých aspektech spolupráce ve sboru a o tom, jak se do ní jednotlivci mohou zapojit.

Ať levice ví, co činí pravice

⁹Lépe dvěma než jednomu, mají dobrou mzdu ze svého pachtění. ¹⁰Upadne-li jeden, druh jej zvedne. Běda samotnému, který upadne; pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl. ¹¹Také leží-li dva pospolu, je jim teplo; jak se má však zahřát jeden? ¹²Přepadnou-li jednoho, postaví se proti nim oba. A nit trojitá se teprv nepřetrhne!

(Kaz 4,9–12)

Osobní studium

Někteří členové sboru jsou do sborové činnosti zapojeni více, jiní z různých důvodů méně. Ať je to jakkoliv, členové často nevědí, co jejich sbor jako celek plánuje nebo oč usiluje; proto někdy nevidí souvislost, jak mohou aktivity, do nichž jsou zapojeni, přispět k obecným cílům sboru.

V Kaz 4,9–12 mluví Šalomoun o spolupráci. Uvedené verše popisují výhody vzájemné pomoci, podpory a péče, ať už jde o jakoukoli situaci. To, co platí pro dva nebo tři lidi, platí i pro místní sbor. Aby mohli lidé přijmout požehnání popsaná v Kaz 4,9–12, musí jednotliví členové vědět o akcích ostatních. Pokud si jeden člověk není vědom toho, co dělají nebo plánují druzí, jak může vědět, jakou podporu potřebují a kdy ji má poskytnout? Budeme-li o těchto bodech uvažovat v souvislosti s evangelizací v místním sboru, opět zjistíme, že pokud většina členů neví, do čeho je jejich sbor zapojen, nebudou ho v případě potřeby schopni podpořit ani mu nedokážou pomoci. Je smutné, že ti, kdo působí „v přední linii“ evangelizace, mají kvůli nedostatku podpory někdy pocit, že se o tuto zásadní službu nikdo nestará, a přitom jde jednoduše jen o to, že ostatní nevědí, co se děje.

Při evangelizační činnosti jsou potřeba všechny dary – i velmi praktické. Ve Skutcích apoštolů je v 16. kapitole popsána práce Lydie: „Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval. Když byla ona a všichni z jejího domu pokřtěni, obrátila se na nás s prosbou: „Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejďte do mého domu a buďte mými hosty;“ a my jsme její naléhavé pozvání přijali“ (v. 14.15). I když se nám někdy může zdát, že některé věci nemají s evangelizačními akcemi sboru nic společného, po hlubší úvaze zjistíme, že jsou pro celý proces nezbytné. Ti, kdo zajistí hostujícímu evangelistovi stravu a ubytování, plní stejně důležitou úlohu jako ti, kdo na programu uvítají veřejnost. Mnozí členové sboru budou dobrovolně pomáhat, když budou znát program, vědět, co je třeba, a když si budou jisti, že jejich přínos je nedílnou součástí celého sborového programu. V tomto směru je důležité, aby levice věděla, co činí pravice.

Aplikace

Na chvíli se zamysli nad evangelizačními aktivitami vašeho sboru. Znáš společné cíle a akce sboru? Víš, v jaké fázi plánu na tento rok se váš sbor nachází? Jak by ses mohl více zapojit do úsilí sboru naplnit pověření z evangelia?

Společné plánování

³Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost. ⁴Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. ⁵Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. ⁶Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo. ⁷Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj... ²³Hospodin činí krok muže pevným, našel zalíbení v jeho cestě. ²⁴I kdyby klesal, nikdy neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku... ³⁰Ústa spravedlivého pronášejí moudrost, jeho jazyk vyhláší právo. ³¹Má v svém srdci Boží zákon, jeho kroky nezakolísají. (Ž 37,3–7.23.24.30.31)

Osobní studium

Do plánování evangelizačních cílů a způsobů realizace je často zapojeno jen velmi málo lidí. Když se pak těchto pár lidí usnese na plánech, pustí se do dalšího úkolu: snaží se do jednotlivých fází realizace zapojit ostatní. Mnohem lepší je zainteresovat větší skupinu lidí již od samého začátku. Právě proto Církevní řád uvádí, že hlavním úkolem výboru sboru je dílo plánování a podpory evangelizace ve všech jejích fázích.

Když sbory uvažují o svém zapojení do evangelizace, mohou se dopustit řady chyb. Mohou si stanovit cíle, ale pak opomenou promyslet způsoby, které jsou nezbytné pro jejich dosažení; anebo se pokusí pracovat na některých akcích, aniž by si stanovily jakékoli pevné cíle. Jindy se zase snaží zdolat obě uvedené oblasti, aniž by zvážily proces hodnocení. Cíle jdou ruku v ruce s plány, ale cíle jsou vždy na prvním místě, aby bylo možné vypracovat plány, které umožní dosáhnout daných cílů. Kromě toho právě proces hodnocení pomáhá udržet církev na správné cestě a nasměrovat opatření k vytyčeným cílům.

Každý sbor by měl znát své cíle. Ti, kdo vytyčují cíle a podílejí se na jejich plánování, obvykle také do celého řízení a procesu nejvíce investují. Proto je důležité, aby do všech fází plánování nějakým způsobem přispělo pokud možno co nejvíce lidí. Pokud tomu tak není, pak se dlouhodobé plány nejspíš stanou „majetkem“ několika málo vyvolených, kteří se je budou usilovně snažit naplnit. V takovém případě je dosažení úspěchu nepravděpodobné.

Aplikace

Jaké ujištění můžeš získat z úvodního biblického textu, pokud jde o realizaci tvých svědeckých i sborových evangelizačních aktivit? Jak je možné hledat Boží vůli pro tvé i sborové evangelizační plány? Jakým způsobem je možné v kontextu úvodní biblické pasáže uvažovat o „úspěšné“ evangelizaci?

Poznámky

Práce v týmech

4Stále se za vás všechny modlím a při každé své modlitbě se raduji⁵ z toho, jak se od prvního dne až doposud podílíte na evangeliu. 6Jsem si jist, že Ten, který ve vás začal dobré dílo, je dovede až do konce v den Krista Ježíše. 7Právem takto smýšlím o vás všech, protože mě nosíte v srdci; vy všichni máte se mnou podíl na Boží milosti, jak v mém vězení, tak v obhajobě a potvrzování evangelia. 8Bůh je mi svědkem, jak po vás všech toužím; cítím k vám lásku Krista Ježíše! 9Modlím se, aby i vaše láska stále víc a více rostla spolu s poznáním a hlubokou vnímavostí, 10abyste uměli rozeznat, co je správné, abyste byli ryzí a bezúhonní až do Kristova dne 11a dali se od Ježíše Krista naplnit ovocem spravedlnosti ke slávě a chvále Boží. 12Chtěl bych, bratři, abyste věděli, že to, co mě potkalo, přispělo spíše k prospěchu evangelia. 13Celý palác i všichni ostatní tu vědí, že jsem vězněn pro Krista. 14Mé okovy dodaly mnoha sourozencům v Pánu jistotu, takže teď káží Slovo mnohem směleji a beze strachu. 15Někteří sice káží Krista ze závnosti a soupeřivosti, jiní však s dobrým úmyslem. 16Jedni hlásají Krista ze ctižádosti, neupřímně, v domněni, že mi k mým okovům přidají soužení; 17druzí však z lásky a s vědomím, že jsem tu proto, abych obhajoval evangelium. 18Ale co na tom! Hlavně že se jakýmkoli způsobem, ať už naoko nebo opravdově, káže Kristus.
(Fp 1,4–18; B21)

Osobní studium

Existovaly situace, kdy se každý z učedníků s někým osobně podělil o svou víru. Avšak většinou se s nimi setkáváme při společné službě s ostatními učedníky, ve které je podporovali ostatní věřící. Na realizaci cíle, v níž se vzájemně podporují a povzbuzují členové týmu, je něco mocného.

Bible nám představuje „projekty efektivního svědectví a evangelizace“ a ani dnes by nás nemělo překvapit, že když Bůh povolá někoho k důležitému úkolu, podnítlí i tým spolupracovníků, kteří ho budou podporovat.

Ježíš povolává na počátku své činnosti dvanáct apoštolů (Mk 3,16–19). Má to svůj hluboký smysl. Kromě toho, že každý je vybaven zvláštními dary a schopnostmi, které ostatní nemají, zajišťuje větší počet lidí ochranu jednotlivcům. Člověk má pocit zodpovědnosti: ostatní mě sledují, mohou mi pomoci, usměrnit mě a chránit, abych se nevydal směrem, který by mě mohl tragicky zavést na scesti. Semknutý tým věrných bratří a sester, kteří na sebe vzájemně dohlíží, přičemž mají všichni společný cíl – získat lidi pro Krista – představuje ideální způsob misijního působení.

I v prvotní církvi věřící pracovali ve skupinách. Pavel ve svém Listu Filipským zmiňuje, že byli zapojeni do společné evangelizace. V úvodu tohoto listu Pavel hovoří o jejich účasti (podílu – B21) na evangeliu (v. 5). Podíleli se na obhajobě a potvrzování evangelia (v. 7) a mluvili beze strachu slovo Boží (v. 14). Pavel jim také píše o své radosti z toho, že se bez ustání zvěstuje Kristus (v. 15–18). Nezapomeňme, že Pavel píše sboru, nikoli jednotlivcům. Krista samozřejmě kázali jednotlivci, ale ze skutečnosti, že Pavel chválí celý sbor, je zřejmé, že toto evangelizační kázání bylo kolektivní strategií.

Aplikace

Dostal ses při vydávání svědectví někdy do problémů, jichž bys byl uchráněn, kdybys pracoval ve skupině? Proč je při spolupráci s ostatními lidmi ve skupině důležité rozvíjet postoj pokory a zodpovědnosti?

Církev jako Kristovo tělo

¹⁵Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, ¹⁶z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno.

(Ef 4,15.16)

Osobní studium

Když se sjednocený sbor zaměří na nějaký konkrétní evangelizační úkol, Pán jeho společnému úsilí požehná. Velká část Nového zákona vybízí křesťany, aby spolu svorně pracovali a žili. Často se setkáme s úryvky, v nichž se vyskytuje slovo „navzájem“. Abychom uvedli alespoň několik příkladů – dostali jsme příkaz, abychom se navzájem milovali (J 15,12), navzájem si odpouštěli (Ef 4,32) a jeden za druhého se modlili (Jk 5,16). Existuje též mnoho textů, které se týkají celého sboru, díla, které koná, a jeho růstu.

Pavel v Ef 4,15.16 píše, že je Boží vůlí, abychom dorůstali v Ježíše Krista. Z toho vyplývá, že se všichni nacházíme na duchovní cestě, která je do jisté míry naší vlastní duchovní cestou. Text nám však vysvětluje, že růst každého jednotlivce ovlivní i růst těla, a to jak početní, tak duchovní.

Když věřící dorůstají v Krista, děje se něco úžasného, ba dokonce nadpřirozeného. Jsou „spojeni klouby navzájem se podpírajícími“, protože každý osobně přispívá do církve jako celku. Kterýkoli sbor dosáhne optimální efektivity, jestliže každá jeho část plní svůj úkol. Co podle Sk 1,13–15 dělali první věřící, když čekali v Jeruzalémě na zaslíbeného Ducha svatého? Odpověď na uvedenou otázku by nám měla poskytnout dostatek informací o tom, co pro ně znamenala společná bohoslužba. Samozřejmě, první věřící byli připraveni na svůj úkol plnit pověření z evangelia teprve tehdy, když na ně sestoupil Duch svatý. Tato skupina, čítající asi sto dvacet lidí, se svorně a vytrvale modlila. Čekali, až dostanou moc, která je uschopní k vykonání Božího příkazu. Ježíšův příslib Ducha svatého je nepochybně vedl k jednotě a vytrvalému setkávání na modlitbách. Jako sbor bychom si měli počínat stejně.

Aplikace

Až budeš přemýšlet o vašem sboru, polož si následující otázku: Kolik času a úsilí věnuje sbor misii, svědectví a evangelizaci ve srovnání s tím, kolik času investuje do vnitřních záležitostí, jako je vše, co se týká např. formy bohoslužby? Stejným způsobem přemýšlej i o svém životě.

Poznámky

Potřeba jednotného společenství

28 Jeho zvěstujeme, když se vši moudrostí napomínáme a učíme všechny lidi, abychom je mohli přivést před Boha jako dokonalé v Kristu. 29 O to se snažím a zápasím tak, jak on ve mně působí svou silou.

(Ko 1,28.29)

Osobní studium

Kdosi správně řekl, že křesťanství, které nezačne jednotlivcem, vůbec nezačne, ale křesťanství, které končí jednotlivcem, skončí. Tento výrok zdůrazňuje, jak je důležité, aby se každý nový věřící začlenil do společenství věřících. Stejně jako pro svědectví a evangelizaci, i pro začlenění do společenství platí, že je nemůžeme nechat na několika jednotlivcích ze sboru. Za začlenění nově věřících do společenství nese zodpovědnost celý sbor.

Cílem sboru by měla být zralost křesťana, který se nechá prostoupit vši plností Boží (Ef 3,19). Usilovat o zralost nově obrácených je stejně důležité jako je přivést ke Kristu. Práce sboru spojená se začleňováním nově věřících do společenství ve skutečnosti zajistí, aby jeho evangelizační snahy nepřišly vniveč. Než se rozběhne jakýkoli evangelizační projekt, sbor se na něj obvykle nějakou dobu připravuje. V tomto období se zaměřujeme na dopravu, péči o děti, uvítání a modlitební skupiny. Apoštol Pavel však říká, že je třeba se na začlenění nově věřících do společenství soustředit jako na další důležitou část sborové přípravy.

Následné práce spojené se začleněním nově věřících do společenství často považujeme za dílo jednotlivce, který přivedl člověka k Ježíši Kristu. Teprve když si uvědomíme, že pro apoštola Pavla by bylo naprosto nemožné, aby se staral o všechny, kteří uvěřili díky jeho službě, pochopíme, že to není biblické. Následné práce nejsou dílem pouze jednoho nebo dvou určených lidí, ale celého sboru.

Až příliš často bédujeme nad skutečností, že noví lidé vcházejí dovnitř předním vchodem a brzy nato odcházejí zadním. Předcházíme této tragédii s věčnými důsledky.

Aplikace

Přemýšlej o nových členech vašeho sboru. Jak se můžeš ty sám – nikoli kazatel nebo starší sboru, ale ty – zapojit, abys jim pomohl pevně zakotvit ve sborovém společenství a biblickém učení?

Poznámky

Podněty k zamyšlení

Jak si stanovit reálné evangelizační cíle

Jako sbor musíme zajistit, aby byly naše evangelizační cíle reálné. Je potřeba proto počítat s několika klíčovými oblastmi.

Cenová dostupnost. Finanční prostředky dnes hrají důležitou roli v mnoha sborových akcích. Abychom zmínili alespoň několik výdajů vzniklých v souvislosti s evangelizačními aktivitami, vezměte v úvahu náklady na propagaci, dopravu, poštovné, pronájem sálu, občerstvení.

Proveditelnost. Jsou vytyčené cíle skutečně proveditelné? Opravdu máme peníze, čas, podporu, vybavení a pracovníky na to, abychom dosáhli plánovaných výsledků? Je lepší začínat v malém a projekt postupně rozšiřovat s tím, jak se k týmu budou připojovat další lidé a jak budeme získávat podporu v ostatních důležitých oblastech.

Udržitelnost. Je-li evangelizační služba prospěšná, jistě stojí za to ji zopakovat. Vaše služba může být součástí pokračující série akcí. V takovém případě bude nutné neustále předvídat, abyste mohli zorganizovat vše, co je třeba pro udržení této služby.

Zhodnotitelnost. Dbejte na to, abyste zhodnotili všechny aspekty dané služby: pracovníky, finanční prostředky, školení, výsledky, ... V případě pokračující služby musíte stanovit a dodržet přesné a pravidelné termíny hodnocení.

Otázky k rozhovoru

- 1. Ve třídě si projděte své odpovědi na otázku uvedenou v oddílu na středu. Proč se stává, že sbory, které jsou tolik zaneprázdňené sváry mezi jednotlivými členy, se jen málokdy věnují misii? A jak by mohla naproti tomu misie sjednotit sbor, který se jinak zabývá především svými vnitřními záležitostmi? Jak můžete pomoci vašemu sboru, aby se přestal zaobírat sám sebou a pustil se do misijního díla? Proč je to tak důležité?*
- 2. Až budete uvažovat nad následujícím citátem, mějte na paměti váš sbor. Do jaké míry se jeho členové zapojují do evangelizačních týmů? Jaký zaujímáte postoj k práci v týmech? „Pracuje-li kazatel na místě, kde už jsou nějací věřící, neměl by zpočátku tolik usilovat o obrácení nevěřících, ale spíše o vyškolení členů sboru k přijatelné spolupráci“ (GW 196).*

Poznámky

Příprava na evangelizaci a svědectví

Texty na tento týden

Mk 1,16–20; Mt 11,2–5; L 10,1–11; Mt 17,14–20; 2Pt 3,9

Základní verš

„Řekl jim: ‚Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.‘“ (Mt 4,19)

Je sice důležité přemýšlet o evangelizaci a plánovat ji, prioritou a základem je však pevné zakotvení ve vztahu s Ježíšem.

Je vysoce nepravděpodobné, že člověk, který nemá osobní jistotu spasení, bude schopen přivést druhého k Ježíši (přestože se to stává). Možná dokáže přesvědčit druhé, aby věřili některým částem biblické věrouky a některým faktům, biblickým datům a schématům. Takové přesvědčení může dokonce způsobit, že lidé radikálně změni svůj životní styl. Proto je nezbytné, aby evangelizace měla jak věroučný, tak duchovní aspekt. Aby se člověk stal opravdovým evangelistou, musí dobře rozumět „věčnému evangeliu“ a mít s ním zkušenost. A právě evangelium vede nakonec k víře, vyznání, obrácení, jistotě a učednictví.

Tento týden uvidíme, že duchovní příprava lidí na evangelizaci a svědectví a jejich vybavování dovednostmi je skutečně biblickou zásadou a že musíme povzbuzovat lidi k tomu, aby ji ve svých sborech proměňovali ve skutečnost.

Učiním z vás rybáře lidí

¹⁶Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. ¹⁷Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ ¹⁸Hned opustili síť a šli za ním. ¹⁹O něco dále uviděl Jakuba Zebedeova a jeho bratra Jana; ti byli na lodi a spravovali síť. ²⁰Hned je povolal. A zanechali na lodi svého otce Zebedea s pomocníky a šli za ním.

(Mk 1, 16–20)

Osobní studium

V Mt 9,37 řekl Ježíš svým učedníkům, že žeň je velká, ale dělníků málo. Dnes je žeň nesrovnatelně větší a dělníků je pořád poměrně málo. Rozhodujícím faktorem pro evangelizaci je působení Ducha svatého, ale je také důležité, aby ti, které Bůh povolává do služby, byli vyškoleni. V Ef 4,11.12 jsou vyjmenovány dary, jež dostáváme ke službě. Každopádně všichni, kteří chtějí sloužit Bohu a pracovat v evangelizačním díle, musí dospět k silnému přesvědčení, že Bůh pověřil svou církev úkolem oslovit ztracený svět a že je Boží vůlí, aby jeho církev ve světě rostla.

V Mk 1,16–20 je popsáno, jak Ježíš povolal rybáře. Je velice důležité, že Ježíš jednoduše nezavolal na učedníky, aby se stali rybáři lidí. Neřekl: „Pojďte za mnou a staňte se rybáři lidí“, ale: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí“. Ježíš je vyzval, aby vstoupili do „učení“, do školy, v níž budou vzdělávání pro úkol, k němuž je povolal. Učedníci se toho měli hodně naučit – pozorováním i v praxi. Teprve když se v místním prostředí naučili, co a jak mají dělat, pověřil je Ježíš celosvětovým posláním. Zdá se, že bez odpovídajícího školení, výcviku a osobního duchovního rozvoje „dělníků“ by splnění úkolu spočívajícího v hlásání evangelia našemu okolí nebylo možné.

Aplikace

Co pro tebe konkrétně v dnešní době znamenají slova „učiním z tebe rybáře lidí“? Jak s tímto povoláním souvisí trojandělské poselství? Kolik času ve svém životě věnuješ „lovení lidí“ a kolik „pěči o člun“?

Poznámky

Zvěstujte, co slyšíte a vidíte

²Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých učednících: ³„Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ ⁴Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: ⁵Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.

(Mt 11,2–5)

Osobní studium

Pro ty, kdo chtějí sloužit Pánu, existují dva přístupy k učení – přičemž jeden přechází ve druhý. Nejprve je třeba naučit se poznávat Ježíše; pak se musíme naučit, jak se o něj a o to, co nabízí celému padlému lidstvu, podělit s druhými.

V příběhu o nasycení pěti tisíc je pěkně představeno, jak probíhalo „vyučování“ učedníků: „Když se apoštolové navrátili, vypravovali Ježíši, co všechno činili. Vzal je s sebou a odešli sami do města Betsaidy. Když to zástupy zpozorovaly, šly za ním; on je přijal, mluvil jim o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali. Schylovalo se k večeru. Tu k němu přistoupilo dvanáct učedníků a řekli: ‚Propuť zástup, ať jdou do okolních vesnic a dvorů opatřit si nocleh a něco k jídlu, protože jsme zde na pustém místě.‘ On jim řekl: ‚Dejte jim jíst vy!‘ Řekli mu: ‚Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby; nebo snad máme jít a nakoupit pokrm pro všechn tento lid?‘ Bylo tam asi pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: ‚Usadte je ve skupinách asi po padesáti.‘ Učinili to a rozsadili je všechny. Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu. A jedli a nasýtli se všichni. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů“ (L 9,10–17). Jak vzrušující muselo být, když nejen naslouchali největšímu kazateli, ale také sledovali jeho názornou ilustraci. Když kázal o Božím království (L 9,11), v každém srdci po něm probudil touhu.

Zásada, že je třeba učit se pozorováním, platí pro každého. Učení se z knih či naslouchání pokynům se musí vždy upevnit pozorováním a zapojením se do díla. Ježíš očekával, že učedníci Jana Křtitele se poučí z toho, co viděli (Mt 11,2–5).

Jan Křtitel již dříve představil Ježíše jako beránka Božího, který snímá hřích světa. Ale pak Jana uvěznil, takže o Ježíšově službě se dozvídal pouze od druhých. Zdá se, že jeho pobyt ve vězení v něm vyvolal určité pochybnosti ohledně Ježíše. Když se nás zmocní pochybnosti, měli bychom jít za Ježíšem – a přesně to Jan udělal. Ježíš poslal Janovy učedníky zpět za Janem, aby mu řekli, co slyšeli a viděli. Vzhledem k tomu, že svými zprávami Jana povzbudili, nezbyvá nám než si položit otázku, jaký dopad měly věci, které viděli, na jejich vlastní svědeckou a evangelizační službu.

Aplikace

Nedokážeme konat takové zázraky, jaké dělal Ježíš. Jakým způsobem však můžeš ve svém okruhu působnosti odrážet stejné dílo, jaké konal Ježíš zde na zemi – pokud budeš ochoten zemřít sám sobě a žít pro druhé?

A poslal je před sebou

¹Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít. ²Řekl jim: „Žeň je mnohá, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou zeň. ³Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. ⁴Neberte si měšec ani mošnu ani obuv. Snikým se na cestě nepozdravujte. ⁵Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: „Pokoj to-muto domu!“ ⁶A přijmou-li pozdrav pokoje, váš pokoj na nich spočine; ne-li, vrátí se opět k vám. ⁷V tom domě zůstaňte, jezte a pijte, co vám dají, neboť, hoden je dělník své mzdy!“ Nepřecházejte z domu do domu. ⁸A když přijdete do některého města a tam vás přijmou, jezte, co vám předloží; ⁹uzdravujte tam nemocné a vyřídte jim: „Přiblížilo se k vám království Boží.“ ¹⁰Když však přijdete do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: ¹¹„Vytřásáme na vás i ten prach z vašeho města, který ulpěl na našich nohou! Ale to vězte: Přiblížilo se království Boží.““

(L 10,1–11)

Osobní studium

Nezáleží na tom, kolik knih o svém oblíbeném sportu člověk přečte ani kolik zápasů zhlédne. Pokud se chce stát hráčem, musí si about boty a vyrazit ha hřiště. Říkáme tomu praktická zkušenost nebo učení se činností v praxi – bez této části člověk prostě není na daný úkol připraven. Tento univerzální princip platí i pro křesťanské svědectví a evangelizaci. Někdy slyšíme, jak lidé říkají, že se nechtějí zapojit, protože na to ještě nejsou úplně připraveni. Aktivní účast je však nezbytnou součástí přípravy. Začnou-li malými věcmi a budou-li postupovat krok za krokem a pozvolna se rozvíjet, vydají se správným směrem. Když nás vede Duch svatý, naše dovednosti, zkušenosti a sebedůvěra rostou.

V Mt 10,1–14 je zpráva o tom, jak Ježíš vybavil své učedníky a pak je vyslal do světa. Ježíš je učil pohromadě – „ve třídě“. Když je vybavil mocí uzdravovat nemocné, probouzet mrtvé k životu a vymítat demony (v. 8), vyslal je do světa samotné. Všimněte si však, kolik jim dal pokynů, když je propouštěl. Poučil je, co mají kázat, jaké zázraky mají konat, co si s sebou nemají brát, u koho se mají ubytovat a kdy mají opustit neúrodné „pracovní pole“. Můžeme předpokládat, že obdrželi ještě další pokyny. Pouze ve styku s lidmi si mohli osvojit řadu důležitých ponaučení. Tento text nám ukazuje část praktického výcviku učedníků. Nemohli sloužit těm, s nimiž nepřišli do styku – a to je bod, na který nesmíme zapomenout.

V L 10,1–11 je zaznamenáno Ježíšovo vyslání sedmdesáti učedníků. Ačkoli nejprve poslal Ježíš svých sedmdesát na místa, kam se hodlal zakrátko vydat sám (v. 1), věděl, s čím se učedníci a ostatní misionáři setkají, až se budou sami snažit šířit evangelium po jeho nanebevstoupení. Pokyny, které dal sedmdesáti učedníkům, když je vysílal do světa, naznačují, že je připravoval na to, co je čekalo.

Aplikace

Kolik výmluv si dokážeš vymyslet, abys nemusel svědčit o své víře, když se ti k tomu naskytne příležitost? Jakou obvykle používáš?

Poučení z neúspěchů

14Když přišli k zástupu, přistoupil k němu jeden člověk a na kolenou prosil: 15„Pane, smiluj se nad mým synem, neboť je náměsíčný a je na tom zle: často padá do ohně a často do vody. 16A přivedl jsem ho k tvým učedníkům, ale nemohli ho uzdravit.“ 17Ježíš odpověděl: „Pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte mi ho sem!“ 18Ježíš mu pohrozil, a zlý duch z něho vyšel; a od té chvíle byl chlapec zdrav. 19Když byli učedníci s Ježíšem sami, přistoupili k němu a řekli: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ 20On jim řekl: „Pro vaši malověrnost! Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrno hořčice, řeknete této hoře: „Přejdi odtud tam, a přejde; a nic vám nebude nemožné.“

(Mt 17,14–20)

Osobní studium

Někdy se nám možná nepodaří dosáhnout všech cílů, které jsme si pro určitou evangelizační aktivitu vytyčili. Znamená to, že jsme selhali? Samozřejmě že ne. Bez ohledu na to, jakou strategii ve své snaze získat ztracené lidi použijeme, budeme zažívat jak úspěchy, tak neúspěchy. Dokonce se nám může stát i to, že nasadíme latku příliš vysoko. Pokud se nám například nepodaří dosáhnout stanoveného počtu křtů, je možné, že jsme si vytyčili nereálné cíle; anebo měla daná aktivita spíše charakter akce, při níž jsme zasévali semena, než programu zaměřeného na žeň. Stručně řečeno, i kdybychom se sebevíce domnívali, že úroda je zralá ke sklizni, může být pořád ještě doba setby. Nejsme to vždy schopni rozpoznat.

Je nutné si uvědomit, že existuje síla, která se snaží podkopat naše úsilí zaměřené na získání lidí pro Boží království. „Budte střízliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako „lev řvoucí“ a hledá, koho by pohltil“ (1Pt 5,8). Kdykoli se snažíme zvát lidi ke Kristu, máme proti sobě nadpřirozeného nepřítele, který velice aktivně popuzuje lidi proti evangeliu. Když se někdy pustíme Hospodinovy ruky, může ďábel naše snahy pracovat pro Boha zkomplikovat. Naší jedinou obranou je naprostá odevzdanost Kristu v každém okamžiku života.

Neúspěch nás někdy může, stejně jako Adama a Evu v zahradě Eden, vést k tomu, že začneme hrát hru na svalování viny, což je jeden z neúspěšnějších satanových nástrojů, pomocí kterého vyvolává rozbroje v Božím lidu. Neměli bychom hledat lidi, na které svedeme vinu, ale spíše se pustit do opravdového, poctivého a důkladného hodnocení, přičemž bychom měli mít na paměti, že ani Ježíš, největší kazatel a evangelista, nezískal každého člověka, kterého oslovil.

V Mt 17,14–20 je popsáno, co udělali učedníci, když se ve své službě setkali s neúspěchem. Nepodléhejme zoufalství nad neúspěchy, jichž jsme si vědomi, ale spíše se znovu poučme od učedníků. Přestože dostali moc nad zlými duchy a opravdu je úspěšně vymítali, je zřejmé, že někdy se jim nepodařilo dokázat to, k čemu je Ježíš vybavil. V takových případech přicházeli za Ježíšem a prosili ho, aby jim vysvětlil, co se děje a proč (viz Mt 17,19). Uděláme dobře, když se této zásady budeme držet; hledáme-li příčiny svého neúspěchu a snažíme-li se přijít na to, jak si počínat lépe, je důležité, abychom své svědecké a evangelizační situace předkládali Pánu.

Aplikace

Vzal sis ze svých neúspěšných pokusů svědčit druhým nějaká ponaučení, která ti mohou pomoci v tvých budoucích snahách? Jak často tě strach z odmítnutí nutí držet se zpátky?

Poučení z úspěchů

Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.

(2Pt 3,9)

Osobní studium

Existují dvě oblasti, v nichž se můžeme poučit z úspěchů. První je tzv. praktická činnost, druhou oblast můžeme nazvat jako duchovní spolupráci. Ačkoli lze právem namítnout, že obě tyto oblasti mají duchovní aspekt, budeme se jimi zabývat odděleně, abychom lépe zdůraznili, jak se můžeme poučit z úspěchů.

V praktické oblasti se učíme tím, co skutečně děláme. Učíme se například, jaký postup při studiu Bible je v našem prostředí nejpříjemnější. Učíme se, které místo je pro evangelizaci nejlepší, jaká propagace upoutá pozornost co největšího počtu lidí, a řadě dalších praktických věcí, které nejlépe vyhovují našemu konkrétnímu místu.

Duchovní spolupráce je důraz na skutečnost, že Bůh je důvěrně zapojen do svědectví a evangelizace věřících. Vždyť je Boží vůlí, aby byl každý spasen.

Z verše v 2Pt 3,9 si musíme vzít jedno klíčové ponaučení, které bychom měli mít neustále na paměti a jehož bychom se měli dovolávat při všech svých svědeckých aktivitách. O jaké ponaučení jde?

Nemá smysl zasévat, pokud semena nikdo nebude zalévat. A přestože rozsévá a ten, kdo zalévá, udělají vše správně, nic nevyroste, jestliže Bůh nedá vzrůst. Když vidíme, jak Boží požehnání přináší úspěchy našim pokorným snahám, učíme se. Učíme se, do jaké míry Bůh je a chce být zapojen do našeho úsilí. Učíme se více mu důvěřovat. Učíme se, jak je důležité, abychom ve svém úsilí oslovit lidi, za kterého Kristus zemřel, úzce duchovně spolupracovali s Bohem; *neexistuje totiž člověk, jemuž svědčíte, za kterého by Kristus nezemřel a kterého by nechtěl spasit.* Je velice důležité, abychom si tuto zásadní pravdu připomínali.

Aplikace

V J 15,5 Ježíš říká: „Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.“ Jak konkrétně prožíváš spojení s Kristem? Spoléháš se ve svém životě na Ježíše? Existují situace, v nichž se raději spoléháš na své dovednosti a sílu?

Poznámky

Podněty k zamyšlení

Vypracování evangelizačního plánu

Až se bude váš sbor snažit splnit svůj misijní úkol, mějte na paměti následující body:

Do procesu plánování způsobů evangelizace zapojte celý evangelizační tým. Ideální je, zapojíte-li do vytyčování cílů a směru pro váš sbor celé společenství.

Zpočátku si ve sboru udělejte plány na příští rok. Dvanáctiměsíční strategie je pro začátek dostatečně dlouhá. Později k ní můžete přidat další plány, které budou přesahovat toto počáteční období.

Věnujte pozornost tomu, abyste se vzájemně se spolupracovníky informovali, aby každý přesně věděl, co a kdy se od něj očekává. Jestliže si lidé nejsou jisti, co mají dělat nebo kdy a jak to mají udělat, postup sboru k cílům se může zpomalit nebo zastavit.

Otázky k rozhovoru

1. *„Každý sbor by se měl stát výcvikovým střediskem, v němž by se vychovávali křesťanští pracovníci. Jeho členové by měli dostat poučení, jak číst Bibli, jak vést třídy sobotní školy a jak v nich vyučovat, jak nejúčinněji pomáhat chudým, jak pečovat o nemocné a jak pracovat pro neobrácené. Měly by se pořádat zdravotnické kurzy, kurzy vaření a přednášky o různých oborech křesťanské služby. Nemělo by se jen vyučovat, ale měl by se provádět i praktický výcvik pod vedením zkušených instruktorů. Učitelé by měli jít příkladem v práci mezi lidmi a z jejich příkladu by se měli učit další, kteří se k nim připojí. Vlastní příklad má větší cenu než množství pouček.“ (ŽNP 70; MH 149) Jak si vede váš sbor v této oblasti? Pokud ne příliš dobře, co můžete udělat, aby došlo k potřebným změnám?*
2. *„Satan má své plány a metody, jimiž se snaží zatarasit cestu těm, kdo svědčí o Ježíši Kristu. Jestliže tedy ti, kteří jsou zástupci Ježíše Krista, nejsou skromní, tiší a pokorného srdce, protože se to nenaučili od Ježíše, je zcela jisté, že padnou do pokušení; satan je totiž ostražitý, lstivý a záłudný, a nebudou-li Boží pracovníci zbožní, překvapí je. Příkrade se k nim jako zloděj v noci a zajme je. Pak bude působit na mysl jednotlivců, aby ovlivnil jejich myšlenky a plány; bratři a sestry si musí být vědomi tohoto nebezpečí a hovořit o něm, pokud cítí, že je někdo osobně zraňuje a snaží se oslabit jejich vliv.“ (Ev 101) Jak se můžeme – když se snažíme konat dílo svědectví – vypořádat s nebezpečím, které je tak názorně popsáno v tomto úryvku? Co je naší jedinou obranou?*
3. *Povídejte si ve třídě o někom, kdo byl úspěšný, nebo o nějakém sborovém evangelizačním projektu, který se celý vydařil. Jak se od tohoto člověka nebo z daného projektu můžete poučit? Jak se můžete naučit přebírat to, co by mohlo fungovat i ve vašem prostředí? Vezměte přitom v úvahu, že každá situace je jiná a že to, co funguje na jednom místě, nemusí fungovat na jiném.*

Poznámky

Vyslání do služby

Texty na tento týden

Ex 18,13–26; Mt 7,17.18; Sk 6,1–8; J 4,36–38; Sk 15,36–40

Základní verš

„A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: ‚Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují pokoj, kteří zvěstují dobré věci!‘“ (Ř 10,15)

Nestačí, abychom byli vyškoleni k evangelizačnímu dílu; musíme aktivně pracovat pro druhé.

Mnozí členové sborů jsou ochotni zúčastnit se seminářů o evangelizaci. Když se však vrátí do svého domovského sboru, nikdo se je již nesnaží zapojit do evangelizační práce. A tak mnohé sbory, které nejsou v oblasti evangelizace příliš aktivní, ani netuší, že mají ve svém středu připravené lidi. Tu a tam někteří z nich nabídnou své dary ke službě, ale po čase dospějí k závěru, že jsou buď nepotřební nebo nežádoucí. Nejzdařilejší způsob, jak potlačit zapojení členů do jakýchkoli sborových aktivit, je odepřít jim zapojení do oblastí, v nichž by mohli pracovat a pro něž jsou vybaveni. Každý místní sbor nese odpovědnost za to, aby odhalil, do jakých oblastí evangelizačních akcí sboru a jakým způsobem může každý jednotlivý člen přispět. Klíčové je najít prostor, kde by se všichni – kteří jsou ochotni – mohli uplatnit.

Tento týden se budeme zabývat vysíláním evangelizačních pracovníků a tím, jak maximální zapojení členů přispívá k celkové svornosti sboru a k duchovnímu i početnímu růstu.

Sdílení zodpovědnosti

¹³Nazítří se Mojžíš posadil, aby soudil lid. Lid musel stát před Mojžíšem od rána do večera. ¹⁴Mojžíšův tchán se díval na celé jeho jednání s lidem a řekl: „Jakým způsobem to s lidem jednáš? Proč sám sedíš a všechen lid kolem tebe stojí od rána do večera?“ ¹⁵Mojžíš tchánovi odpověděl: „Lid ke mně přichází dotazovat se Boha. ¹⁶Když něco mají, přijde ta záležitost přede mne a já rozsoudím mezi oběma stranami; učím je znát Boží nařízení a rády.“ ¹⁷Mojžíšův tchán mu odpověděl: „Není to dobrý způsob, jak to děláš. ¹⁸Úplně se vyčerpáš, stejně jako tento lid, který je s tebou. Je to pro tebe příliš obtížné. Sám to nezvládneš. ¹⁹Poslechni mě, poradím ti a Bůh bude s tebou: Ty zastupuj lid před Bohem a přednášej jejich záležitosti Bohu. ²⁰Budeš jim vysvětlovat nařízení a rády a učít je znát cestu, po které mají chodit, i skutky, které mají činit. ²¹Vyhleďni si pak ze všeho lidu schopné muže, kteří se bojí Boha, milují pravdu a nenávidí úplatek. Dosad' je nad nimi za správce nad tisíci, sty, padesáti a deseti. ²²Oni budou soudit lid, kdykoli bude třeba. Každou důležitou záležitost přednesou tobě, každou menší záležitost rozsoudí sami. Ulehči si své břímě, ať je nesou s tebou. ²³Jestliže se podle toho zařídíš, budeš moci obstát, až ti Bůh vydá další příkazy. Také všechen tento lid dojde na své místo v pokoji.“ ²⁴Mojžíš svého tchána uposlechl a učinil všechno, co řekl. ²⁵Vybral schopné muže ze všeho Izraele a ustanovil je za představitele lidu, za správce nad tisíci, sty, padesáti a deseti. ²⁶Ti soudili lid, kdykoli bylo třeba; obtížné záležitosti přednášeli Mojžíšovi a všechny menší záležitosti soudili sami.

(Ex 18,13–26)

Osobní studium

Nejeden oddaný církevní představitel snížil či dokonce ztratil svou výkonnost, protože nebyl ochoten se podělit o břemeno služby s druhými. Nejde o nový problém, který by vznikl v našem uspěchaném moderním světě. Dokonce i starozákonní vůdce Mojžíš potřeboval, aby mu někdo ukázal koncept „sdíleného vůdcovství“. Z jeho zkušenosti a z dobré rady, kterou dostal od svého tchána Jitra, se toho můžeme hodně naučit.

Můžeme se pouze dohadovat, jak dlouho by ještě Mojžíš dokázal dodržovat svůj nereálný pracovní rozvrh. Podobně se můžeme jen domýšlet, do jaké míry si uvědomoval, že má k dispozici schopné pomocníky. Z příběhu se však dozvídáme, že bylo mnoho těch, kteří byli schopni a ochotni mu pomoci. Mojžíš jim však musel dovolit, aby se zapojili, přičemž na ně přenesl určité povinnosti.

Mojžíš zvolil muže s určitými vlastnostmi (v. 21) a pověřil je různou mírou zodpovědnosti (v. 25). Mluvit jménem Boha byl úkol, který byl velmi odpovědný. Pravděpodobně proto se Mojžíš zdráhal, když se měl o tuto službu s někým podělit. I my cítíme, jak velká zodpovědnost spočívá na člověku, který promlouvá k lidem o Bohu a hovoří jménem Boha. Naše evangelizace je vážná věc. Uvědomujeme si, že v sázce jsou životy lidí. To by nás mělo vést k tomu, abychom si počínali opatrně. Současně musíme být vždy ochotni zapojit každého do misie a evangelizace.

Aplikace

Jsi odhodlán sloužit „kdykoli bude potřeba“ (v. 22)? Jsi připraven přijmout i méně atraktivní úkoly – které jsou však velmi potřebné – ve společném sborovém díle evangelizace?

Dobrý strom dává dobré ovoce

17Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce. 18Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce a špatný strom nemůže nést dobré ovoce.

(Mt 7,17.18)

Osobní studium

Členové sborů církve adventistů mají obrovský potenciál ke službě. Mnozí jsou ochotni s nadšením se zapojit do evangelizačních akcí svého sboru, ale členové, kteří odpovídají za evangelizaci ve sboru, se někdy zdráhají a nechtějí jim to dovolit. Za tímto postojem typu „to dokážou jenom odborníci“ se skrývá strach, že by někteří ze sboru mohli udělat nebo říct něco špatně a tak způsobit, že se lidé odvrátí od Krista a jeho církve. Toto nepochopení vůči zapojování členů je žel natolik zakořeněné, že převládá dokonce i tehdy, když jsou lidé ke službě odpovídajícím způsobem vyškoleni. Duch svatý a zaslíbení, která dává, nejsou pouze pro ty, kteří nesou odpovědnost; jsou pro všechny, kdo jsou ochotni odevzdat se ve víře a poslušnosti Pánu, pro všechny, kdo jsou ochotni zapřít sami sebe a usilovat o spasení druhých.

V Mt 7,17.18 je uveden Ježíšův výrok o stromu a ovoci. Jestliže dobrý strom dává dobré ovoce, měli bychom se soustředit na pěstování dobrých stromů. Tak jako je tomu se vším, co souvisí s naší reakcí na povolání z evangelia, musíme nejprve mít vztah s Ježíšem a teprve potom pro něj můžeme úspěšně něco konat. Budeme-li věnovat přiměřenou pozornost smysluplnému a prohlubujícímu se vztahu s Ježíšem, Duch svatý zajistí, abychom nesli správné ovoce. Budeme-li věnovat náležitou pozornost duchovnímu růstu a praktickým dovednostem, můžeme důvěřovat sobě i ostatním ve sboru, že ponese dobré ovoce v evangelizační práci.

Aplikace

Měl jsi někdy pocit, že tvé dary a schopnosti nebyly dostatečně oceněny? Co mohlo být příčinou? Nahlédni do svého nitra a přesvědč se, jestli snad chyba nebyla spíše na tvé straně a v některém z tvých postojů (v pýše apod.) než někde jinde.

Poznámky

Rozdělování rolí

1V té době, kdy učedníků stále přibývalo, začali si ti z nich, kteří vyrostli mezi Řeky, stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl. 2A tak apoštolové svolali všechny učedníky a řekli: „Bohu se nebude líbit, jestliže my přestaneme kázat Boží slovo a budeme sloužit při stolech. 3Bratři, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou. 4My pak budeme i nadále věnovat všechny svůj čas modlitbě a kázání slova.“ 5Celé shromáždění s tímto návrhem rádo souhlasilo, a tak zvolili Štěpána, který byl plný víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikánora, Timóna, Parména a Mikuláše z Antiochie, původem pohana, který přistoupil k židovství. 6Přivedli je před apoštoly, ti se pomodlili a vložili na ně ruce. 7Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také mnoho kněží přijalo víru. 8Štěpán byl obdařen Boží milostí a mocí a činil mezi lidem velké divy a znamení.

(Sk 6,1–8)

Osobní studium

Jestliže lidé projeví zájem dozvědět se toho o Bohu a jeho církvi víc, musíme pečlivě vybrat ty, jimž bude tento svědecký úkol svěřen. V multikulturní společnosti bychom udělali dobře, kdybychom určili někoho, kdo je stejné národnosti a hovoří stejným jazykem jako zájemce, a pokud možno i někoho, kdo patří do podobné věkové kategorie. Kromě toho bychom u daného pracovníka měli vzít v úvahu jeho duchovní zralost, biblické znalosti a komunikační dovednosti. Jinak řečeno, přiřazování „dělníků“ k těm, s nimiž pracují, bychom měli brát vážně.

Všimni si ve Sk 6,1–8, jak šly popsané události za sebou: Apoštolové se dozvěděli o naléhavém problému. Požádali učedníky, aby vybrali sedm mužů, kteří ho budou řešit. Učedníci přivedli ty, které si zvolili, před apoštoly. Apoštolové je ustanovili tím, že na ně vložili ruce. A počet učedníků velice rostl.

Ačkoli měl Štěpán spolu s ostatními šesti pověřenými „sloužit při stolech“, nezdá se, že by jejich způsobilost k uvedenému úkolu spočívala ve schopnosti organizovat a rozdělovat jídlo. Věřící i přesto hledali muže, kteří byli plni Ducha, protože k jejich službě řecky hovořícím vdovám patřila i evangelizační práce. Nově jmenovaní muži tedy hráli v evangelizaci rané církve klíčovou roli, protože uvolňovali evangelisty v přední linii a také aktivně podporovali jejich práci (v. 8). Princip, který si můžeme z tohoto přístupu vzít, je ten, že ať už se členové sboru zapojí do jakékoli služby, přímo či nepřímo tím přispějí k evangelizačnímu úsilí sboru a podpoří je.

Ačkoli přirozené nadání, duchovní dary a zvláštní školení jsou pro úspěšnou službu sboru důležité, osobní postoje jsou snad ještě důležitější. Ve Sk 16,1–5 a 4,36.37 zaujal jak Timoteus, tak Barnabáš postoj, na základě kterého byli ochotni udělat pro podporu služby evangelia cokoli, co bylo třeba. Barnabáš se vzdal svých osobních prostředků a Timoteus se podrobil obřízce, aby snad neurazil některé židy.

Aplikace

Jaké máš schopnosti, které bys mohl využít v evangelizační práci? Jsi ale ochoten zaujmout i postoj – pokud to bude potřeba – kdy uděláš cokoli, co bude potřeba?

Duchovní růst

³⁶Ten, kdo žne, získává odplatu a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radoval rozsévač i žnec. ³⁷V tom je pravdivé to rčení, že „jeden rozsívá a jiný žne“. ³⁸Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste sami nepracovali. Pracovali jiní a vy jste vstoupili do jejich práce.

(J 4,36–38; B21)

Osobní studium

Duchovně rosteme pouze tehdy, jsme-li spojeni s Ježíšem. Duchovního růstu nelze dosáhnout tím, že budeme plnit určité úkoly – byť by se jednalo o úkoly evangelizační. Sbor nemůže své členy „naprogramovat“ na duchovnost. Je však velikou pravdou, že pokud věřící odpoví na Boží výzvu, aby se stali učedníky, jejich osobní chození s Pánem se prohlubuje a upevňuje. Ačkoli bychom se do svědectví a evangelizace neměli zapojovat jenom proto, že usilujeme o duchovní růst, pokud se do těchto aktivit pustíme s opravdovou láskou k Bohu a ke ztraceným, přinesou všem zúčastněným hojnost duchovního požehnání.

Oprávněná otázka zní: Jak si může být hledající člověk jistý tím, že našel pravdu? V J 7,17 nám Ježíš předkládá princip, který pomůže všem, kdo ho chtějí následovat. Ti, kdo jsou ochotni činit Boží vůli, poznají, zda je učení z Boha, či nikoli. Jak je to možné? Je zřejmé, že v důsledku spojení s Bohem duchovně rosteme.

Existuje pevná souvislost mezi slyšením a činy (viz Zj 1,3). Ti, kdo činí Boží vůli, přestože toho o ní vědí jen málo, obdrží požehnání v podobě prohlubujícího se křesťanského vztahu, který je ve spojení se zbožným studiem Bible povede k většímu zjevení pravdy a k povzbuzujícímu duchovnímu růstu.

Text u J 4,36–38 líčí společnou radost rozsévače a žence nad úrodou. Mnozí vykladači uvádějí, že učedníci žali tam, kde zaseli Jan Křtitel a Ježíš. I samařská žena nepochybně zasela mezi obyvateli svého města několik semen evangelia. Jak velmi se spolu museli radovat, když byla zralá duchovní úroda „pro věčnost“. Úspěch, kterého dosáhneme díky spolupráci při svědectví a evangelizaci, vytváří pouto mezi námi a Bohem a mezi spoluvěřícími navzájem. Když odpovíme na Boží výzvu, abychom se zapojili do získávání lidí pro Krista, toto pouto, tato duchovní blízkost a růst, vzkvétá jako přirozený důsledek toho, že jsme součástí Božího týmu.

Aplikace

Jak jsi svou víru posílil osobním svědectvím, a to jak úspěšným, tak neúspěšným? Jaký dopad má svědectví na tvůj osobní vztah s Pánem?

Poznámky

Zapojení do služby vede ke svornosti

³⁶Po nějaké době řekl Pavel Barnabášovi: „Navštívme opět naše bratry ve všech městech, kde jsme kázali slovo Páně, a podívejme se, jak se jim daří.“³⁷Barnabáš chtěl s sebou vzít také Jana Marka. ³⁸Pavel však nepokládal za správné vzít ho s sebou, poněvadž je opustil v Pamfylii a v práci s nimi nepokračoval. ³⁹Vznikla z toho taková neshoda, že se spolu rozešli: Barnabáš vzal s sebou Marka a plavil se na Kypr, ⁴⁰Pavel si vybral za spolupracovníka Silase, a když ho bratři poručili milosti Páně, vydal se i on na cestu.

(Sk 15,36–40)

Osobní studium

Existuje jev, který lze někdy jen stěží vysvětlit. Nejlépe jej můžeme popsat jako „uzavřený kruh vlivů“. Zapojením lidí do služby podpoříme svornost, která zase povzbudí lidi k tomu, aby se zapojili, což opět povede ke svornosti. Jasně to osvětluje staré rčení, které říká, že ti, kdo veslují, nemají čas na to, aby houkali se člunem.

S rozvojem organizace rané církve bylo přijato několik klíčových rozhodnutí, která mohla vyvolat závažné rozpory. Věřící však podřídili své osobní priority tomu, co bylo pro úkol, jímž je pověřil Pán, nejlepší.

Je zajímavé, že kdykoli lidské bytosti pracují společně, existuje možnost, že dojde ke konfliktu. Uděláme správně, budeme-li předpokládat, že se ďábel snaží oslabit spolupráci věřících. Je tedy namístě, abychom se krátce zamysleli nad skutečným konfliktem, ke kterému došlo v evangelizační službě rané církve.

Ve Sk 15,36–40 je zaznamenána neshoda mezi Pavlem a Barnabášem. Na předchozí misijní cestě opustil Jan Marek Pavla a další spolupracovníky a vrátil se do Jeruzaléma. Zdá se, že kvůli tomuto incidentu (viz Sk 13,13) se Pavel zdráhal vzít Jana Marka s sebou na jeho další cestu. Naproti tomu Barnabáš se domníval, že kdyby ho vzali s sebou, prospělo by to jak Janu Markovi, tak misijnímu dílu. V důsledku toho si Pavel vybral za svého průvodce Silase, zatímco Barnabáš cestoval s Janem Markem.

Nehádali se kvůli tomu, jakou misijní práci by měli dělat. Nedovolili, aby osobní neshody zastínily jejich evangelizační úkol, ale raději vyslali dvě svědecké skupiny. Ačkoli Pavel a Jan později opět úspěšně spolupracovali (viz 2Tm 4,11), nedopustili, aby jejich neshody v tehdejší době narušily jejich misii.

Aplikace

Vzpomeň si na někoho ze sboru, se kterým si v některých věcech nerozumíte. Kolik pokory a ochoty odpuště mu a nastavit i druhou tvář budeš potřebovat a do jaké míry budeš muset nechat zemřít své „já“, aby ses s ním smířil?

Poznámky

Podněty k zamyšlení

Stanovení reálných časových rámců pro službu

Jak jsme již uvedli v oddílu na minulý pátek, dvanáct měsíců je přiměřeně dlouhá doba, na kterou si lze dopředu něco naplánovat. V závislosti na tom, jaký evangelizační program chceme realizovat, se budou měnit i určité časové rámce společně s různými cílovými důrazy a prioritami. Je však třeba zvážit několik obecných bodů.

Zdokumentujte, čeho hodláte v průběhu následujících dvanácti měsíců dosáhnout. Upřesněte svá přání, co se týče lidí a učednictví, nejen dokončení programů.

Sestavte si časový plán postupu činností. Může být tak podrobný, jak uznáte za vhodné, ale dbejte na to, aby nebyl příliš stručný. Měl by obsahovat hlavní termíny školení, termíny začátku a ukončení programu a pevně stanovené termíny hodnocení.

Až budete dokumentovat hlavní fáze programu, dbejte na to, abyste také upřesnili, kteří jednotlivci nebo které týmy nesou v daných termínech odpovědnost.

Otázky k rozhovoru

- 1. „Bůh očekává osobní službu od každého, komu svěřil poznání pravdy pro tuto dobu. Ne všichni se mohou vypravit jako misionáři do cizích zemí, ale všichni se mohou stát domácími misionáři ve svých rodinách a v sousedství.“ (9T 30)*
- 2. „Každého, kdo přijal jeho milost, Bůh vybízí, aby pracoval pro záchranu druhých. Očekává, že mu na jeho povolání odpovíme takto: „Hle, zde jsem, pošli mne!““ (OSU 87; PK 222)*
- 3. Z těchto výroků vyplývá, že Bůh každého věřícího pověřil nějakým dílem. Jak tyto výroky můžeme převést do sborové praxe?*

Poznámky

Láskyplná odezva

Texty na tento týden

1J 4,18.19; Ř 3,19.20; Ř 5,6–8; Ga 2,16; J 6,16–18

Základní verš

„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.“ (J 14,15)

Co nás motivuje k tomu, abychom lidem ukazovali na Krista?

I když se někteří lidé domnívají, že se náš základní verš týká desatera přikázání, je možné se domnívat, že existují i jiná přikázání – v neposlední řadě například toto: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky“ (Mt 28,19.20).

Naší motivací ke svědectví a evangelizaci by měla být především Boží milost vůči nám, a nikoli pocit viny, povinnosti nebo dluhu. Mnoho věcí, které jako lidé děláme, je reakcí na něco. Totéž platí i pro naše zapojení do svědeckých aktivit sboru? Anebo naopak – proč se do nich nezapojujeme?

Tento týden se budeme zabývat správnou motivací pro zapojování se do Božího díla a také si ukážeme, jakým nebezpečím jsme vystaveni, vedou-li nás k této práci nesprávné pohnutky, jako je povinnost, vina nebo hanba. Budeme zkoumat, proč by měly být evangelizace a svědectví naší láskyplnou odezvou na dar spasení, který jsme dostali od Boha.

Motivování láskou

¹⁸Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce. ¹⁹My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.

(1J 4,18.19)

Osobní studium

Už jste si někdy položili otázku, proč se často zdá, že je těžké motivovat lidi k dlouhodobým závazkům ve sborových projektech? Odpověď možná najdeme, když se zamyslíme nad některými dalšími situacemi, které také vyžadují velmi vysoký stupeň motivace a oddanosti. Co motivuje rodiče, aby daroval ledvinu pro záchranu života svého dítěte? Proč utratí maminky a tatínkové slušnou sumu peněz, aby svým dětem zajistili pokud možno co nejlepší vzdělání? Dělají snad rodiče tyto věci proto, že by měli pocit viny, kdyby je neudělali? Domnívají se, že svým dětem tyto věci dluží? Samozřejmě že ne.

Přestože rodiče mají určitý pocit zodpovědnosti za optimální vývoj svých dětí, hlavní motivační silou je určitě láska. Milují své děti. Také my bychom si měli opakovat: Děláme věci pro Boha, protože ho milujeme a protože víme, že on miluje nás.

Podle 1J 4,18.19 musí být naše láska k Bohu zakořeněna v jeho lásce k nám. Bůh nás miloval do krajnosti již od stvoření lidstva. Naše láska může být pouze důsledkem Boží lásky a odezvou na ni. Plníme-li velké pověření z evangelia z jakéhokoli jiného důvodu než z lásky, pak je naše poslušnost prakticky neplodná. Pokud se tedy chceme zapojit do svědectví a evangelizace, je nezbytné, abychom se na duchovně připravili.

Naše láska k Bohu a naše ochota spolupracovat s ním na záchraně lidí závisí na tom, zda ho známe. Není obvyklé, abychom milovali lidi, které neznáme. Máme-li tedy s Bohem prožívat vztah lásky, je nutné, abychom ho osobně znali.

Přečtěte si Joz 22,5; J 14,23; 2K 5,12–18. Co nám tyto texty prozrazují o lásce k Bohu a o tom, co nás motivuje poslouchat ho a pracovat pro něj? Láska a poslušnost jsou od sebe neoddělitelné, pokud se vyskytují v tomto pořadí. Pravá láska bude mít vždy za následek poslušnost Boží zjevené vůle, ale poslušnost nepovede nutně k lásce (ačkoli stát se to může). Pokud chceme následovat Ježíše a pracovat pro něj, musíme s ním mít láskyplný vztah.

Aplikace

Do jaké míry tě láska k Bohu motivuje k tomu, co děláš? Motivuje tě vůbec? Co tvá odpověď vypovídá o tvém vztahu s Bohem?

Poznámky

Pocit viny

19Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. 20Vždyť ze skutků zákona „nebude před ním nikdo ospravedlněn“, neboť ze zákona pochází poznání hříchu.

(Ř 3,19.20)

Osobní studium

Již celá staletí se k motivaci lidského jednání používá vina. Ti, kteří vedou oddělení evangelizace na sborech, nám někdy připomínají, že Bůh nám svěřil odpovědnost a že schopnosti a dary, které nám dal, musíme používat. Slycháváme, že Bůh nebo církve nás potřebují. A jestliže toho Bůh pro naši záchranu udělal tolik, jak můžeme zůstat evangelizačně nečinní? Všechny tyto pokusy podnitit nás k činnosti – byť se za nimi nepochybně skrývají ty nejlepší úmysly – nenápadně apelují na naše pocity viny a závaznosti vůči Bohu. Zdá se, že motivace, která přesouvá důraz z toho, co udělal Bůh, na to, co musíme udělat my, působí vždycky kontraproduktivně.

Ze způsobu, jakým Pavel v Ř 3,19 používá slovo „vina“, je patrný smysl pro zodpovědnost. V Ř 3,10 uvedl, že „nikdo není spravedlivý, není ani jeden“, a ve verši 19 potvrzuje, že zákon usvědčuje „celý svět“ před Bohem z viny.

Jakub ve svém listu píše: „Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem“ (Jk 2,10). Skutečnost, že již přestoupením jednoho přikázání se člověk provinuje neposlušností vůči Bohu, který vydal celý zákon, zdůrazňuje marnost naší snahy získat si v Božích očích přízeň zachováváním zákona. Porušování zákona, byť jen v malé míře, prozrazuje, že ve skrytu duše toužíme činit spíše svou vlastní vůli než vůli Boží.

Úloha zákona se často přirovnává k zrcadlu, které odhaluje náš hříšný stav, ale které nám nemůže poskytnout očišťující mýdlo a vodu. Když hledíme do Božího zákona, uvědomujeme si svou hříšnost a zároveň jsme přitahováni ke Spasiteli, abychom zdarma přijali jeho odpuštění a očištění.

Jakmile přijdeme ke Kristu, už nejsme motivováni vinou, protože od té nás Ježíš obmyl a přikryl ji svou spravedlností. V něm jsme získali odpuštění hříchů, takže jsme dokonalí a bez viny. Ano, jsme hříšníci, ale Ježíš nám odpustil, usmířil naši vinu; nyní jsme tedy – na základě spasení, které nám náleží skrze Krista – motivováni, abychom svědčili druhým o tom, co pro nás Kristus vykonal.

Aplikace

Pokud někdy zhřešíš, odevzdej své přestoupení Ježíši a dožaduj se jeho spravedlnosti, odpuštění a milosti bez ohledu na to, jak nehodný jsi. Ale nenech se mýlit, opravdu jsi nehodný, a to víc, než si dokážeš představit. Kdyby tomu tak nebylo, Bůh by ti nenabízel spasení z milosti, ale proto, že by ti něco dlužil (viz Ř 4,1–4). A opravdu si myslíš, že ti Bůh něco dluží?

Poznámky

Motivováni ke službě

‘Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. ⁷Sotva kdo je hotov podstoupit smrt za spravedlivého člověka, i když za takového by se snad někdo odvážil nasadit život. ⁸Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.

(Ř 5,6–8)

Osobní studium

Co by sis myslel o někom, kdo by bez ustání a hlasitě prohlašoval, že má velkou motivaci, a přitom by se o nic nesnažil? A co někdo, kdo by tvrdil, že je oddaný, ale nikdy by neprozradil čemu nebo komu? Jak jsme viděli, láska je neobyčejně silnou pohnutkou; budeme-li však pouze tvrdit, že milujeme, a to dokonce Boha, nebude to mít žádný význam, pokud nebudeme také jednat. Jinak řečeno, očekáváme, že láska se projeví v činech. V tomto smyslu je láska aktivní, protože se projevuje v láskyplných činech.

Texty v J 15,13 a Ř 5,6–8 nám ukazují, jak se Ježíšova láska projevovala i v jeho činech. Máme úžasného Spasitele, který záměrně a ochotně obětoval svůj život, protože nás velice miloval. Jde o vrcholný příklad toho, kam až může milující člověk ve svém jednání zajít kvůli těm, které miluje. Co kdyby nám Ježíš tvrdil, že nás miluje, a přitom by zůstal v nebi? Co kdyby prohlašoval, jak nás miluje, ale nic by nám neslíbil ani by pro nás nic neudělal?

V J 14,21 je napsáno: „Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám se mu poznat.“ Co nám tento verš říká o tom, jak se láska projevuje v činech – a to jak v Ježíšových, tak v našich? Zde není mluveno pouze o lásce; jde o láskyplný vztah. V jakémkoli láskyplném vztahu jsme motivováni k tomu, abychom objektu své lásky dělali radost. K rozhodujícímu spásnému činu v náš prospěch motivovala Ježíše láska k lidstvu, které narušilo svůj vztah k Bohu. Ať už pro Boha děláme cokoli, pokud to nevychází z podobné pohnutky, pak to svědčí o tom, že ve skutečnosti nechápeme, co to znamená mít láskyplný vztah s Bohem. Bůh nechce, abychom se zapojovali do svědeckví a evangelizace proto, že si myslíme, že mu to dlužíme. Spíše si přeje, aby náš vztah k němu byl takový, že nebudeme moci jinak než činit to, co mu dělá radost, a že budeme oslovovat lidi, které on miluje.

Aplikace

Jak si můžeš být jist, že pro Boha děláš věci se správnou motivací? Můžeš se stát požehnáním pro druhé, přestože tvé činy vycházejí z nesprávných pohnutek? Pokud ano, jak je to možné? Jsou vůbec správné činy vykonané z nesprávných pohnutek dobrými skutky?

Poznámky

Past zákonictví

Víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona „nebude nikdo ospravedlněn“.

(Ga 2,16)

Osobní studium

Existuje jedno rčení, které říká: „Zadarmo ani kuře nehrabe.“ Vyjadřuje myšlenku, že když něco dostanete zadarmo, ve skutečnosti to zadarmo není, protože někde nebo někdy za to budete muset nějakým způsobem zaplatit nebo to vrátit. Teorie, že vlastně nikdy nic nedostanete zadarmo, nenápadně pronikla i do křesťanského myšlení, a to do té míry, že mnozí se snaží zasloužit si spasení poslušností Boží vůle.

Zákonictví je v křesťanském kontextu přístup těch, kdo věří, že svou poslušností jaksi přimějí Boha, aby je ve svých očích ospravedlnil. Ovšem, Boží milost sice nevyklučuje fakt, že od nás Bůh očekává poslušnost, ale spasení vychází výhradně z této milosti a z ničeho jiného. Určitě ne z něčeho, co bychom mohli udělat.

Co nám texty v Ř 10,1–4; 11,5.6 a Ga 2,16 odhalují o tom, jaké nesprávné chápání spásy převládalo v myslech mnoha lidí? Zákonické prožívání náboženství způsobuje, že se jednotlivci zaměřuje spíše na své osobní výkony (a často na výkony druhých) než na pověření z evangelia. Zákonické postoje mohou vést k pyšce a povýšenosti. Stává se to u lidí, kteří jsou tak zaslepeni, že se skutečně považují za dostatečně svaté na to, aby mohli být spaseni. Stejně špatné však je, když zákonické postoje vedou ty, kdo si uvědomují, jak velmi jsou vzdáleni božským měřítkům, k malomyslnosti a zoufalství. Ať tak či onak, je to past, které se musíme vyhnout. Zvláště to platí pro naši církev, v níž má poslušnost zákona rozhodující význam pro pochopení toho, v čem spočívá evangelium.

Aplikace

Můžeš uvázat v zákonickém způsobu myšlení? Proč je ve skutečnosti tak snadné, aby se to stalo?

Poznámky

Vysvobození k otroctví

16Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. 17Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. 18A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti.

(Ř 6,16–18)

Osobní studium

Bible nám vysvětluje, že kdysi jsme otročili hříchu, ale Kristus nám vydobyl svobodu (Ga 5,1), vysvobozuje nás (1Te 1,10), přijal nás (Ř 8,15) a skrze něj jsme se znovu narodili (1Pt 1,23).

Užitečným pracovníkem pro Boha je ten, kdo odevzdal Bohu svou minulost a přijal jeho moc pracovat pro něj v přítomnosti i budoucnosti. Jinými slovy, ti, které Kristus vysvobodil, jsou schopni stát se jeho otroky. Pokud tuto pravdu nepochopíme, může se nám zdát zvláštní, že vysvobození vede k otroctví, ale je to stejně pravdivé jako následující dvě rčení: „Abychom mohli být duchovně naplněni, musíme se neustále vyprazdňovat“ a „Nepřetržitá kapitulace je cestou k vítězství“.

Ve Fp 1,1; Jk 1,1 a 2Pt 1,1 se Pavel, Timoteus, Jakub a Šimon Petr nazývají služebníky Boha a Ježíše Krista. Služebníci či otroci byli obvykle majetkem nějakého pána, pro kterého museli pracovat. Pracovat pro Mistra v křesťanském slova smyslu je naprosto dobrovolné rozhodnutí. Bůh nás příliš miluje, než aby znásilňoval naši vůli. Když Pavel, Timoteus, Jakub a Šimon Petr použili uvedená slova, naznačovali tím, že se zcela ztotožňují s Kristem a jeho věcí. Prohlašovali, že mu bezvýhradně slouží jako svému Pánu. Zřikali se své vlastní důležitosti, aby se druzí soustředili pouze na Ježíše. V takovém obraze otroctví vidíme od dané následovníky, kteří se zavazují věrností a obětavostí prostřednictvím nesobecké služby.

V J 8,34–38 Ježíš mluví o otročení hříchu a cestě ke svobodě: „Ježíš jim odpověděl: ‚Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. Otroek nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni. Víím, že jste potomci Abrahamovi; ale chcete mě zabít, neboť pro mé slovo není u vás místa. Já mluvím o tom, co jsem viděl u Otce; a vy děláte, co jste slyšeli od vašeho otce‘“. Ježíšovi posluchači velmi dobře věděli, že otroci nemají žádnou jistotu. Mohli být prodáni podle rozmarů svého pána, zatímco syn pána měl v domě vždy zajištěné místo. Aby Ježíš sdělil lidem životně důležitou duchovní pravdu, použil tehdejší situaci otroků. Jestliže vás Boží Syn duchovně vysvobodí z otroctví hříchu, budete skutečně svobodni. Bylo by neobvyklé, aby se skuteční otroci, kteří byli osvobozeni, opět dobrovolně stali nevolníky, ale z duchovního hlediska se právě toto děje, když jsme vysvobozeni z otroctví hříchu a stáváme se otroky Krista (Ř 6,17.18). Osvobodíme-li se od věcí, které nás nutí, abychom se soustředili sami na sebe, můžeme svobodně myslet na druhé a na to, jak bychom jim mohli prospět. A právě to je klíč k životu služby.

Aplikace

V čem ve svém životě ještě „otročíš hříchu“? Co můžeš udělat pro to, abys z něj byl vysvobozen? Jsi již otrokem (služebníkem) Boha?

Podněty k zamyšlení

Jak se udržet na cestě

Stejně jako se každé dobré motorové vozidlo nakonec rozbije, pokud mu neposkytneme dostatečnou pravidelnou údržbu, tak zůstalo na půli cesty i mnoho dobrých a užitečných sborových projektů, protože se jim nevěnovala dostatečná pravidelná a záměrná údržba.

Chcete-li udržet svou službu na cestě a zachovat její prospěšnost, uvažujte o následujících bodech preventivní údržby:

Udržujte osobní vztah. Často si připomínejte, že když sloužíte, spolupracujete s Pánem.

Udržujte osobní vizi. Vnímáte stále ještě důležitost své služby? Jsou vaše cíle stejně jasné a pevné, jako když jste se do této služby zapojili?

Udržujte komunikaci. Je důležité pravidelně podávat zprávy, aby neochabla podpora. Lidé jsou zaneprázdněni a je třeba jim připomínat, jak daná služba postupuje a také jak se do ní mohou zapojit.

Udržujte nadšení. Řčení, že „nic neprobouzí nadšení tak jako nadšení“, je pravdivé. Nepřetržitě dávejte najevo nadšení z vaší služby, a ostatní se nadchnou také.

Udržujte soustředění. Nenechejte se rozptýlit jinými povinnostmi či programy, které vám znemožní investovat čas a energii, jež potřebuje vaše stávající služba na to, aby přežila a rostla.

Otázky k rozhovoru

- 1. Ve třídě sobotní školy diskutujte o poslední otázce uvedené v oddílu na úterý: Jak si můžeme být jisti, že děláme věci pro Boha se správnou motivací? Můžeme se stát požeňtím pro druhé, přestože naše činy vycházejí z nesprávných pohnutek? Pokud ano, jak je to možné? Jsou vůbec správné činy vykonané z nesprávných pohnutek dobrými skutky?*
- 2. Co nám následující citát říká o vztahu mezi láskou k Bohu a službou pro něj? „Bdělý křesťan je křesťan, který pracuje, který se horlivě snaží udělat pro šíření evangelia vše, co je v jeho silách. Čím více roste jeho láska ke Spasiteli, tím více miluje také své bližní.“ (PNL 151; AA 261)*
- 3. „Ti, kdo nikdy nezakusili laskavou a podmanivou Kristovu lásku, nemohou ke zdroji života přivádět druhé. Ježíšova láska působí na naše nitro jako neodolatelná moc, která vede lidi k tomu, aby zjevovali Krista v jeho jednání s druhými, prostřednictvím citlivého a soucitného smýšlení a povznášením životů těch, s nimiž přicházejí do styku. Má-li být úsilí Kristových spolupracovníků úspěšné, musí znát Krista. Aby ho poznali, musí zakusit jeho lásku.“ (NUD 317; PP 550.551) Vyprávějte ve třídě o své osobní zkušenosti s Boží láskou a o tom, jak jste ji sami poznali.*

Poznámky

Podávání zpráv církvi

Texty na tento týden

Sk 4,23–37; 21,19–25; 11,19–26; Nu 13,17–33; Sk 11,1–18

Základní verš

„Apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všechno, co činili a učili.“ (Mk 6,30)

Knihy Skutky apoštolů je zprávou o misijním úsilí rané církve; i dnes si z ní můžeme vzít řadu poučení.

Neuvěřitelný růst rané církve vedl mnohé lidi ke studiu knihy Skutků. Všechny oblasti církevního života se zkoumaly ve světle jednotlivých témat této knihy, jakými jsou například růst církve, zahraniční misie, vedení církve a evangelizace. Přestože jsme na základě knihy Skutky apoštolů řadu věcí týkajících se těchto témat pochopili, existují ještě další oblasti, jako je podávání zpráv, jimž jsme nevěnovali pozornost, kterou si zaslouží.

Podávání zpráv v knize Skutky apoštolů vychází z podávání zpráv v evangeliích a je z něj zřejmé, že tato důležitá aktivita, která je součástí sborového života, má významný dopad na úspěšnost svědectví a evangelizace. Zkrátka a jednoduše, potřebujeme vědět, co se děje, co funguje, a co nikoli.

Tento týden se budeme zabývat tím, jak první evangelisté podávali zprávy svým spolupracovníkům a církvi jako celku. Cílem je pochopit důležitost podávání zpráv a uvědomit si, že jim lze pozitivně přispět k evangelizačnímu působení místního sboru.

Biblický princip

²³Když byli Petr a Jan propuštěni, vrátili se mezi své a oznámili, co jim řekli velekněží a starší. ²⁴Když to bratři uslyšeli, pozdvihli jednomyslně hlas k Bohu a řekli: „Pane, který jsi učinil nebe i zemi i moře a všechno, co je v nich, ²⁵ty jsi skrze Ducha svatého ústy našeho otce Davida, svého služebníka, řekl: ‚Proč zuří pohané hněvem a národy osnují marná spiknutí? ²⁶Povstávají králové země a vladaři se srocují proti Hospodinu a jeho Mesiáši.‘ ²⁷Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníku Ježíšovi, kterého jsi posvětil, ²⁸a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila. ²⁹Pohled' tedy, Pane, na jejich hrozby a dej svým služebníkům, aby s odvahou a odhodlaně mluvili tvé slovo; ³⁰a vztahuj svou ruku k uzdravování, čiň znamení a zázraky skrze jméno svého svatého služebníka Ježíše.‘ ³¹Když se pomodlili, otrásl se místo, kde byli shromážděni, a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží. ³²Všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce a nikdo neřikal o ničem, co měl, že je to jeho vlastní, nýbrž měli všechno společné. ³³Boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Pána Ježíše a na všech spočívala veliká milost. ³⁴Nikdo mezi nimi netrpěl nouzi, neboť ti, kteří měli pole nebo domy, prodávali je a peníze, které utržili, ³⁵skládali apoštolům k nohám. Z toho se rozdávalo každému, jak potřeboval. ³⁶Také Josef, kterého apoštolové nazvali Barnabáš – to znamená ‚Syn útěchy‘ – levita původem z Kypru, ³⁷měl pole, prodal je, peníze přinesl a položil před apoštoly.

(Sk 4,23–37)

Osobní studium

Je možné, že jakmile se někdo zmíní o podávání zpráv, představíte si stohy papíru obsahující fakta a statistické údaje, které pravděpodobně nebudou plnit jiný účel, než že se na nich bude hromadit prach. Podávání zpráv však není moderní vynález, který si někdo vymyslel proto, aby frustroval lidi zapojující se do evangelizace. Jde o biblický princip. Základní verš na tento týden nám odhaluje, že když se učedníci vrátili z misijní cesty, podali Ježíši zprávu o všem, co činili a učili. Zdá se, že to byla hlavní část evangelizačního díla.

Ve Sk 4,1–31 je zaznamenáno, jakou zprávu podali Petr a Jan svým spoluvěřícím a k čemu jejich zpráva tento sbor přiměla. Uvědomme si, že když neexistovaly noviny, rádio ani satelitní televize, bylo ústní podání hlavním způsobem šíření dobré zprávy o Ježíši. Kdyby první věřící ustoupili hrozbám, které byly namířeny proti nim, bylo by jejich působení v Boží prospěch značně oslabeno. Shromáždili se tedy, vyslechli si zprávy a pak se rozhodli pro strategii, která jim umožnila zachovat věrnost jejich evangelizačnímu poslání.

Ačkoli neznáme dopodrobna jejich plány, z verše 29 vyplývá, že navzdory tomu, že jim druzí vyhrožovali, měli v úmyslu i nadále hovořit o Ježíši.

Nejdůležitější ze všeho byla samozřejmě skutečnost, že se modlili a četli Písmo. Pokud v tomto příběhu nenajdeme žádné jiné ponaučení, vidíme alespoň to, jak důležitá pro ně byla modlitba a důvěra v Boží slovo. Ani v dnešní době by tomu nemělo být jinak.

Aplikace

Jak před vůdci Izraele, tak před ostatními židovskými věřícími se citovalo Písmo. Z toho je patrné, jak zásadní bylo pro jejich víru a svědectví. Jak důležitou a zásadní roli hraje Písmo v tvém vlastním životě? (Odpověď se dozvíš, když si položíš otázku, kolik času mu věnuješ?)

Co Bůh vykonal

¹⁹Pavel je pozdravil a vyprávěl jim podrobně všechno, co Bůh jeho působením vykonal mezi pohany. ²⁰Když to vyslechli, chválili Boha. Potom řekli Pavlovi: „Pohled, bratře, kolik tisíc židů uvěřilo v Krista, a všichni jsou nadšenými zastánci Zákona. ²¹O tobě se doslechli, že prý učíš všechny židy, žijící mezi pohany, aby odpadli od Mojžíše: aby přestali obřezávat své syny a žít podle otcovských zvyků. ²²Co teď? V každém případě se dovědí, žeš přišel. ²³Udělej tedy, co ti radíme: Jsou tu čtyři muži, kteří na sebe vzali slib. Připoj se k nim, ²⁴podrob se s nimi očistnému obřadu a zaplať za ně, co je předepsáno; pak si budou moci dát ostríhat hlavu. Tak poznají všichni, že není ani trochu pravdy na tom, co se o tobě říká, a že naopak sám jsi věrný Zákonu a žiješ podle něho. ²⁵Pokud jde o pohany, kteří přijali víru, těm jsme písemně oznámili své rozhodnutí, že nemají jíst pokrmý obětované modlám, ani krev, ani maso zvířat nezravených krve a že se mají vyvarovat smilstva.“

(Sk 21, 19–25)

Osobní studium

Neustále nám někdo připomíná, že klíčem k pochopení a harmonii ve většině oblastí našeho života je efektivní komunikace. Když se zamyslíme nad sborovou rodinou, vidíme, že podávání zpráv o aktivitách a jejich výsledcích tvoří nedílnou součást interní komunikace. V mnoha sborech probíhá řada aktivit, ale pouze ti, kdo jsou do jednotlivých služeb zapojeni, vědí, co se ve sboru děje. Kvůli tomu mají vedoucí jednotlivých služeb oprávněný pocit, že ostatní se o to, co dělají, příliš nezajímají. Na druhou stranu je pravda, že se někdy ve sborech málo hovoří o akcích, jež právě probíhají.

Ve Sk 21, 19–25 se dočítáme, že když se Pavel vrátil z misijní cesty do Jeruzaléma, podal Jakobovi a všem starším zprávu o tom, jak Bůh žehnal jeho službě mezi pohany. Postupně vyprávěl o mnoha úspěších evangelia a vedoucí sboru na to reagovali spontánním chválením Boha.

Zároveň se však projevil náznak rozdělení a zmatků, a to dokonce i při naslouchání dobrým zprávám o Pavlově svědectví.

„Mnozí z židů, kteří přijali evangelium, měli stále ve velké úctě obřadní zákon a byli až příliš ochotni činit i nemoudré ústupky. Doufali, že tím získají důvěru svých krajanů, odstraní jejich předsudky a probudí v nich víru, že Kristus je Vykupitel světa. Pavel pochopil, že pokud budou mnozí z vedoucích představitelů jeruzalémského sboru vůči němu zaujati, nepřestanou mařit jeho vliv. Cítil, že kdyby se mu je pomocí nějakého přijatelného ústupu podařilo získat pro pravdu, odstranil by velkou překážku, která brání úspěšnému šíření evangelia na jiných místech. Bůh mu však nedal právo, aby zašel tak daleko, jak požadovali.

Když si uvědomíme, jak velmi Pavel toužil po jednotě se svými bratry, jak ohleduplně jednal se slabými ve víře, jak si vážil apoštolů, kteří byli s Kristem, a zejména Jakuba, bratra Ježíšova, a jak se snažil vyjít každému člověku pokud možno co nejvíce vstříc, aniž by se přitom vzdal svých zásad – vezmeme-li toto vše v úvahu, pak nás tolik nepřekvapí, že se nechal přesvědčit a odchýlil se od cesty, kterou tak pevně a odhodlaně až dosud kráčel. Svými snahami o smíření však vytouženého cíle nedosáhl.“ (PNL 233; AA 405)

Aplikace

I my dnes někdy zápasíme s rozdělením ve vlastních řadách, pokud jde o to, jak nejlépe oslovit lidi. O jaké konkrétní zápasy jde ve vašem regionu a ve tvém sboru – a jak můžeš přispět k jejich vyřešení?

Důležitost podávání zpráv

¹⁹Po smrti Štěpánově nastalo v Jeruzalémě pronásledování. Ti, kteří se odtud rozprchli, dostali se až do Fénicie, na Kypr a do Antiochie; slovo evangelia však zvěstovali jenom židům. ²⁰Ale někteří z nich, původem z Kypru a z Kyrény, začali po mém příchodu do Antiochie zvěstovat Pána Ježíše také pohanům. ²¹Moc Boží byla s nimi, a velké množství lidí uvěřilo a obrátilo se k Pánu. ²²Zpráva o tom se dostala k sluchu církve v Jeruzalémě a bratří poslali do Antiochie Barnabáše. ²³Když tam přišel a spatřil, co se z milosti Boží děje, měl radost a povzbuzoval všechny, aby ve svém rozhodnutí setrvali a zůstali Pánu věrní. ²⁴Byl to muž dobrý, plný Ducha svatého a víry; a tak bylo mnoho lidí přivedeno k Pánu. ²⁵Proto se Barnabáš odebral do Tarsu, aby vyhledal Saula. ²⁶A když ho našel, vzal ho s sebou do Antiochie. Pracovali spolu v tamější církvi po celý rok a vyučovali velké množství lidí; a právě v Antiochii byli učedníci poprvé nazváni křesťany.

(Sk 11,19–26)

Osobní studium

Ne vždy jsme chápali, jak důležité je podávat zprávy o evangelizačních a svědeckých aktivitách a jejich výsledcích. Proto se mohlo stát, že jsme o nich nemluvili. Ve všech oblastech našeho moderního hektického života přikládáme věcem význam podle toho, jak vnímáme jejich hodnotu. Věcem, které považujeme za ztrátu času a úsilí, obvykle nevěnujeme mnoho času ani pozornosti. Proto je potřeba si uvědomit, že podávání zpráv je důležité.

Existuje rozdíl mezi prostým oznámením suchých věcných faktů a vyprávěním o tom, jak aktivity, které jsou těmito fakty představeny, zapadají do úsilí sboru zaměřeného na pozvání lidí ke Kristu. Ti, kdo podávají zprávy, by je měli představit s nadšením a radostí.

K úžasnému růstu církve, o němž máme zprávy v knize Skutků, nedošlo samovolně. Věřící dostali moc Ducha svatého, měli na paměti Ježíšovo povolání a zapojili se do aktivit, které vedly k těmto výsledkům. Zaměřili se na to, čeho chtěli dosáhnout a jak toho mohli nejlépe dosáhnout. Máme zprávy o tom, že skrze kázání evangelia se obrátili k Pánu zástupy mužů a žen, kteří se nechali pokřtít. To opět podtrhuje skutečnost, jak je důležité, abychom pokud možno co nejpodrobněji podávali zprávy o výsledcích a aktivitách. Bible ve skutečnosti zaznamenává výsledky svědeckých a evangelizačních aktivit důkladněji než podrobnosti o samotných aktivitách.

Úplně první misionáři se vydávali všude, kam se jen mohli dostat, a kázali o Ježíši a jeho království. Na základě výsledků, o nichž máme zprávy a záznamy, předpokládáme, že také předkládali svým posluchačům působivé výzvy. Toto nepřetržité kázání a apelování mělo dramatické důsledky pro růst církve, který je zaznamenán v knize Skutky apoštolů.

Aplikace

Je samozřejmě povzbudivé, když slyšíme příběhy o úspěšném evangelizačním úsilí. Ale jak reagujeme, když se věci nedaří tak dobře, když se zdá, že se naše plány hatí, a když máme dojem, že naše úsilí nepřináší vůbec žádný užitek? Jaká by měla být tvá reakce?

Podávání zpráv a motivace

²⁵Po čtyřiceti dnech průzkumu země se vrátili zpět. ²⁶Přišli konečně k Mojžíšovi a Áronovi a k celé pospolitosti Izraelců na Páranskou poušť do Kádeše, podali jim a celé pospolitosti zprávu a ukázali jim ovoce té země. ²⁷Ve svém vyprávění mu řekli: „Vstoupili jsme do země, do níž jsi nás poslal. Vskutku oplývá mlékem a medem. A toto je její ovoce. ²⁸Jenomže lid, který v té zemi sídlí, je mocný a města jsou opevněná a nesmírně veliká. Dokonce jsme tam viděli potomky Anákovy. ²⁹Na jihu země sídlí Amálek, na pohoří jsou usazeni Chetejci, Jebúsejci a Emorejci, při moři a podél Jordánu Kenaanci.“ ³⁰Káleb však uklidňoval lid bouřící se proti Mojžíšovi. Říkal: „Vzhůru! Pojdme! Obsadíme tu zemi a jistě se jí zmocníme.“ ³¹Ale muži, kteří šli spolu s ním, tvrdili: „Nemůžeme vytáhnout proti tomu lidu, vždyť je silnější než my.“ ³²Pomluvami zhaněli Izraelcům zemi, kterou prozkoumali: „Země, kterou jsme při průzkumu prošli, je země, která požívá své obyvatele, a všechen lid, který jsme v ní spatřili, jsou muži obrovité postavy. ³³Viděli jsme tam zrůdy – Anákovci totiž patří ke zrůdám – a zdálo se nám, že jsme nepatrní jako kobylinky, vskutku jsme v jejich očích byli takoví.“

(Nu 13,25–33)

Osobní studium

Když hovoříme o motivaci, poukazujeme na hluboce zakořeněné důvody, proč některým věcem věříme nebo proč je děláme. Totéž platí i pro podávání zpráv. Když podáváme zprávy, činíme tak z nějakého důvodu. Tím, kterou informaci zmíníme nebo zdůrazníme, můžeme ovlivnit přijatá rozhodnutí. Proto je třeba, aby byly naše zprávy čestné a poctivé.

V příběhu zaznamenaném v Nu 13,17–33 všech dvanáct zvědů vidělo tytéž věci; jak je možné, že pouze dva z oněch dvanácti reagovali tak, jak reagovali? Přestože Bůh zaslíbil, že synové izraelští zajistí onu zemi dokážou obsadit, někteří ze zvědů si tím nebyli jisti. Jozue a Káleb podali o zemi dobrou zprávu a navrhli, aby se jí hned zmocnili (v. 30). Ostatní, kteří byli s nimi, když se vydali na průzkum země, přinesli špatnou zprávu. Zdůrazňovali překážky, na které narazí, až ji budou obsazovat, a navrhovali návrat do Egypta.

Když formulujeme zprávy, musíme tak činit s ohledem na zjevenou Boží vůli v Bibli. Nebudeme podávat zprávy jenom o tom, jak dobře si počínáme, ale jak se nám daří plnit Boží vůli (viz Mt 7,21). Vždy existuje možnost, že uvízneme v nejnovějších modelech evangelizační služby a budeme měřit svou činnost podle toho, jak se nám daří uskutečňovat zásady ve srovnání s ostatními sbory. Když podáváme zprávy o našich zjevných úspěších, můžeme mít větší zájem na tom, abychom vypadali úspěšně, než abychom hledali Boží vůli pro náš sbor a z Boží milosti se jí snažili plnit.

Je to výzva pro naše sbory. Zdá se totiž, že jsme bombardováni nekonečným množstvím „lepších“ způsobů misie. Pokud jde o zprávu zvědů, i Jozue a Káleb nepochybně viděli, že při obsazování země narazí na překážky, ale znali také Boží vůli. Proto důležitou součástí jejich zprávy tvořilo ujištění lidu, že obsazení země je určitě možné.

Aplikace

Jak rozpoznáš, zda žiješ z víry, dožaduješ se Božích zaslíbení a jednáš podle nich, nebo zda naopak žiješ troufale, děláš věci, které asi nejsou nejmoudřejší, přičemž používáš sporné nároky na Boží „vedení“, abys tyto věci ospravedlnil? Jak se můžeš držet první uvedené možnosti a vyhybat se druhé?

Sláva náleží Bohu

1 O tom, že i pohané přijali slovo Boží, dověděli se apoštolové a bratři v Judsku. ***2*** Když přišel Petr do Jeruzaléma, začali mu bratři židovského původu vyčítat: ***3*** „Navštívil jsi neobřezané lidi a jedl s nimi!“ ***4*** A tak jim to Petr začal po pořádku vysvětlovat: ***5*** „Byl jsem v městě Joppe a právě jsem se modlil, když jsem ve vytržení mysli měl vidění: Cosi se snáší dolů a podobá se to veliké plachtě, kterou spouštějí za čtyři cípy z nebe; zastavila se právě u mne. ***6*** Když jsem se do ní pozorně podíval, uviděl jsem tam nejrůznější zvířata i divokou zvěř, plazy a ptáky. ***7*** Uslyšel jsem hlas, který mi řekl: ‚Vstaň, Petře, zabíjej a jez!‘ ***8*** Odpověděl jsem: ‚To ne, Pane! Ještě nikdy nevešlo do mých úst nic, co poskvňuje a znečišťuje.‘ ***9*** Ale hlas z nebe promluvil znovu: ‚Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté.‘ ***10*** To se opakovalo třikrát a vše bylo opět vyzdvíženo do nebe. ***11*** A právě v tu chvíli se zastavili před domem, kde jsme bydleli, tři muži, poslaní ke mně z Cesareje. ***12*** Duch mi řekl, abych bez rozpaků šel s nimi. Se mnou se vydalo na cestu i těchto šest bratří a všichni jsme vstoupili do Kornéliova domu. ***13*** On nám vypravoval, jak se mu v jeho domě zjevil anděl a řekl mu: ‚Pošli někoho do Joppe a pozvi k sobě Šimona, kterému říkají Petr.‘ ***14*** Co on ti poví, přinese spásu tobě i tvé rodině.‘ ***15*** Když jsem k nim začal mluvit, sestoupil na ně Duch svatý, jako už na počátku sestoupil na nás. ***16*** Tu jsem si vzpomněl na to, co řekl Pán: ‚Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým.‘ ***17*** Jestliže tedy jim Bůh dal stejný dar jako nám, když uvěřili v Pána Ježíše Krista, jak jsem já v tom mohl Bohu bránit?“ – ***18*** Po těch slovech bratří už nic nenamítali, ale velebili Boha: „Tak i pohany povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života!“

(Sk 11,1–18)

Osobní studium

Někteří lidé se zdráhají podávat zprávy o svých úspěších, protože si kladou otázku, zda se nejedná o určitou formu chlubení se lidskými výkony. Ve skutečnosti však podáváním poctivých zpráv oslavují Boha a posilují církev ve víře a odhodlání pokračovat v práci pro něj. I když je pravda, že občas někdo podává zprávy s pohnutkami, které nejsou nijak zvlášť čestné, nemělo by to pokorným věřícím zabránit ve vyprávění o tom, jaké mocné věci Bůh skrze ně učinil, když jim dal moc stát se pro něj svědky a evangelisty. Pokud podáváme zprávy s pokorou, nadšením a láskou k lidem, můžeme jimi výrazně povzbudit další členy sboru, aby se i oni zapojili do díla evangelizace.

Ve Sk 11,1–18 je popsáno, jak Petr a další, kteří se odvážili svědčit a evangelizovat mimo okruh židů, sklídili kritiku; ale když pak Petr podal zprávu jeruzalémskému sboru, kritika ustala a všichni věřící oslavovali Boha.

Přestože Petr v celé zmíněné zprávě hovoří sám o sobě a přestože mu někteří členové určitě řekli „dobrá práce, Petře“, veškerou slávu přisuzovali Bohu. Když vedoucí sboru lépe pochopili, že pověření nést evangelium do celého světa se může stát skutečností, byli povzbuzeni.

Aplikace

Zaměřuješ se při svém svědectví o Ježíši jen na lidi, kteří jsou ti sympatičtí? Nebo jsi ochoten je sdílet se všemi?

Podněty k zamyšlení

Podávání zpráv o službě

Jak jsme studovali tento týden, potřebujeme ve sboru vědět, které evangelizační akce probíhají a kdo se na nich podílí. Určitě jsou nezbytné zprávy, jako je počet účastníků a finanční výkazy. Těmito informacemi bude nejen udržován zájem lidí o službu a akce ve sboru, ale také jim budou usnadňovat aktivní zapojení do těchto akcí.

Otázky k rozhovoru

- 1. Vraťte se k poslední otázce v oddílu na úterý. Jak podáváme „špatné zprávy“? Je nanejvýš přirozené, že hovoříme o úspěších, jichž dosahujeme. Lidé tak činí i v případech všedních životních záležitostí. Ale jak je tomu v evangelizačním díle? Co uděláme, jestliže nějaký církevní program nebude fungovat? Jak bychom o něm měli diskutovat a jak ho zrevidovat, aby došlo k potřebným změnám? Diskutujte také o této otázce: Jestliže úspěch v evangelizaci přičítáme Pánu, koho bychom měli obviňovat, jestliže se věci nedaří tak dobře?*
- 2. V oddílu na čtvrtek jsme studovali, jak židovští věřící museli změnit svůj postoj ohledně díla mezi pohany. Přemýšlejte o vašem sboru, o vaší kultuře a společnosti. Je možné, že teoreticky trváme na tom, že evangelium je pro celý svět. Jak je to ale v praxi? V jakém směru je nutné, aby naše kulturní a sociální předsudky prošly stejnou změnou, jakou zakusili i první židovští věřící?*
- 3. Ačkoli jsme se tento týden zabývali podáváním zpráv o evangelizačních aktivitách, přemýšlejte o celé koncepci podávání jakýchkoli zpráv v jakékoli situaci. Jak můžeme zajistit, abychom byli vždy čestní a pravdomluvní? Proč je tak snadné dopustit se zkreslování informací? A proč je tak snadné oklamat sebe samé, když se něčeho takového dopouštíme?*

Poznámky

Hodnocení evangelizace

Texty na tento týden

2K 13,5–10; Žd 10,24.25; Dt 10,12.13; 1K 9,24.25; Zj 14,6.7

Základní verš

„Sami sebe prověřujte, přesvědčujte se, zda jste sami ve víře. Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus? Pokud ne, pak jste ovšem selhali.“ (2K 13,5; B21)

Často se při hlásání evangelia spokojíme s minimálními výsledky, přestože bychom mohli dosáhnout mnohem silnějšího vlivu, kdybychom své předchozí svědecké a evangelizační úsilí zhodnotili a kdybychom dovolili, aby naše zjištění ovlivnila naše budoucí nasměrování a způsoby práce.

Někdy investujeme obrovské finanční částky do evangelizačních programů, které přinášejí minimální výsledky. Je však nutné dodat, že úplné výsledky jakéhokoli programu či akce ve skutečnosti neznáme, protože se můžeme zaměřit pouze na hmatatelné výsledky (jako je počet pokřtěných lidí) a netušíme, do jaké míry se podařilo „zasít semeno“ evangelia. Přesto je však nutné, abychom hodnotili – a to tak, že budeme posuzovat, ale přitom se vyvarujeme odsuzování.

Tento týden budeme uvažovat o hodnocení jako o biblickém principu a zkoumat, jaký význam má hodnocení jako nepřetržitě probíhající proces v životě dnešních sborů.

Proč hodnotit?

⁵Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi? Ledáže jste před ním neobstáli! ⁶Doufám, že poznáte, že my jsme obstáli. ⁷Modlíme se k Bohu, abyste neudělali nic zlého – nejde nám o to, aby se ukázalo, jak my jsme obstáli, ale abyste vy činili to, co je správné, i kdybychom my neobstáli. ⁸Vždyť nic nezmůžeme proti pravdě, nýbrž jen ve jménu pravdy. ⁹Radujeme se, kdykoli vy jste silní, i když my jsme slabí. Za to se také modlíme – za vaši nápravu. ¹⁰Píšu vám to proto, abych, až přijdu, nemusel být přísný na základě pravomoci, kterou mi přece Pán dal k budování, nikoli k boření.

(2K 13,5–10)

Osobní studium

K hodnocení dochází, ať už si to uvědomujeme nebo ne. Hodnotíme každou sobotu a každé veřejné shromáždění. Hodnotíme obsah, srozumitelnost, a dokonce i délku kázání a ti, kdo se účastní veřejných shromáždění, očekávají vysokou úroveň profesionality. Kdekoli a kdykoli lidé něco očekávají, dochází k hodnocení. Ačkoli nemůžeme poukázat na žádný konkrétní text v Bibli, v němž by se něco „oficiálně“ hodnotilo, je zřejmé, že hodnocení bylo důležitou součástí života rané církve. Texty, které se týkají hodnocení, jsou například 1Tm 3,1–13; 1K 11,28; 2K 13,5.6.

Jestliže Boží slovo stanoví nějaké měřítko, očekává nebo předepisuje určité jednání nebo něco příkazuje, tak cokoliv pak děláme, budeme také hodnotit. Když hodnotíme, klademe si velmi důležité otázky: Jak si vedeme v této konkrétní službě? Jak bychom věci mohli dělat lépe?

Ze skutečnosti, že Pavel stanovil v 1Tm 3,1–13 pro diakony a starší určité předpoklady, vyplývá, že mělo dojít k jakémusi hodnocení. Šlo o hodnocení způsobilosti pro dané postavení a také o hodnocení celé jejich služby.

Jako Božím služebníkům nám byla svěřena nesmírně cenná pravda evangelia. Uvážíme-li, že se má poselství evangelia rozšířit do celého světa (Mt 28,19.20), nemělo by nás překvapit, že i Bůh má svůj hodnotící postup. Bůh má zájem na postupu díla, jež svěřil těm, kteří odpověděli na jeho výzvu spolupracovat s ním na záchraně lidí.

Aplikace

V 2K 13,5 je napsáno: „Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus?“ (B21) Co říká tento text tobě osobně? Jak ho můžeš vztáhnout sám na sebe? Co dokazuje, že Ježíš Kristus je v tobě?

Poznámky

Hodnoťte laskavě

24Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. 25Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

(Žd 10,24.25)

Osobní studium

Přestože má hodnocení řadu výhod, jsou s ním spjaté i nástrahy, kterých si musíme být vědomi a jichž se musíme vyvarovat. Jsme-li při hodnocení přehnaně aktivní a soustředíme-li se převážně na negativní věci, je možné, že vytvoříme kritické ovzduší, čímž odradíme a zmenšíme potenciální skupinu spolupracovníků. Aby lidé nevnímali naše hodnocení jako kritiku, musíme k němu přidat i upřímnou pochvalu. Ano, většinou zapomínáme chválit své spolupracovníky, a to zvláště ty, kteří konají službu, kterou si zvolili, už hodně dlouho. Je na ně vždycky spolehnout a vždycky plní své povinnosti, takže jsme si zvykli očekávat, že se na ně vždy budeme moci spolehnout, že své úkoly splní. Hodnocení je pro vás příležitostí, kdy můžete tyto lidi pochválit.

Apoštol Pavel musel při mnoha příležitostech uvádět sbory nebo jednotlivce na pravou míru v záležitostech postojů, chování či věrouky (Sk 16,1,2; Ř 16,1; 1K 11,2; Fp 4,14). Z toho vyplývá, že docházelo k nějakému hodnocení. Ale kdykoli Pavel mohl, také chválil lidi za to, že zachovali věrnost Bohu nebo poctivě vykonali určitou službu.

Verše v Žd 10,24.25 jsou víc než jen doporučením. Důrazně nás napomínají, abychom svůj duchovní růst a rozvoj vzájemně brali vážně. Máme-li přemýšlet o tom, co Bůh od našeho křesťanského života vyžaduje, a je-li také nutné, abychom posuzovali, v jakém bodě zkušeností se každý z nás nachází, pak z toho rovněž vyplývá, že když budeme projevovat „zájem jeden o druhého“, budeme se vzájemně řádně hodnotit.

Aplikace

Přemýšlej o tom, jak povzbudivé je, když tě někdo pochválí – buď prostě za to, jaký jsi jako člověk, nebo za tvou službu. Je úžasné, čeho lze dosáhnout pouze několika jednoduchými slovy! Jaký je tvůj postoj k druhým? Máš sklon druhé kritizovat, nebo chválit? Pokud platí první z uvedených možností, jak můžeš tento negativní povahový rys změnit?

Poznámky

Co žádá Hospodin

¹²Nyní tedy, Izraeli, co od tebe požaduje Hospodin, tvůj Bůh? Jen aby ses bál Hospodina, svého Boha, chodil po všech jeho cestách, miloval ho a sloužil Hospodinu, svému Bohu, celým svým srdcem a celou svou duší, ¹³abys dbal na Hospodinova přikázání a nařízení, která ti dnes udílím, aby s tebou bylo dobře.

(Dt 10,12.13)

Osobní studium

Podobnou myšlenku nacházíme i v jiných částech Starého zákona: „Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem“ (Mi 6,8).

„Tyto rady opakovali Boží služebníci vždy, když se náboženství stávalo formálním a lidé přestávali být k sobě navzájem milosrdní. Když se Krista jeden zákoník zeptal: ‚Mistře, které přikázání je v zákoně největší?‘, odpověděl mu: ‚Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.‘ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ (Mt 22,36–39) Tento jasný výrok bychom měli přijmout jako Boží vůli pro nás. Měli bychom využít každé příležitosti a s lidmi, kteří jsou ztrápení a utlačováni, jednat milosrdně, citlivě a slušně jako správní křesťané. Pokud nemůžeme udělat víc, měli bychom těm, kteří neznají Boha, alespoň dodat naději a odvahu.“ (OSU 125.126; PK 327)

Aplikace

Co od tebe požaduje Hospodin, tvůj Bůh? Prožíváš ve svém životě opravdové křesťanství, nebo v něčem pociťuješ určitý formalismus či pokrytectví? Co můžeš udělat pro to, abys plně následoval Krista?

Poznámky

Duchovní růst

24Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Bězte tak, abyste ji získali! 25Každý závodník se podrobuje všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný.

(1K 9,23.24)

Osobní studium

Je jasné (nebo by alespoň být mělo), že nám nejde jen o to, abychom naplnili sbor lidmi. Chceme jej naplnit lidmi, kteří rostou ve vztahu s Ježíšem. Abychom lidi mohli přivádět ke Kristu, musíme nejprve my žít život s Ježíšem a růst ve vztahu s ním.

Při hodnocení vlastní duchovnosti bychom k sobě měli být velmi otevření. Měli bychom se ptát, kde stojíme na své duchovní cestě. Při posuzování zkušeností druhých musíme být opatrní. Zároveň bychom měli – a zvláště se to týká jednání s novými členy – laskavým a láskyplným způsobem pomáhat pochopit, jak důležité jsou pro jejich duchovní růst takové věci, jako je modlitba, studium Bible a poslušnost.

Apoštol Pavel v 1K 9,24.25 přirovnává duchovní růst k běžeckému závodu. Ellen Whiteová k tomu poznamenává: „Přestože účastníci starobyklých her zapřeli sami sebe a podrobili se tvrdé kázni, ještě neměli zajištěné vítězství. ‚Nevíte snad, ptá se Pavel, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu?‘ (1K 9,24) Jakkoli horlivě a usilovně se závodníci snažili, cenu mohl dostat jen jeden z nich. Jen jediná ruka mohla uchopit vytoužený věnec. Někteří možná vynaložili veškeré své síly na to, aby získali cenu. A když už vztahovali ruku, aby si ji vzali, v posledním okamžiku sáhl po vytouženém pokladu někdo jiný. V křesťanském zápase se něco takového stát nemůže. Žádný, kdo splní podmínky závodu, nebude na jeho konci zklamán. Každý, kdo bude upřímný a vytrvalý, zvítězí. Nejde zde totiž ani o závod nejrychlejších, ani o boj nejsilnějších. Korunu věčné slávy může získat ten nejslabší věřící stejně jako ten nejsilnější. Všichni, kdo v moci Boží milosti uvedou svůj život do souladu s Kristovou vůlí, mohou zvítězit.“ (PNL 180; AA 313)

Aplikace

Kde se nacházíš na své „duchovní cestě“? Jak běžíš svůj životní závod?

Poznámky

Hodnocení růstu sboru

‘Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. ‘Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,6.7)

Osobní studium

Věříme, že církev adventistů povstala v konkrétní době dějin naší země jako součást Božího plánu zvěstovat evangelium světu. Jinými slovy, existujeme proto, abychom získávali lidi pro Boží království.

Hodnocení našeho počínání je jednou z metod, jak můžeme co nejučinnějším způsobem plnit náš úkol (Zj 14,6.7). Jakékoli hodnocení činností sboru by mělo být posouzením toho, jak evangelizační činnost ovlivňuje růst sboru. Jak nám to, do čeho jsme zapojeni, pomáhá dosáhnout našeho cíle?

Evangelia obsahují četné odkazy na Ježíšova kázání jako na jeden ze způsobů získávání lidí pro Boží království (Mt 6,33; 10,7; 24,14; L 4,43). Ježíš kázal, že se přiblížilo Boží království. Káral náboženské vůdce, že toto království před lidmi zavírají a znesnadňují jim do něj přístup. Vyslal také své učedníky, aby kázali o Božím království. Je zřejmé, že hlavním cílem Ježíše, apoštolů a církve bylo a je získávání lidí pro Boží království.

Zprávy o počtu lidí, kteří se při různých příležitostech přidali k církvi, a o zakládání sborů mezi pohany jsou důkazem, že se hodnotilo, do jaké míry církev dosahovala cíle, jímž byl růst Božího království.

Aplikace

Ježíš pronesl velice působivý a přímočarý výrok, že pokud nejsi s ním, jsi proti němu (Mt 12,30), pokud neshromažďuješ s ním, rozptyluješ. Shromažďuješ, nebo rozptyluješ?

Poznámky

Podněty k zamyšlení

Jak vyzvat druhé, aby se zapojili do služby

At' už právě zahajujete nějakou službu, nebo hodnotíte tu, která již probíhá, zde je několik doporučení, jak ji můžete rozšířit tím, že do ní zapojíte co nejvíce spolupracovníků:

Projděte vše, co se týká jednotlivých aspektů služby, do které se pouštíte, a zjistěte, kolik spolupracovníků by se do ní mohlo zapojit.

Určete důležité oblasti a sežeňte klíčové osoby, které by mohly vést týmy spolupracovníků.

Vypracujte dosti podrobný písemný přehled všech aspektů služby. Využijete ho, až budete tvořit týmy spolupracovníků.

Pravidelně podávejte zprávu celému sboru. Když členové uvidí, že je evangelizace činností místního sboru, ochotněji se do ní zapojí.

Pořádejte pravidelné schůzky týmu. Je důležité chválit členy týmu a hodnotit pokroky. Pokládejte otázky: Jak jsme si vedli? Jak se nám daří? Jak bychom měli postupovat dál?

Otázky k rozhovoru

- 1. Kdy a jak překračujeme hranici mezi hodnocením a vynášením oněch soudů, před kterými nás varuje Písmo?*
- 2. Zamyslete se nad službou, která právě probíhá ve vašem sboru, a navrhněte vhodné metody hodnocení programů a akcí.*

Poznámky

Trvalá služba

Texty na tento týden

J 4,7–30; 1J 1,5–10; 2Tm 2,1–7; 2K 5,18–20; Žd 10,24.25

Základní verš

„Čemu se podobá Boží království a k čemu je přirovnám? Je jako hořčičné zrno, které člověk zasadil do své zahrady; vyrostlo, je z něho veliký strom a ptáci se uhníždili v jeho větvích.“ (L 13,18.19)

Možná už jste slyšeli, jak někdo řekl (anebo jste to dokonce řekli vy sami): Já už jsem si své odpracoval; teď dám prostor mladším. Nebo: Už jsem vedoucím evangelizace celá léta, ať to teď převezmě někdo nový.

V jistém smyslu jsou takové výroky pochopitelné. Lidé stárnou, někdy mají zdravotní problémy anebo jim v tom, aby i nadále pracovali ve sborových služebnostech, brání jiné životní okolnosti. Jindy lidé prostě „vyhoří“ a potřebují si odpočinout. Někteří se také mohou domnívat, že Pán chce, aby plnili jeho vůli v jiných oblastech sborové práce.

Existuje však velký rozdíl mezi tím, zda změním zaměření své služby, nebo zda přestaneme sloužit úplně; dokud dýcháme, měli bychom – ať už s větší či menší výkonností – pokračovat ve službě.

Tento týden se zaměříme na potřebu trvalého zapojení do svědecké a evangelizační služby. Ať už je naše role ve sboru jakákoli, vždy budeme mít příležitosti ke službě.

Nikdy nekončící svědectví a evangelizace

⁷Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: „Dej mi napít!“ – ⁸Jeho učedníci odešli předtím do města, aby nakoupili něco k jídlu. – ⁹Samařská žena mu odpoví: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ Židé se totiž se Samařany nestýkají. ¹⁰Ježíš jí odpověděl: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ ¹¹Žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká; kde tedy vezmeš tu živou vodu? ¹²Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ ¹³Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. ¹⁴Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ ¹⁵Ta žena mu řekla: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“

(J 4,7–15)

Osobní studium

Znovu je třeba zdůraznit, že svědectví a evangelizace musí pokračovat, dokud budou existovat lidé, kteří potřebují spasení. Božím plánem je zachránit pokud možno co nejvíce lidí. Ti, kdo až dosud přijali Ježíše za svého osobního Spasitele, jsou povoláni k tomu, aby spolupracovali s Bohem na díle záchrany lidí. Nezáleželo na tom, kdo jsme, kde jsme a v jaké situaci se nacházíme. Pokud jsou naše srdce naladěná na Krista a pokud v hloubi duše chápeme, co pro nás učinil, budeme chtít vždy využívat příležitosti ke svědectví a službě.

Čím Ježíš a jeho slova tak nadchli samařskou ženu, že se o to chtěla podělit s obyvateli svého města? Zdá se, že když s ní Ježíš hovořil, řídil se jednoduchým „vzorcem“. (1.) Upoutal její pozornost: „Dej mi napít!“ (v. 7); (2.) Získal si její zájem: „Jak ty jako Žid můžeš chtít ode mne, Samařanky, abych ti dala napít?“ (v. 9 a 10); (3.) Probudil v ní touhu: „Pane, dej mi té vody.“ (v. 15); (4.) Přesvědčil ji: „Pane, vidím, že jsi prorok.“ (v. 19); a (5.) Následovaly činy: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?“ (v. 29)

Všech těchto pět fází evangelizace se nemusí nutně uskutečnit při jednom setkání, jako tomu bylo v případě Ježíše a ženy u Jákobovy studny. Mohou se odehrát v průběhu určité doby, kdy pokračujete ve vydávání svědectví nějakému člověku. Jednotlivé situace se od sebe budou velice lišit, ale zásady, které jsme viděli v tomto rozhovoru, lze zhruba aplikovat na naše snahy oslovit lidi.

A navíc – ačkoli se rozhovor zpočátku týká doslovné vody, Ježíšovým cílem je probudit v samařské ženě touhu po vodě života a přimět ji, aby se jí napila. Koneckonců, třebaže je naším úkolem pomáhat lidem, ať se nacházejí v jakékoli situaci, a sloužit jejich potřebám, jak to nejlépe dokážeme, nikdy nesmíme zapomenout, že ze všeho nejvíce potřebují spasení v Ježíši.

Aplikace

Jak často využíváš příležitosti ke svědectví nebo službě? Není snad pravda, že si velice často hledíš svého života, přičemž potkáváš lidi, kteří – navzdory tomu, že se s tebou stýkají – vůbec netuší, čemu věříš, co zastáváš nebo jakou máš naději? Jak se můžeš změnit, abys se stal lepším svědkem?

Ovzduší péče

⁵A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. ⁶Říkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. ⁷Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu. ⁸Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. ⁹Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti. ¹⁰Říkáme-li, že jsme nezhrěšili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není.

(1J 1,5–10)

Osobní studium

Podstatná část evangelizace se odehrává každý týden ve sboru. Tomuto aspektu evangelizace říkáme „péče“ a „začlenění“. Vynikáme ve zvaní lidí do našich sborů, ale ne vždy si počínáme dobře, pokud jde o vytváření ovzduší, kterým bychom je povzbuzovali k návratu a k zakotvení v našem společenství. Máme-li získávat učedníky, musíme věnovat pozornost utvrzení každého nového křesťana a péči o něj.

Co to znamená? „Utvrzení“ v nás vyvolává představu postavení něčeho na pevný a trvalý základ. Znamená to, že těmto lidem poskytneme základ víry a společenství. Slovo „pečovat“ se obvykle vysvětluje takovými pojmy jako „pozvedávat“, „vychovávat“, „starat se o“, „opatrovat“, „školit“ a „vzdělávat“. Když někdo přijme Pána Ježíše za svého osobního Spasitele, musí být v rámci křesťanského společenství z duchovního i sociálního hlediska uplatněny všechny tyto oblasti utvrzení a péče. Jinými slovy, o nového křesťana je třeba se starat, je nutné ho vychovávat, opatrovat, školit a vzdělávat v Božích cestách.

Klíčem k tomu je „společenství“. Právě v něm se životy vzájemně dotýkají a ovlivňují. O lidi, kteří se připojí k církvi, se musíme starat prostřednictvím duchovního společenství.

Použití 1. osoby množného čísla v 1J 1,7 nás upozorňuje, že bychom sice měli chodit ve světle jako jednotlivci, ale měli bychom v něm chodit i jako společenství. Budou-li věřící chodit ve světle, budou prožívat společenství a jednotu. V důsledku toho vznikne ovzduší péče, v němž se lidé zaměří na Boží vůli pro své životy a na vzájemné povzbuzování na cestě křesťanství. Sice je důležité pomáhat novým členům, aby se ve sboru cítili šťastní a spokojení, ale rovněž je důležité vést je k učednictví v pravém slova smyslu, což předpokládá rozvíjení schopnosti vést druhé ke spásnému vztahu s Pánem Ježíšem.

Aplikace

Zaměřuje se váš sbor na utvrzování nových členů? Jak se můžeš lépe zapojit do péče o nové členy (anebo vlastně i o ty „ostatní“)?

Poznámky

„Vyučování učitelů“

¹A ty, můj synu, buď silný milostí Krista Ježíše, ²a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné. ³Snášej se mnou všechno zlé jako řádný voják Krista Ježíše. ⁴Kdo se dá na vojnu, nezaplétá se do záležitostí obyčejného života; chce obstát před tím, kdo mu velí. ⁵A kdo závodí, nedostane cenu, nezavodí-li podle pravidel. ⁶Také rolník musí nejprve těžce pracovat, než sklídí úrodu. ⁷Uvažuj o tom, co říkám. Pán ti dá, abys všechno pochopil.

(2Tm 2,1–7)

Osobní studium

Žijeme ve světě, v němž dochází k velkému pohybu lidí. Zdá se, že lidé ze sborů pravidelně odcházejí a zase do nich přicházejí, přičemž často slyšíme povzdechy nad ztrátou schopných členů, kteří vykonávali důležité služebnosti. Vzhledem k tomu, že probíhá tento přesun a že sborová evangelizační služba by se měla neustále rozšiřovat, velice potřebujeme její rozvoj.

Pavel v 2Tm 2,1–7 sděluje Timoteovi, jak je důležité, aby viděl celý obraz církevního díla, a to s ohledem na jeho rozsah i trvání. Služba duchovní péče a učení by neměla stát pouze na jednom člověku. Měla by být dílem většího počtu svědků a evangelistů v daném sboru. Pavel Timoteovi především říká, aby vyškolil věrné členy k vedení různých služebností. Pavlův pokyn obsahuje i myšlenku, že ti, které Timoteus vyučí, budou zase učit další, čímž se zajistí nepřetržitost a šíření evangelia ve světě. To je v souladu s Ježíšovým voláním po větším počtu dělníků na žni.

Kdosi řekl: „Dej člověku rybu, a nasytíš ho na jeden den; nauč ho lovit ryby, a nasytíš jej i celou jeho rodinu až do konce života.“ Problém je, že pokud člověk nepředá rybářské dovednosti svým dětem, bude další generace hladovět. Možná že bychom uvedené rčení měli pozměnit takto: „Dej člověku rybu, a nasytíš ho na jeden den; nauč člověka lovit ryby a předávat dál jeho znalosti a metody – a bude se sytit velký počet lidí.“ V tom spočívá rozdíl mezi tím, zda někoho učíme nebo zda jej motivujeme k tomu, aby se sám stal učitelem.

Aplikace

Naučil tě někdy někdo, jak máš svědčit druhým? Požádal jsi někdy někoho, aby tě učil, jak máš svědčit druhým? Vyučuješ někoho, jak je možné předávat evangelium dalším lidem?

Poznámky

Jak získat zpět bývalé členy

¹⁸To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. ¹⁹Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. ²⁰Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!

(2K 5, 18–20)

Osobní studium

Je skutečností, že mnozí lidé opouštějí církve i spásný vztah s Pánem. Ačkoli od nás lidé občas odcházejí i kvůli věrouce, většinou to bývá kvůli jiným věcem – obvykle kvůli osobním sporům a zraněním. Ať už jsou důvody jakékoli, musíme udělat vše, co je v našich silách, abychom vytvořili ovzduší lásky a péče, jež vyvolá v těch, kdo se k nám připojí, touhu zůstat mezi námi bez ohledu na to, jaké osobní problémy nevyhnutelně vzniknou.

Zároveň bychom měli do svého evangelizačního programu záměrně začlenit službu bývalým členům a těm, kteří nechodí do sboru. Letmým pohledem do různých seznamů členů sboru nejspíš zjistíme, že obsahují mnohem více jmen, než je těch, kdo se každou sobotu účastní bohoslužby. O tyto lidi bychom měli mít prioritní zájem, protože Bůh je nikdy nepřestal milovat.

Přestože se kontext 2K 5, 18–20 poněkud liší od toho našeho, zásada, kterou obsahuje, je důležitá. Opětovné získávání bývalých členů je mimořádná služba. Kromě toho má tato služba stejný evangelizační charakter, jako když oslovujeme lidi, kteří Krista nikdy předtím nepřijali. Již samotné slovo smíření naznačuje, že dříve existovala jakási jednota a společenství mezi lidstvem a Bohem, která byla obnovena skrze Ježíše Krista. Navíc nás Bůh nyní pověřil, abychom sloužili smíření, což znamená, že budeme oslovovat i ty, kteří kdysi uctívali Boha společně s námi.

Aplikace

Přemýšlej o těch, kteří opustili církev, a o důvodech, proč tak učinili. Znáš nějakého člověka, s nímž bys mohl opětovně navázat kontakt či obnovit přátelství, kterému bys mohl posloužit nebo kterého bys mohl znovu zapojit do sboru? Modli se za to, abys věděl, jak bys to mohl udělat.

Poznámky

„Zadní vchod“

24Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. 25Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.

(Žd 10,24.25)

Osobní studium

Všimli jste si někdy, jak často lidé naříkají nad skutečností, že někteří členové nepozorovaně mizí „zadním vchodem“? Dokonce odhodlaně prohlášují, že zadní vchod do sboru je třeba zavřít, ale nedokážou nám říct, jak to udělat ani kde se tento vchod nachází. Některé rostoucí sbory by se mohly domnívat, že jejich zadní vchod je zavřený, ale skutečnost je pouze taková, že více lidí vchází dovnitř předním vchodem, než jich zadním vchodem odchází. A přestože je to lepší, než kdyby jich více odcházelo zadním vchodem, než vcházelo předním (k čemuž na některých místech dochází), chceme udělat vše, co je v našich silách, abychom si své členy udrželi.

Objevit zadní vchod a pokusit se jej zavřít, to bude vyžadovat metody, které jsou vskutku evangelizační, protože naším pověřením není jen získávat lidi pro Boha, ale také je u něj udržet.

Rozhodnutí opustit společenství obvykle nepřichází náhle. Většina lidí spíše projde procesem tichého odchodu. Stejně jako byl příchod ke Kristu a do jeho církve cestou, je cestou i proces odchodu. V případech těch, kdo odcházejí, se většinou nejedná o vědomě plánovanou strategii. Jednoduše začnou pomalu přerušovat kontakt a přichází rozčarování a nespokojenost s věcmi ve sboru, které mohou být v některých případech dokonce opodstatněné. Proto bychom se měli snažit, abychom znali cestu těch, kteří nás ve sboru obklopují.

Láskyplný sbor, který pokračuje v péči o nové věřící, je místem, kde se každý soustředí na vztah s Ježíšem. Lidé mají jasnou představu o tom, jakou hodnotu má každý člověk pro Ježíše. Uzavřít zadní vchod znamená přiblížit se k lidem, zjistit, jaké mají potřeby (pokud jsou ochotni nám o nich říct), a je-li to vhodné, uspokojit je. Jde o něco, co nemůže zajistit žádný sborový program. Dokážou to pouze milující, starostliví lidé.

Aplikace

Má váš sbor „zadní vchod“? Co můžeš udělat pro to, aby byl uzavřen?

Poznámky

Podněty k zamyšlení

Jak naplánovat pokračování a rozvíjení vaší služby

Každý, kdo se zapojil do svědecké a evangelizační služby, by měl věnovat pozornost tomu, jak by jeho služba mohla pokračovat, aby se z ní nestala pouze jednorázová záležitost. Můžeme udělat řadu věcí, abychom to zajistili. Uvedeme si několik základních.

Budte ochotni spolupracovat s ostatními. Zachovejte týmový přístup, kdy se lidé dělí o práci i pochvaly.

Udělejte vše, co je ve vašich silách, abyste informovali ostatní ve sboru o důležitosti týmové služby. To znamená pravidelné podávání zpráv v rámci sboru – a to různými způsoby.

Neustále se poohlížejte po lidech, kteří by mohli být zapojeni v nějakém týmu.

Organizujte „školicí kurzy“, které se týkají evangelizačních aktivit.

Otázky k rozhovoru

1. *„Měli bychom být nástroji, jejichž prostřednictvím může Pán sesílat tomuto světu světlo a milost. Měli bychom odložit své hříchy a s vyznáním a lítostí pokořit svá pyšná srdce před Bohem. Proudny duchovní moci se vylíjí na ty, kteří budou připraveni je přijmout.“ (8T 46) Co potřebujeme a proč, abychom přivedli lidi do naší církve a k úžasnému poselství „přítomné pravdy“?*
2. *Když lidé odcházejí, milujme je, zůstávejme s nimi v kontaktu, nesudme je, nenazývejme je „odpadlíky“ ani jim (což by bylo ještě horší) nepředhazujme citáty Ellen Whiteové o lidech, kteří odešli. Místo toho použijme tyto smutné zkušenosti k tomu, abychom se, jak říká Pavel, ptali sami sebe, „zda vskutku žijeme z víry“ (2K 13,5), a položme si otázku, zda jsme mohli něco udělat jinak, aby tito lidé zůstali mezi námi. Ale především nedělejme nic, čímž bychom jim ztížili návrat v případě, že by si své rozhodnutí rozmysleli. Jak můžeme jako sbor aplikovat tyto zásady na členy, kteří od nás odešli, ať už se to stalo z jakéhokoli důvodu?*

Poznámky

Použité zkratky

ČSP	Český studijní překlad
PBK	Překlad Bible kralické
B21	Bible, překlad 21. století

Díla Ellen Whiteové

Zkratka	Anglický název
AA	The Acts of the Apostles
DA	The Desire of Ages
EV	Evangelism
GW	Gospel Workers
MH	The Ministry of Healing
PK	Prophets and Kings
PP	Patriarchs and Prophets
T	Testimonies (2T – sv. 2 atd.)
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers

Zkratka	Český název
OSU	Od slávy k úpadku
NUD	Na úsvitu dějin
PNL	Poslové naděje a lásky
PM	Perly moudrosti
TV	Touha věků
ŽNP	Život naplněný pokojem

Sbírky v 2. čtvrtletí 2012

Misijní sbírky

Ve druhém čtvrtletí roku 2012 jsou výnosy z misijních sbírek sobotní školy určeny pro oddělení církve, která se zabývají výchovou a vzděláním dětí, mladými lidmi, sociálními a humanitárními projekty a také misí. Je to Klub Pathfinder, různé stupně adventistických škol, oddělení mládeže, sobotní škola pro děti, ADRA (sbírka na činnost a provoz proběhne 28. dubna) a střediska korespondenčních kurzů. Naše dary podpoří jejich práci a nasazení v celém světě a menší část prostředků zůstane pro misijní činnost ve Slovenském sdružení. Na odvodech do světového misijního fondu se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2012 takto:

České a Moravskoslezské sdružení	100 %
Slovenské sdružení	85 %

Sbírka 13. soboty

Finanční prostředky ze sbírky 13. soboty pomáhají uskutečnit plánované projekty církve v jednotlivých částech světa.

Ve druhém čtvrtletí 2012 jsou finanční dary určeny pro Jihoasijsko-Pacifickou divizi (SSD) se sídlem v Silangu na Filipínách.

Tato lidnatá oblast zahrnuje tyto země: Bangladéš, Brunej Darussalam, Kambodža, Laos, Malajsie, Myanmar (Barma), Filipíny, Singapur, Srí Lanka, Thajsko, Východní Timor, Vietnam, Marshalovy ostrovy, Indonésie, Kalimantan (Borneo), Sulawesi (Celebes), Jáva, ostrov Guam a další ostrovy.

Celou oblast obývá 782 476 000 lidí, z toho je 1 061 645 členů Církve adventistů sedmého dne, kteří se scházejí v 6 523 sborech.

Více informací naleznete na www.casd.cz. V roce 2012 všechna sdružení odvádějí na tento účel 80% darů. Ostatní prostředky jsou určeny na stavební projekty Slovenského sdružení.

Sbírka darů 13. soboty se uskuteční 30. června 2012

Edvard Miškeř, hospodář Česko-Slovenské unie